

முதல்.

அழகம் பரவொருமாதிரி ஜீவத் திருவாய்களே சதனம்.

ஆழ்வார்கள்தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்ப்
பிஞ்சாய்ப்பழுத்த, சுருப்பார்குழற் கோதை யென்னும்
ஆண்டான் அருளிச்செய்த

நாச்சியார் திருமொழி.

பெருமாள்கோயில் உபயவேதந்த வித்வான்
பிரதீலாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியரால்

என்னச் செய்தும் இன்பம் பங்குமாறு வளியடைவில் தெலிய எழுதப்பட்ட
திவ்வார்த்த தீபிகை என்னும் உரையுடன் கூடியது.

ம த ர ள்.

1986

Registered Copy Right.

இதன் விலை ரூபா 2—0—0]

[வி. பி. தபால் சார்ஜஸ் தனி]

திருப்புகழைவெண் ட உரை
பெரியாழ்வார் திருமொழி உரை
திருப்பாவை உரை
காச்சியார் திருமொழி உரை
பெருமாள் திருமொழி உரை
திருச்சந்திரசூர்தம் உரை
திருமாலை உரை
திருப்பள்ளி பெருங்குடி உரை
அமைஞ்நிபிரான் உரை
கண்ணி நன்னிறத்தாய்ப் பு உரை
பெரிய திருமொழி உரை
திருக்குறட்தாண்டகம் உரை
திருமெய்யாழ்வாரிடம் உரை
கான்கு திருவந்தாளினின் உரை
திருவிருந்தம் உரை
-திருவாமிரையம் உரை
பெரிய திருவந்தாதி உரை
திருமெய்யாழ்வார்திருக்கை உரை
சிதிய திருமடல் உரை
பெரிய திருமடல் உரை
இராமாநாதர் தாந்தத்தாதி உரை
திருவாய்மொழி உரை
திருவாய்மொழி தாந்தத்தாதி உரை
தீர்த்தோபரிஷத் கண்சதி உரை
தீர்த்தோபரிஷத்தாந்தப்பரதாலனி உரை
தீர்த்தோபரிஷத் காரதம் உரை
ஆயிரம் பாசாங்களுக்கு அம்ஸங்கூட
உலோக-தண்டக-மொழிபெயர்ப்பு

சித்தபாது எடுத்தான வரை,
முருத்தமாலை விபாகம்பொனாம்
ஸேதாத்ர சதாம் ஷு.
ஸாத்ர சதாம் ஷு.
ஸ்ரீரங்கசாறுங்தலம் ஷு.
வாதாஜுங்தலம் விரிவுரை
ஸ்ரீஸ்தலம் விரிவுரை
அதிகாநுஸ்தலம் விரிவுரை
ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தலம் விரிவுரை
ஸாத்ரபாஹுஸ்தலம் விரிவுரை
சத்பந்தரயம் விரிவுரை
ஸ்ரீஞானாத்ரோசம் விரிவுரை
வாவரமுச்சதாம் விரிவுரை
வைராக்கியஞ்சலம் விரிவுரை
தெனிகமக்ஷம் விரிவுரை
சேஷாநாதர் சிறப்பு

[illegible]

பதி.

பேரநாமங்கள் பெருந்தேவியைத் தாபார் திருவடிமேல் சரணம்.

சூழ்வார் எம்பெருமானார் தீபர் திருவடிமேல் சரணம்.

சூண்டார் திருவடிமேல் சரணம்.

பொதுத் தனியின்கள்.

அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீசெனசென உபகாசம் தும் யீவதூழி மாணாண்டவடி |
யதீசு ப்ரவணம்வென நஞ்ஜா உதாரம்உதி ||

உதத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவை.

யுன்தாப வலையாழை உதாரபாசம் உபகாசம் |
சுவகாசம் உபகாசம் உதாரம் வலையாழை உதாரம் ||
யொதிது உபகாசம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||

சூளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||
யுதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் உதாரம் ||

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

குடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த
நாச்சியார் திருமொழியின் தனியன் உரை.

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் அருளிச்செய்த தனியன்.

(இருவிரதப் பேரினா பொன் 114.)

அல்லிகாட் பாமரைமே லாசணங்கி விண்ணுணவி
மல்லிகாடாண்ட மடமயில் — மெல்லியலாள்
ஆயர் குலவேந்த னாகத்தான் தென்புறவை
வேயர் பயந்த விளக்கு.

பதவுரை.

அல்லி	இதற்குணவுடைய	ஆயர் குலம்	} இடைக்குலத்திற்குத்
நான் தாமரை	அப்போதவர்த்த தாம	வேந்தன்	
மேல்	ரைப் பூவில்		தலைவனான என்ன
ஆர்	பொருத்தியிராநின்ற		பிராணுடைய
அணங்கின்	தெய்வப் பெண்ணா	ஆகத்தான்	} திருமேனியிற் பொரு
	பெரியபிராட்டியவர்க்கு		
இன் துணை	இஃட்டையியாலும்,		} அழகிய த்ரீலிங்கவிபுத்
மல்லிகாடு	திருமல்லிகாட்டாட	தென்புறவை	
ஆண்ட	(குணத்தாலே நடு	வேயர்	} னர்க்கு (த்தலைவரா
	படுத்தி) ஆள்கின்ற		
மடமயில்	அழகிய மயில்போன்ற		} த்தவதான பெரி
	வளையும்		
மெல்	மென்மைத்தன்மை பு	பயந்த	} பெறப்பட்ட
இயலாள்	டைவளையுமிருக்கின்ற	விளக்கு	
	ஆண்டான்		விளக்காயுமொகின்றுள்

இத்தனியனில், ஆண்டாளுடைய ஐஸ்வரியம், அபிஷேகம் முதலிய வைய வங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆண்டான் பெரியபிராட்டியவர்க்கு உரித்தானாழி எங்கிறத—முதலா.. "மண்ணெனத் திருவார் விழந்தொய்மான்" என்ற திரு விருத்தமும், "ஊரவாழிவாழ்வு உயிர் தீவகீழ் தவளவுசே" என்ற ஸ்ரீரங்காரா

ஈதலமும் அறியத்தக்கன. பூரிப்போட்டியின் அம்சமாகவன்றோ ஆண்டார் கூறியிருக்கிறது.

மல்லிகாடு — ஸ்ரீ கில்லிபுத்தூர்க்கு அடுத்த ஈடு. அதனை ஆண்டார் ஆளுகையாலது — அங்குள்ளாரைத் தனது குணங்களால் தன்னிடத்து ஈடுபடுத்துகை.

மடமயில்—மயில் ஒருவருடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கி வளருவதுபோல ஆண்டார் “கிட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை விடப்பரிசு வருகிப்போல் அது காண்டோம்” என்னும்படி பெரியாழ்வாருடைய அபிமானத்தில் ஊர்ந்தமையால் மயிலாகக் கூறப்பட்டனென்க. முற்றவகை.

மெல்லியலாள். — “கொத்தகமே” குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புருத்து ஒருகால், தங்குமேல் என் ஆகி தங்கும்” என்னும்படி. கூனகாலமும் பிரிவைப் பொதுக்கமாய்ந்தாற் றென்குமாய்முடைய னென்கை.

ஆயர்குலவேந்தனுக்கத்தான் — கீழ்ச்சொன்ன னென்குமாய்ந்தாற் பிரிவாற்றமாட்டாமல், “என்னுக்கத்தின்கொக்கை கிரும்பித்தான் காடோறும், பொன்னுதம் புலகுதற்கென் புரிவுடைமை செப்புகிறேன்” என்னும்படி. கண்ணபிரானுடைய திருமேனியிற் பொருத்தமுற்றிருக்குமவனென்கை.

இனி, ஆபிரகாபத்தாழ்வாரும் இவன் கண்ணபிரானுக்கு ஏற்றவனென்றிதது கண்டபடியாகல். * ஆயர்குலத்தினிற்றோர் அமணியின்க்குக்கு, * வேயர்ப்பயந்த கிளக்கு அதுகுபமாயிருக்குமென்க. வேயர் — * வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த கிட்டுகித்தன்’ என்றபடி. திருவாய்க்கத்தமுதனுருடைய குடி ‘ஈங்கிற்றடி’ எனப்படுவதுபோல், பெரியாழ்வார் குடி ‘வேயர்குடி’ எனப்படுமென்ப. (6)

(மற்றோரு தனியன்.)

(கட்டினக் கலித்துறை.)

கோலக்கரிசங்கை மாயன் செல்வாயின் குணம் வினவும்
சிலத்தினள் தென்றிகுமல்லிகாடி செழுங்குழல்மேல்
மாலைத்தொடை தென்னங்குக்கு கீழு மதிப்புடைய
சோலைக்கினியவள் ஊயகற்பாதக் ஐனணமக்கே.

கோலம்	}	அழகையும் கரியையு
கரி சங்கை		முடைய ஸ்ரீபாகுசுணக் யத்தை கோக்கி
மாயன்	}	கண்ணபிரானுடைய
செல்வாயின்		செய்த திருவதார்தின்
குணம்	}	அதிகயத்தை
வினவும்		கேட்டுத்தன்மை
சிலத்தினள்	}	புடையவளும்
தென்		தென்றிகையிலுள்ள

திருமல்லி	}	திருமல்லிகாட்டிற்குத்
காடி		தலைவியும்
செழும்	}	செழுமைதன்மிய
குழல் மேல்		(தனது) திருக்குழற்கற் றையில் குட்டப்பெற்ற
மாலைத்தொடை	}	கைப்பசை மாலைவை
தென்		அழகிய
அரங்குக்கு	}	மணவாளனுக்கு

சையும் மதிப்பு உடைய } உயர்ப்பிக்கும்படியான	தாய	பாவாலும்போக்பமு
சொல்லெனினி } மெய்யையுடையவரும்	என் பாதம்	மான திருவடிசன்
அவள் } சொல்லில் வளருமென	எவர்கு	எவர்கு
அவள் } போல் இனிப்பெழுதி	தனை	தஞ்சம்.
அவள் } அவ புண்டியருமான		(சொந்தகை)
அவ்வாண்டாருடைய		

இத்தனிபன் பல திருப்பதிகளில் வழங்கப்பெறுவதில்லை. நாச்சியர் திருமொழியில் ஏறாந் திருமொழியாகிய “சூழ்ப்பூதம் நாறமோ” என்று திருமொழியிலுள்ள அர்த்தம் இதில் முதலடியிற் கூறப்பெற்றது. கண்ணியோன், தனது திருப்பவளத்திற் கைத்த வாதம்— ஸ்ரீ பாலுந்நுப்பத்தா நோக்கி, ‘சங்கே! எம்பெருமானுடைய திருப்பவளச் செவ்வாய் சூழ்ப்பூதம்போல் நாறமோ? அல்லது எவையுப்போல் நாறமோ? சொல்லாய்’ என்று அதன் குணத்தை விளையுமாறு உணர்த்தக்கூறு.

பெரிபாழ்வார், ஆண்டாளுக்குச் “சூழ்ச்சொடுத்த நாச்சியார்” என்று பெயரிட்டதற்கு அடியான ஐதிறையல் கூறப்படுகின்றது, “செழுங்குழம்போல்” என்று சொல்கிறார்.

அவ்வாறானிருமாத — ஆண்டான் இளமைதொடங்கி எம்பெருமானிடத்திலே பத்திப்பெருங்காதல் கொண்டு அப்பெருமானையே தான் மனஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற, தனது தந்தையான பெரிபாழ்வார் வடபெருங்கொயிதுகடையாளுக்குச் சாத்தம் பொருட்டிக் கட்டிகுவந்த திருமானையை அவரில் காதலையயம்பார்த்து எடுத்தத் தன் கந்தனில் தரித்தக்கொண்டு, ‘அப்பெருமானுக்கு என் நேசொத்திருக்கின்றோடு இவ்வப்போ?’ என்று தன் செயற்கை வழக்கை கண்ணடியிலே கண்டு தந்தையார் வருவதற்குமுன் அம்மலர் பாடிகையக் கிளர்ந்த முன்போலவே கைக்காயல் கைத்தவந்தான்; இச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார் அம்மானையைக் கொண்டுபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்தியை, பெருமானும் பரிதியோடு ஏற்றருளினான்; இங்ஙனம் பலரான் வழித்தபின் ஒரு நாள், வெளியிற்சென்ற ஆழ்வார் கிணையிலின்று வந்தபொழுது, ஆராதனையைத் தமது மகள் சூழ் இருப்பதைப்பார்த்து, கோபித்த அவளைக் கண்டித்தபுத்திசொல்லிவிட்டு, அன்று எம்பெருமானுக்கு மாணசாத்தாமல் கின்றான்; அன்றையிலே திருமால் ஆழ்வாரது கையில் தோன்றி ‘உமது மகள் சூழ்ச்சொத்தமானபே எமது உன்னத்திற்கு மிகவும் உபபவனது’ என்று அருளிச் செய்து, அதனால் ஆழ்வார் தம் மகளைத் திருமகனென்றே கருதி, பாவர்க்குத் தனிகியென்ற காரணத்தால் ‘ஆண்டான்’ என்றும், மலர்மானையைத் தான் சூழ்ச்சொண்டபின்பு பெருமானுக்குக் கொடுத்ததனால் ‘சூழ்ச்சொத்தான்’ என்றும் பெயரிட்டு ஸார்த்த வந்தனவென்பதாம். “பாட்டுக்கு முத்தரிழ வில்லிபுத்தூர் வரும் பாவையுமுந், குட்டுக்கு கண்ணன் தென்னாங்கிரகர்” என்பது திருவாங்கத்த மாலை. (*)

தனிபன் உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சாணம்.

நாச்சியார் திருமொழி.

இஃத ஆண்டார் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களின்படி, பிரதிப
பிரபந்தம்.

மாமழைய நாயகராயத்தில் நாதமுனிகளென்னும் பூர்வாசாரியால்
வருத்தப்பட்டதான தமிழ் வேதமையே காலாதி திவ்யப்பிரபந்தத்துள் முத
லாயித்தில் நாயகராய நிரபந்தமாகச் சொல்லப்பட்டது இந்த நாச்சியார்
திருமொழி. திருப்பவ்வை, பெரியாழ்வார் திருமொழி, திருப்பாவை,
நாச்சியார் திருமொழி என அடைவுகளாக.

‘நாயச்சியார்’ எனினும் ‘நாச்சியார்’ எனினும் ஒக்கும். ‘நவீனன்’,
என்னும் பொருளுடைய ‘நாயகர்’ என்ற வடசொல், தமிழில் ‘நாயன்’ எனச்
சொல்லும்; பெண்பாலைக் குறிக்கும்படித்து, ‘நாயச்சி’ என்றும். [இதயன் -
இயைச்சி, ஆயன் - ஆயச்சி, பேயன் - பேயச்சி.] ‘நாயச்சி’ என்ற சொல்லின்
மேலாக ஆர் விருதி-உயர்வு குறித்தற்பொருட்டு வந்தது. ஆகவே, நாச்சி
யார் என்ற பெயர், மூலக்கருக்கும் தலைப்பாய், ஸர்வேசுவரனுக்குத் தேவி
யானவளை உணர்த்தும்; பாக்யபகத்தினும் இக்கு, * பெரியாழ்வார் பெற்
றெடுத்த பெண்டிரையாவே ஆண்டான் உணர்த்துகின்றது.

இனி, நாச்சியார் திருமொழி என்ற தொடர் ஆண்டாரகூடைய நிரந்த
யார் என்பதையெனப் பொருள்படும். ஆண்டார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்யப்
பந்தமென்பது கருத்து. திருமொழி என்பது மேன்மையான சொற்களினுடைய
நவீனக் குறித்தவரால், அகடையடுத்த கருவிவாகு பெயராம். ‘நாயச்சியார்
திருமொழி’ என்ற தொடர் ஆறும் வேந்தமைத்தொகையும், திருமொழி என்
பொருள்புத்தொகையுமாம். ‘பெரியாழ்வார் திருமொழி’ ‘பெருமான் திருமொழி’
என்ற இடங்களின்போல, ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்ற பெயரினும் தொக்கு
கின்ற ஆறும் வேந்தமை புரூப - செப்புநிறமைய் பொருள்தென அறிக.
திருமொழி என்பதை, மேன்மைமையகூடையசொல் என இவ்வாய் வேந்தமை
புரூபம் பயனுர் தொக்க தொகையாகவும் கொள்ளலாம். ‘நாயச்சியார் திரு
மொழி’ என்றவிடத்து, திருமொழி உயர்நினைப்பெயராதலால், அதன்முன்
வருமொழி முதல்வரி இயல்பாகிறது. ‘பொதுப் பெருமான் நினைப் பெயர்க
லிற்று பெய்வளவியின் இயல்பாய் ஆகியாளுன் வன்மையினர்’ என்ற கன்னால்
விதி உணர்த்தக்கது. சிந்த,

இப் பிரபந்தத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த மணிப்
பாக்ய வியாக்கிரகத்தாதத்தருவி எனியதெனிய கடைரில் இவ்வகை எழுதப்படு
கின்றது.

இப்பிரபந்தத்தில் ஆழ்ந்த கருத்துகள் பல அமைந்துள்ளதனால், இதற்கு
உண்மையான உரை ஒருவாக்கும் எழுதவொன்றிதன் து; காரணமாக ஒருவாறு
பாட்டின் பொருளுகாக்கும்த்தின்று. (*)

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

நாச்சியார் திருமொழி உரை அவதாரிகை.

கீழ்ப் பிரபந்தமாகிய திருப்பாவையில், “கந்தர்வரீர்ப் பிரதிபெறுத்திர புண்ணியம் பாஸுடைபோம்” என்று வரித்தனாதான்விகாரமும், “எந்தைக்கு பெரிதும் பிரதக்கு முன்றல்நெடுநெடுமேயாவோ முனக்கே காமாட்செய் வோம்” என்று பார்ப்பு கிஷ்கிணமும் செய்யப்பட்டன. பெற்றுக்கு உறுப் பாக இவ்வாறு ப்ரதிபத்தி இவ்வாண்டாளுக்குப் பிரத்தவாகியும், கண்ண பிரான் இவ்வுருடைய அபிஷேகாதிரையத்திற்குத் தக்கவாறு வந்து கணிகொய்து கிந்தக்கோனாமையானே, ஆண்டான் புத்தாபுத்த கிருபணம் பின்னமாட்டாதபடி கண்கி, அபிரதவிஷயத்தைப் பிரிந்தவர்கள் கிண்ணெடு கடுதெற்கு மடவெடுப்பது போல, பிரிந்தவர்களைக் கூட்டுகையைய இயல்பாகவுருடைய காமண்காரிகளே கிழந்தோட்குமிருள் - இப்பிரபந்தத்தின் முதந்திருமொழியில்.

காத்தியார் தலைவரான பெரிபாழ்வாருடைய திருமகனாய்ப் பிறந்த இவன் உயர்த்தும் புறந்தொழாதிருக்கவேண்டியிருக்க, ஸ்வரூபமிருத்தமாக தேவதாச தாத்தின் கையில் கிருகாவென்பது பொருத்தமோ? எனின்; பொருத்தம்; என்னைவென்னின்; “காமதேவா!.....உன்னைவு ஞம்பிதையுந் தொழுதேன்” “பெயர்தொன் றுண்டும் செம்பெருமான்” என்ற காமன் பக்கதில் தேவதா புத்தியென்னி அவனை ஆராதித்தல்-பாப்பவன்தனில் பாவன்பாதியைத்திரும் உண்டாதின்றேயென்றி, தேவதாசதாத்தினிடத்த ஸ்வதாசதாமாசப் பாதவபுத்தி பண்ணுவதற்குமன்ற; ப்ரோமபாசார்க்கு இது அவர்ப்பத்தை வினைக்கக்கூடிய தன்ற. ஆனால், இது என்னைத்திரும்பெப்பெருமையென்றோ? அத்தொக ஞாயபாச வருமனவென்றும் ஆதரிக்கத் தக்கதன்றெனெனின்; “ஞானவெளித்த கலம்” என்றிதையடியே ஞானபரிபாசரூபமாக பத்தியிள்காரியமாக ஸம்பவிக்கின்றபாச ப்தாபாசத்த கிரியை ஞாயபாதியின்களும் பாங்குத்தி கிரேஷ்வகமெல்லாம் மிதையும் புழத்தக்கனவேயாம்; கருமமடியான அத்தொகத்திரும் வருமனவென நேறலம் என்ற கொள்ளக்கூடியது. ஆனதும், சேதனிடத்த ஒருவகையான பாங்குத்தியையும் ஸதிரிபாத வித்தோபாயபத்தின் கார்ப்பாதவத்திற்கு இந்த அதிபாங்குத்தி பாதிபாதமாய்க்கமாட்டாதோ? என்னின்; இந்த அதிபாங்குத்தி யும் வித்தோபாயமாக எம்பெருமான் பண்ணின க்ருதியின்பவனெனக் கரு தத்தக்கதாம். “மயர்வறமதிதவ மருமினன்” “பேரமர்காதல் கடம்புநாய கினைவித்த காமன்மேனிகள்கண்ணன்” என்ற—இப்படிப்பட்ட பாங்குத்திற்கு நேறலவான பத்தியைப் பிறப்பிக்குமனதும் ஸாசெப்பவனும் அன்வெம்பெரு மான் குறையவேயிறே சொல்லப்பட்டது. ஆகையானே பத்திபாசவசம் திபத்தக மான இந்த பாங்குத்தியை உபாயபவமென்ற பூர்வகாரியிள்கண் வித்தோத்தி கரித்தவர். அன்றியும், பாப்பத்ததை எவெப்பெருமையென்கென்ற கிளவின் மிருதியினில் கண்ணாழ்வாரிடமிடே இத்தியையிடுத அடியாப்பிவ்வகை “உன்னை ஆனாப்பட்டு இப்படி மடப்பெருமாதே” என்ற அகன் முகம் மருகுகக்கரு

உறுப்பாசனையாலே, மடவெடுக்கை, நோன்புநோற்கை முதலான இந்தப் பவஞ்சுத் திகழ்வாயும் அவனுடைப் முகமலர்த்திக்காகப்பண்ணும் கைக்கப்பத்தோ டொத்து உபேயத்தில் அத்தர்ப்பூதமாய்க்கிடும். ஆகையால், காப்பச்சியாருடைய காம மையச்செயலும் எவ்வுருபகிருத்தமென்ன வழியில்லை.

இனி, பசுமதபங்கமென்னும் சமஸ்பத்தில் இருபத்தோராவது அதிகாரத் தில்—“காசாயணமே கமக்கேபகதருவான்” “எற்றைக்குமேமேழ பிறகிக்கு முன்றன்மேடுநெருமேயாவே முனக்கே காமாட்செப்போம் மந்தை கம்காமம் கள் மாற்று” என்ற காப்பச்சியார் கருத்தனைப் பெறுகக்கூகப் பண்ணின காம தேவரஞ்சகம் ரஹ்மான் வசாயுதா.மாண சுஜ்ஜா.வலாநா விஷயம்.” என்ற கம் தூப்புப்பின்ன அருளிச்செய்ததென்? எனில்; தேவிகள் திருவுள்ளம் அங்ஙனையென்று கொள்ளக்கடவதத்தனை.

இங்ஙனே ஆண்டாணப்போலே ஸ்ரோகவிபாக காப்பமான பத்திரிப்பா வசப்பட்டு தேவதாந்தரத்தைத் தொழுதார் ஆண்டுமுண்டோ? எனின்; உண்டு; சகலவர்த்தித்திருமகனை யல்லது அறிபாத அபொத்திபிலுன்னார் அவற்கு கண்மையை கிரும்பி லைக தேவதைகளின் காலிலும் கிழந்தார்க்காக ஸ்ரீ காமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டது. “வலவழித் தெவச தவலுவி ராவலுயலெழு கவர்வாக் தேவாக் கமஸ்பந்தி காமஸ்பந்ததே” என்றது காங்க, அன்றிலும், காமபத்தித் தலைவரான திருவடி, கடலைக்கடக்கும்போது, “தவலுவுவாவலுதயெ” என்று, இங்ஙனமெடுத்துக்காட்டப் பல உதா ணங்களுண்டு.

ஆக இங்ஙனவானும், ‘வழியல்லவழியே முயற்சி செய்தாலும் கண்ண பிரானேடு கலக்கப்பெறவேணும்’ என்ற அனவந்த அபிநிவேசம் ஆண்டாருக் குள் பிறந்தகாம இப்போதத்தத்தால் வெளிபாதெ தென்றதாயிற்று. இங்ஙனவு அநிர்வேகமுடையனான ஆண்டாருடைய மனோபதத்தைக் கண்ணிரான் கடக் கெனத் தலைக்கட்டுகியாதொழிவானென்? எனின்; குழந்தைகட்கு ஆமமற்றுப் பசிக்குத்தியபுஞ் சோறிடாத தானையப்போலே இவனும் ஆண்டாருக்கு ஆகச கடல்போலப் பெருகிவாயேணுமென்று தாழ்க்கின்றனென்க, (*)

ஆண்டான் திருவடிகளே சாணம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ.

குடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த

நாச்சியார் திருமொழி.

முதல் திருமொழி — தையொருநில்கள்.

கண்ணபிரானைப் பெறுகக்காக மார்வழித்தில்கள் முழுதும் கொண்பு
கொற்ற ஆண்டான் அவன் கலகியை எதிர்பார்த்தும் அவன்வந்து கலக்கக்கொணு
மையாலே தரித்திருக்கமாட்டாமல், பிரிந்திருப்பவர்களைக் கட்டிக்கிடவல்ல
காமனினோர்க்கு 'உண்ணையும் உன் தம்பியையுந் தொழுநீதேன். நீ என்னைக்
கண்ணபிரானோடு கட்டிக்கிடவேணும்' என்று அவன் காலில் விழுந்து இரக்கும்
படியைக் கடவும், இத்திருமொழி.

தையொருநில்களுத்தரைவிளக்கித்தன்மண்டலமிட்டு மாசிமுன்னாள் *
ஐயநன்மணற்கொண்டேதருவனிக்து அழகினுக்கலங்கரித்தனங்கதேவா *
உய்யவ்விமாங்கொலோவென்றுசொல்லி உண்ணையுமும்பியையுந்தொழுதேன் *
வெய்யதோர்தழவழிழ்ச்சக்காக்கை வேங்கடவங்கென்னை விதிக்கிறியே. (க)

பதவுரை.

அனங்கதேவா காமதேவனே!	உண்ணையும்	(காமனாகிய)உண்ணையும்
தையொருநில்களும் தையாதம் முழுதும்	உம்பியையும்	உன் தம்பியான சாமியையும்
தரை விளக்கி	தொழுதேன்	வணக்காகின்றேன்;
தன் மண்டலம் இட்டு	வெய்யது	(பிரதிகூலப் பக்கவிலு) உச்சிரமானதும்
மாரிமூன்	தழல் உயிழ்	கொழுப்புப்பொறிகளை உயிழா கிற்பதுமான
ஐய நன்மணல் கொண்டு	ஞர் சக்கரம்	ஒப்பற்ற திருவாயிவாழ்வானை
தெரு	வைக்கே	திருக்கையில் அனர்க்தள்ளை
அழகினுக்கு அணித்த அலங்கரித்து	வந்து	திருவேக்கே முகையானுக்கு
உய்யவும் ஆம் கொலோவன்	என்னை	என்னை
த.சொல்லி	விதிக்கிறி	(கைக்கரியம்பண்ணும்) படி எப்பிக்கையேணும்;
		(சொந்தரை.)

* * * — கண்ணபிரானோட்கூடக் கலகியைக் கணிசித்துத் திருப்பாவையில்
கொண்புகொற்ற ஆண்டான் அவ்வளவிலும் அவன் வந்து கலக்கக்கொணுமை

பாலே ஆற்றுகை மிகப்பெறது, 'இனி நாம் வெறுமனிஞ்ஞதானாகாது; பிரிந்தாவதே சேர்ப்பிக்கவல்லவன் மன்மதனென்று கேளாதின்றோம்; அவனது காலில் விழுந்தவனது கண்ணாடி' (சுருதி கூடப்பெறுவோம்) எனக்கூறி, அவன வாயே, அந்த மனத்தினால் நான் காலியெடுவோம்படிக்கு எடாக ஆதாதிகை நீனை, 'ஓ, அவன் வாயென்று உன் காலியெடுவோம் தெருங்குளையே பரிசுக்கரித்து அழகிய சிறு மனத்தினால் அல்லவா உன் அழகுபெறுவதித்து (மண்டலமுதலாகக்காக) மண்டலசக்தியான மேவலமிட்டு அழகியும் அவன் தம்பியவையும் வணங்குபவதாகக் கூறும் பாகதம், இது.

"உய்யவிரும்புகோலோ?" என்று ஐயப்படுவதற்குக் காரணம் யாதெனில், எவருடையாவது கிரியைக்கொண்டு தேவனாகையப் பற்றினவையால் இப்பற்று உத்தேசம் நேருகவாமோ? அவன், சிறுமிசுதகக்கு நேருகவாமோ? என்றுநெஞ்சு தருமபுகிற்படி.

நீங்கள்—நாந்திரன்; அநாமாநாக்கு அமாவாசை ஒருமாதமெனக்குகாண்டு நாந்திர சம்பந்தத்தால் நாந்திர வணையனுக்கும் நாந்திரமானரிதபற்றி, 'நீங்கள்' என்ன மாதத்திற்குப் பெயராவதற்கலாயிற்று, மதி என்பதும் இது; இவர்களை,

தரை—பூமிக்குவாசகமான யாராவன்ற வடசொல் தனப்பெனத்திரியும். விளக்கி—விளக்கச்செய்து அன்றபடி மண்டலமிதேகவாலது மண்டல பூகை டென்கிற ஒரு ஆரம்—தரைச் செய்யத்தக்க மண்டலவடிவமானமேடை அமைத்தல். ஐயநுண்ணமால்—மன்றதன் தனது கால்குமாதமான காலிக்கொண்டு எடக்குவிடத்தலை பெரிய மண்டலமிஞ்ஞதால் காலில் உறுத்துமென்று கொய் மனன் கவாக ஆசாய்ந்து அலவகரித்தபடி.

அணிக்து—என்று சொல்லியைத்து, மீண்டும் "அழகினுக்கு அலங்கரித்து" என்றது மருகதமாகாதேதா எனில்; ஆகாது; "தெருகை அலங்கரித்து" என்றவாறே வேறொரு பிரயோஜனத்தை உததேசித்து அலங்கரித்த படியே, அழகு பெறுவதற்கையே பயோஜனமாகக்கொண்டு அலங்கரித்த படியே? என்று சங்கைய ஏறிட்டுக்கொண்டு, 'அழகினுக்கலங்கரித்து' என்றதென்க. ரீமிகைச் சொல்லுமாம்; 'தொழுதினறஞ்சி, எத்தித்துதித்து' என்பனபேரல.

அணங்கதேவா!—இது வடமொழியினி. அணங்கன்—உடம்பில்லாதவன்; காமன் உடலிழந்தவரலாறு; —மூன்றொருகாலத்திற் கைகலையலிற் பரமசிவன், ஸக்கா முதலிய காலலாகரு போகலிலை உணர்ந்துதற்காகத் தான் போகக்குசெய்து கொண்டிருக்கையில், பிரமனது ஏவலால் மலரமபுகளை எய்து தனது தவத்தாகக்கெடுகனற்ற மன்மதனைச் சினந்து செறிக்கல்கணையிற்று அதன்செருப்புக்கு இடைபாய் உடலெரிந்து சாமபலாய்ப் போய்படி செய்தன னென்பதாம். மன்மதனுக்குப் பல பெயர்களிருக்க, அவறகையிட்டு 'அணங்க தேவா!' என்றதைத்தையால், 'நீ உன் உடம்பை இழந்தும் பிரிந்தாரைக் கூட்டுவன்களையோ' எனதுங் கருத்துத் தோற்றுமாறு காண்க.

“என்று சொல்லி” என்றவறு — வார்த்தைப்பாதி, ‘என்று நினைத்து’ என்பது அதன் பொருள். ‘நீ இங்கிருப்பாயென்று சொல்லி நான் வந்தேன்’ என்றால், ‘நீ இங்கிருப்பாயென்று நினைத்து நான் வந்தேன்’ எனப் பொருளாகக் கூடவந்தே.

[உன்னையும் இப்பாதி] மன்மதனை மாத்திரம் தொழுதாற போராறோ? கூட அயன் தமடுக்கும் வந்த வாழ்வு என்? எனில், ஆண்டான் திருப்பாவையில்கண்ணபிராய பற்றுமபோது சுமடுமுத்திரோணமுன்னாகப் பற்றினவாதலால், அந்த வரணியாயே இங்கும மனமுதலே உன் பிறந்தானோடு கூட உபாஸிக்கிறாய். “தொழுதுநாளை வலங்குணாய” என்றதன காண்க.

உம்பி—“உன் தம்மி” என்பதன் மூல. “காமன் தம்மி காமன்” என்று பெரிவலர்ச்சானபின்னை உரைத்தருளினர், அதன் கிவானம், கண்ணபிரானுக்குத் தேவிமாள் பலர் உளவென்றும், அவர்களுள் ருக்மிணிபிராட்டியிடத்தில மன்மதாமசமீகப் பாத்தியுடன் பிறந்தவன் என்றும், தூம்பவதி தேவிவிளிடத்தில ‘ஸாமபன்’ என்பவன் பிறந்தவன் என்றும் பூரிபாசுவதத்திற் கூறியுள்ளதனும, இங்குச் காமன் என்பது ஸாமபியேவாகையாலும் காமனுக்குச் காமன் தமமி யாயினவென்க. (வேற்று உபேற்றுத்தமமி)

மன்மதனைத் தொழுதாக்கு பரபோதுக்கு சொல்லுகிறதா—காமியு. பூரி வலருண்டதில் அயர்வதுமமர்க்கட்டுக் காட்சிக்கொடுத்ததன் கொஞ்சுருத நோற்ற விற்றிருக்குமவன் ‘ஸம்ஸாரிகளும இப்போற்றாற பிபற்று வசமுலேணான்’ என்று அவருகினதும் போக்து முதற்பயணமெடுத்ததிலி. (பி. அ. 133 (ரும). 4) கிரோதிகளை ஒழிக்கு மியல்வினமுன் திருவாழியாற்றவர்கை காசெனுதாய் ஸாப. கொண்டு திருமயியிலவந்து சிறகெவனோடு என்னைக்கட்டவேணுமென்றொ.

[விதிக்கிற்றி] விதிக்க + கிறி, விதிக்கிறி. விதாரப்புவாராதி இனி, கி. 1171 ‘யே’ என்றவிடத்துள்ள ஏ என்பதை அகரவாககொள்வமல் கிஞாகுறிப் பாகக்கொண்டு, எம்பெருமானோடு எனனை நீ கூட்டலாஸியோ? என வினாவ தாகவும் உரைப்பர். (க).

வெள்ளையுண்ணற்கொண்டேருவனிக்து வெள்ளைப்பதன்முன்னத்துறை [படித்து * முள்ளியில்லாக்கள்ளியெரிமதேது முயன் னன்னை கோற்கின்றேன்காமதேவா * கள்ளியிழங்குனைதோத்தேதுக்கொண்டே கூடல்வண்ணனென்பதோர் பேரெழுதி* புள்ளினைவாய்பிளந்துஎனப்பதோர் இலக்கிவிற்புகவென்னை யெய்கிறியே

காமதேவா மன்மததேவனே !

வெள்ளை தன் } வெணுத்த சிறிய மணல்
மணல் } களைக்கொண்டு

தெரு } விதினை அளம்
அளிக்க } சிந்தி,
வெள்ளைய } கிழக்கு வெணுப்ப
பதன்முனைய } தற்கு முன்னே
துறை பற்றாது நீத்துதுறைவியமுழுமு.

பேரது அவ்வகான் கண்ணனை விழுங்கிவிட, பலராமன் முதலியோர் சொல்லு முடியாத வளவு துக்கத்தைப்படைத்த கதற, அவ்வகானுடைய கொஞ்சில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கொடுப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமுடியாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கினால்குத்த கிண்கலையில், கண்ணபிரான் அவனது வாய்க்குதிரைத் தன்னு இருகைகளினாலும் பறநி விவரவரகக் கிறித்திட்டான என்பதாம். இலக்கு — ஆண்டான் தன்னுடைய ஆவக சென்று செருமபடி யான குறிப்பிடம். எய்கிறீயே?—செர்படுக்கவல்லியே? என்றமாம். என்னை என்பதை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு, 'எனக்காக' எனப் பொருளுக்கொண்டு, எய்கிறீ — புஷ்பபரணங்களைக் கண்ணபிரான்மீது சேர்போடுக்கவேணும் என்ற வாராகடி முகாக்க இடமுண்டு. (உ)

மத்தகண்ணனுமலர்முதுக்கமலர்கொண்டு மூப்போதுமன் னடிமணங்கி *
தத்துவயிலியென்றுகொஞ்செரித்து வாசகத்தழித்துண்ணவைதிடாமே *
கோத்தலார்பூங்கிணைநோதேதுக்கொண்டு கோலித்தனென்பதோர்பெரமுதி *
வித்தகன்லெங்கடவாணனென்னும் வினக்கினிடுகவேண்ண விதிக்கிறீயே

(உரமதேவர 1)
எல் கத } கல்லமணயிக்கணமத்த
மத்தமலர் } மலர்க்கணையும்
முருக்கமலர் } முருக்க மலர்க்கணையும்
, கொண்டு } கொண்டு
மூப் போதம } மூத்தகாலங்கவிலும்
'உன் அடி } உன் அடிபணங்கவிலி

தத்துவம் இலி என்ற } 'இவன் பெரப்
கொஞ்ச எரித்தவாசக } பான் தெப்
த்த அழித்த உண்ண } வம், என்று
வைதிடாமே } சொல்லிமணய
கொடுத்த உங்கவாழத்தையழி
த்த வாய்கொண்டு உண்ண கிடை
க்கவேண்டாதபடி,

கொத்த அளப்பு } கொத்துக்கொத்
கிண்தொத்தெதுக் } தாக விசயியாரின்ற
கொண்டு } புஷ்பங்கொன்ற
அமுபுகை விலவில்
தொடுத்தகொண்டு
கோலித்தன் என் } கோலித்த காமத்
பத தர் பெர் எழுதி } தை (கொஞ்சில்)
[கறித்துக்கொண்டு]

வித்தகன் } அற்புதனா
கேங்கடம் வா } திருவேங்கடாடை
ணம் எனணும் } வான் என்விற
வினக்கினில் } வினக்கிலே
புக } (சான்) செரும்படி
எண்ண } எண்ணி செல்ப
விதிக்கிறீ } [வேணும்,

* * * — மன்மதன் ரஜோகுண பாகராதலால் மதகரமான மலர்க்கள் அவனுக்கு இடத்தக்கவைபென்று கொண்டு ஊமத்தை மலர்க்கணையும் முருக்க மலர்க்கணயு மிடுகிறபடி. மூப்போது - இரண்டு சந்திரும் ஒரு உச்சிப்பெரதும்.

இரண்டாமடியின் கருத்து:—கான் உன் அடிபணியதற்குப் பணிக என் மகோததத்தை நீ கிணையெற்றுகொழியில், எனதுகொஞ்சானதுமிகவுக் கொதிப படைத்து, 'மன்மதன் மெய்யே பணந்தருக் தெய்வமலனை; இவன் பெரயத் தெய்வம்' என்று ஈகெடுக்குமறியும்படி. கான் உன் மதுரிமைவை அழித்து கிந்திக்க வேரிமே; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்தை நீ அடைவாது தப்பாமல் பேரது பெறுவிக்கப் பரதாய் என்கை. தத்துவம் - உண்மை; இலி - இல்லாதவன். வாசகத்து என்றது - கொஞ்சில் கிணக்குமணலே பன்றியே வெளிப்படையாகத்

க. ரு. க. ப. க. க. ரி. ய. க. அ. [கோவிந்தனென்பதோர் பேரொழுதி] சிறப்பாட்டின
 * * * * * 'கோவிந்தனென்பதோர் பேரொழுதி' என்றவிடத்து உரைத்தனவையென
 வரைய இ. ம. கு. தெரிவித்தற்கண்

வித்தகன் — ஆசாரியமாததருந்த குணசேஷத்தக்கன் புண்டவன
 என்றபடி வாணன் என்பது. 'வாழான்' என்பதன் மருட. திருவேங்கமுடை
 யானா வினக்கொன்றது — அவன் தன்முண்டப குணக்கொண்டாம திருமணியில
 நன்முண்டினாகுமாறு கிற்றாகப்பதி பெனக. "மேடார் திருவேங்கடம் மேய
 வினக்கு" என ஐர் திருமணியையாழ்வாரும்... (௩)

கவரிற் ராணரின் பேரொழுதிச் சுறவர்க்கொடிக்களுக்கூரக்கங்களும் *
 கவரிப்பிணுக்களுக்கூடுபுலியலுக் கூட்டித்தத்தென்கண்டாமகாமமெதவா *
 அவரைப்பிராயக்கொடாந்தி என்றமாதரித்தெழுத்தவென்தடமுலைகள் *
 துண்டைப்பிராணுக்கொக்கற்பித்துத் தொழுதுவைத்தென்குலைவிதிக்கிற்றியே.

புராண	} கொலொளக எனக்கு	உன்பதூத	} (அச்சென்ன பிராண
காமமெதவா	} உபகரிக்கு மவனே	ரித்த	} ய) எப்போதும்
கவரிவ	கவரினே	விரும்பி	
ரிசின் பெர்	உனது பெயர்க்கை	கருத்த	விளத்த
வழுது	வழுதி	என் தடம்	} எனது பருத்த
கருத்து	கருதி	முலைகள்	} முலைகள்
கொலொளக	} கிள கொலிற கவன	துகைய	} தவராகக்குத் தலை
கொலொளக	} தயங்குகளையும்	பிராணுக்கே	} குண அச்சென்ன
துண்டைக்கூடும்	குறிவைக்கையும்		பிராணுக்கே
கவரி	} காமம் விவரித்த	சங்கற்பித்து	} (அதுபலிக்கத்தக்கவை
பிணுக்களும்	பெண்களையும்	என்று	} வயக்களித்து
கருமபு	கரும்பாவித	தொழுது	} (உவன) தண்ட
வித்தகம்	தயங்கையும்	வைத்தென்	} கரிடா கின்றென்;
கூட்டித்தத்	உனக்கு உரிபவர்க		(இந்த மரோதத்ததை)
தென் கண்	கொட்டிக்கொடுத்த	ஒவ்வ	} (இ) சிவசுமாரத் தலை
உவய	தென்	விதிக்கெற்றி	} எட்டுவிக்கெண்ணம்.
அவரைப் பிராயம்	} இணம்பருவமே		
தொடக்கி	தொடக்கி		

* * * — கண்ணாபிராணக் காவலென்னுமென்ற துவமுண்டப ஆண்டான் அவ
 னைக் கண்டால் பின்பு காமமெதவனை மறக்கக்கொடுத்தால், அநாணம் மறதி
 கோரிடாமக்காக, அந்த மனமதனைப் பரிசுசு பரிவரங்களுடன் கவரில் எழுதி
 வைக்கும்படியவைக் கூறுவன, முன்னடிகள். புராண - பிரித்தவர்க்கைக்கூட்டி
 வல்லவாகுதப் புராணத்தகிலை கூறப்பட்டுள்ளவனே ! என்றும் கூறுவர், சுறவம் *
 ம் தலையகிசெஷம் காமன பினைக்கொடியாகவுண்டவனாகுதம் அறிசு, துரங்கம்
 வடசொல். கவரி - கவரி என்ற வடசொல் கிரகம், பிணு - பெண்பொறுப்
 பெயர்; கருமபு + வில, கருமபுவிஸ்; காமனுக்கு 'இககாநக்வா' என்று வுட்
 மொழியிற் பெயர் வழக்குவதறிசு.

பின்னரகனில், கண்ணபிரான் வந்தி மத்தொருதேவதையை அநுபவிக்கத் தனக்கு ருசியிலலாமைபும், அந்த ருசியைப் பயன்பெறுகிக்கவேண்டுமென்பதையும் கூறுகின்றான்.

[அவரைப் பிரியம் இயைந்தி,] “தோய்த்தொடங்கி அவரை ஆதரித்து” என்று உரைப்பார் உரைமீதும் அது இகழ்த்தக்க உரைபாய்; (அவர) வரை வடசொல் இக்கு அவரை என்று திரித்தெனலாம்.

இவரை — (ஆராகா) என்ற வடசொற்சொல்லு ஆனடரூடைய சொல்லுககளோடே ஆட்கொடுக்கைக்குப் பதினாறுபேரம் பெண்களுக்கு முன்னோடிக் கொடுத்த கண்ணபிரான் வேணுமாப்த்து என்று மனோகதியாக உரைப்பார்.

[தொழுது வைத்தேன்] இத்தொழுதையைக் காமனிடத்து அர்வையிவாய் முனிகளிடத்தே அர்வையிபித்தப பொருள் கொள்ளுதலுமயிகச சிறக்கும் அதாவது — கண்ணபிரானிடத்தில் ஆதரம் எருவாக வளர்ந்த இம்முனிகளே அவனுக்கே பென்று வளர்க்கப்பித்தகொண்டு, இம்முனிகளைத் தொழுகின்றேனென்கை, அவற்றைத் தொழுவானென் எனில், எயிபெருமாறுடைப சிந்தினைபெய்க்காம வளவருள் குடியிலே பிறத்தனவாதலால், அவனுக்கென்று வளர்க்கப்பெட்ட தன் முனிகளையும் பகைநிழிந்தவ பதவிபத்தியாலே தொழுகுமிதே. “அவனுக்கென்று வளர்க்கத்தால் பிரிவின அவன் குணங்களைப்பாதி உபாஸயமாமித்தனியிதே” என்பது பெரிபவர்க்கானபிரிவின பருகிச்செயல்.

ஒவ்வோர் — இம் முனிகளின் செவ்வி அழிவதற்கு முன்னமே என்று கருத்து. (ச)

வானிடைவாழும்வானவர்க்கு மறையவர்க்கெல்லியில்வகுத்தவன் *
கானிடைத்திரிவதோர்க்கிபுத்த கடப்பதும்மோப்பதும்செய்வதோப்ப *
கானிடைவாழிசங்குத்தமற்கென்று உன்னித் தெழுத்தவென் தமுனிகள் *
மானிடவர்க்கென்றுபெக்கப்படிவ வளசிலவேன்கண்டாயமன்மதனே. (இ)

மன்மதனே —
வானிடை } வளர்க்கவேகத்தில்
காரும் } வாழ்கின்ற
அவானவர்க்கு } விவகாரான தேவர்
மறையவர் } கருக்கென்று
வேவ்வியில் } பதாற்றமனர்
வகுத்த அவி } கொடுத்த ஹலிஸ்ஸை
கானிடை திரி } கட்டியே திரிவின்ற
வது ஒர் அரி } ஒரு கரியானது
புத்த } வந்து

கடப்பதும் } கடத்தும் மோத்துபார்
மோப்பதும் } ததும் செபெபது
செய்வது ஒப்ப } போல்
கானிடை } (கனது) திருமேனியில்
அழிசங்கு } திருவாழியையும் திருச்
சங்கு } சங்குமும் (அனிக்
துன்ன)
உத்தமற்கு } புருஷோத்தமனுக்
எனது } காது
உன்னித்த } ஆதரவுடன் வளர்ந்த
வழுத்த }

என் தடம் } எனது பருத்த முலை
முலைகள் } காணவை

மாளிடயர்க்கு } அப்பருத்தோதமனை
வந்து பேச்சு } யொழியச் (சின) ம
படிஸ் } உதையர்க்கு(உரி

பலக) என்நிற பேச்சு (காட்டில்)
உண்டாருமேயானால்

வாழவில்லை } உயிர்வாழ்க்கிருக்க
மாட்டேன், }
(கண்டாய - முன்னிதியை.)

* * * — இவ்வியலிலும் அந்தணர்கள் அனுபவிக்கும் பாசத்தொழில் 'உருப ஸ்ராவணம்' வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு இத்தான் முதலிய தேவர்க்குருவருக்கும் புறோடாரத்தை, மிகவும் அற்புதமானவைய ஒரு காட்டுகிற விடடி அந்த நுழைநனைக் காணால் கடத்தும் முகத்தால் மோத்தும் கண்டமாக்குவதுபோல், கண்ணிரோணக்கொருக்கி கொண்டுதெழுந்த என் கொங்கைகளை மாளிடர்க்கு உரிபனவாகப் போய்விடாமல்வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு இவ்வியலிலும்வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு உயிர்வாழ்க்கிருக்க மாட்டேன், (கண்டாய - முன்னிதியை.)

* * * — இவ்வியலிலும் அந்தணர்கள் அனுபவிக்கும் பாசத்தொழில் 'உருப ஸ்ராவணம்' வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு இத்தான் முதலிய தேவர்க்குருவருக்கும் புறோடாரத்தை, மிகவும் அற்புதமானவைய ஒரு காட்டுகிற விடடி அந்த நுழைநனைக் காணால் கடத்தும் முகத்தால் மோத்தும் கண்டமாக்குவதுபோல், கண்ணிரோணக்கொருக்கி கொண்டுதெழுந்த என் கொங்கைகளை மாளிடர்க்கு உரிபனவாகப் போய்விடாமல்வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு இவ்வியலிலும்வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு உயிர்வாழ்க்கிருக்க மாட்டேன், (கண்டாய - முன்னிதியை.)

* * * — இவ்வியலிலும் அந்தணர்கள் அனுபவிக்கும் பாசத்தொழில் 'உருப ஸ்ராவணம்' வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு இத்தான் முதலிய தேவர்க்குருவருக்கும் புறோடாரத்தை, மிகவும் அற்புதமானவைய ஒரு காட்டுகிற விடடி அந்த நுழைநனைக் காணால் கடத்தும் முகத்தால் மோத்தும் கண்டமாக்குவதுபோல், கண்ணிரோணக்கொருக்கி கொண்டுதெழுந்த என் கொங்கைகளை மாளிடர்க்கு உரிபனவாகப் போய்விடாமல்வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு இவ்வியலிலும்வாய்விட்டுப் பரவலாகிய பசுவுக்கு உயிர்வாழ்க்கிருக்க மாட்டேன், (கண்டாய - முன்னிதியை.)

2. குருவிடைமுகத்தினில் திருக்கண்களால் திருத்தவேகோக்கெனக்கருள்கண்டாய
தேருவிடையெதிர்கொண்டு பங்குணிகளதிருத்தவேகோறகின்றேன்காமதேவா *
3. குருவிடைமுகத்தினில் திருக்கண்களால் திருத்தவேகோக்கெனக்கருள்கண்டாய

* [வண்ணத்

திருவிடைமுகத்தினில் திருக்கண்களால் திருத்தவேகோக்கெனக்கருள்கண்டாய

காமதேவா } மன்மதனே !
உரு உடை } அழகியவடிவைவடிவைய
யார் } காணும்
இன்னயார்க்கள் } வெளவரை பருவமுடை
யார்க்கும்
நல்லவர் } காமதந்திரத்திற் கொ
ள்ளுள் காணும்வரை
புடைவாய்ப்பு

தந்த மன்னர் } காமதந்திரத்தில் வல்
களை கொண்டு } காம புகழ்ப்பாடி
முன்னவர்களை முன்
விட்டுக்கொண்டு
வவகல் } காந்தோதம
தேருவிடை } கரும் வழியிலே
எதிர்கொண்டு எதிரொன்று

பங்குனி கார் } பங்குனிமாதத்துப்
பெரிய திருவாரவித்
திருந்தவே } எல்ல அறிவுடனே (உன்
நோற்றின் } னாகருதித்த) நோ
நேன் } ன்பு நோற்றேதித்
[நேன்;
கரு உடை } (கோக்) கருவியெழுடை
முதில் } வ மோகமேபான்ற திரு
வண்ணன் } திருமுடைபவனும்
காயர் வன் } காயாம்புப் பேசான்ற
வன் } திருத்தேந்தை யுடை
வனமும்

கருவியே } கருக்கணம் பூப்போல்
பேசல் } பண்பனப்பை யுடைய
வண்ணன் } ஹமாவ கண்ணியரன்
மொகம வண்ண } செத்தமனைய மலரின்
ம் திரு உடை } நிறம்போன்றகாந்தி
முத்திவிசில் தி } வைபுடைப திருமுத
ருக்கணகரல் } மண்டலத்திலுள்
டான திருக்கணகளினால்
வனக்கு } வன் விஷயத்தில்
திருந்தவே } திரோஷ உடையதும் செ
நோக்க } ய்தருளும்படி
அருள் } நீ குறையபண்ண
தேனும்.

*** — எம்பெருமானை அடியாணியெழுந்திருவார் “வேதம் வல்லாரர்களைக் கொ
ண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” எனறபடி வேதநித்யமுத
லான விவதினரை முக்கிரிட்டுப் பணிவதுபோல், தாஜனதேவமாதபரான காமனைக்
முறித்து நோன்பு நோற்றைக்கு ஆண்டான் ஸை அதிகாரிகளை முண்ணிடமுகொ
ண்டு இழியுமாறுகூறுவன, முன்னகிகள் ஒத்து—ஒதப்படுவது; பகவதாயலுந்
தில் காமலவந்தமாதிரி வேதத்தை இங்குக்கூறு; அதாவது - வாத்நயாயபு
காலந்தாம்.

தெருவிடை எதிர்கொள்ளுதல் - ஆதாரதீயத்திற்காரியம். திருந்தவே
நோற்றின்நேன் என்றது-காமனைத்தொழுகை ஸைகுபகாரக மங்குறவென்று
இருப்பக்காமல் நோற்றின்நேன் என்றவாறு.

கருவுடைமுதில் — நீசொண்டெழுந்த காமமேகம் நோக்க + வனக்கு,
நோக்கெனக்கு; தொகுத்தல் கிளையம். (2)

காயுடைமுதில்லோகேகும்பவமைத்துக் கட்டியாசீசியவலமைத்து *
வாயுடைமுதையவரமூத்திரத்தால் மண்மதனையுள் விளவணங்குகின்றேன் *
நேதமுன்னாள்தவன் திரிலிக்கிரமன் திருக்கைகளாவெனனைத்தீர்மெவண்ணம்
சாயுடைவயிறுமென் தடமுதையம் தாணிலில்தலைப்புகுதரக்கிறீறியே.

மண்மதனே } மண்மதனே
காய் உடை } பகைகாம்பெல்லும்
செவ்வொடு }
கரும்பு } கரும்பும்
கிடைத்து } கைமத்து
(அதருகெடை)
கட்டி } கருப்புக்கட்டியும்
அரிசி } பச்சரிசியும்
அவல் } அவலம்
(கூடிய இடைத்தையும்)
அமைத்து } சமைத்து

வாய் உடை } கால சுவாததைபுடை
வராயும்
மறைவவர் } காமசாவதீர்த்தில் வல
வகாணாய் திருப்ப
வர்களுடைய
மாதிரத்தால் } மாதிரத்தினால்
உனனை வனக்குகின்றேன்—
முன் } மூலமும் மாவலியால்
தேசம் } அபகரிக்கப்பட
காலத்தில
வைகல வோகங்களையும்

[illegible]

* * * — பாண்டி ரத பகவதால் தெலுதும், குருமபும், குருபுகுதட்டும், பச்சரி
தெ. ர. அதுதெனாது தெலுதும் ரதேரனா பச்சரினா "காமதேவதூக்கு ஆமவை
தெலுதும்" "வாசுதேவதூக்கு" 1943-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-

[illegible]

மாசுடையுடம்போதேலையுலி லாய்ப்புறம்பெளுத்தொருபோதுமுண்டு *
தேசடைத்திறுடைக்காமதேவா கோற்கின்றகோன்பினைக்குறிக்கொச்சண்டாய்
பேசுவதோன்மணமுங்கேம்பெருமான் பெண்மையைத்தலையுடைத்தாக்கும்
[வண்ணம் *]
கேசவரம்பியைக்கால்பிடிப்பாளென்னும் இப்பேறெனக்கதுளக்கண்டாய். (அ)

தேச உடை } (பிரித்தானைக் கூட்டு
கையாக்கத்த) பு
கையுடையவனும்
திறல் உடை } மிகென்கையுடையவனும்
எம் பெருமான் எமக்கு வந்தாயிடுமான
எமதேவர மன்மதனே!
மாக உடை } அழுக்குப்படித்த
உடம்பொடு உடம்போடுகூட
தலை தலைமறிவா
உவறி விரித்துக்கொண்டு
வாய்ப்புறம் } (தாம்பூல் சங்கையின்
வெளுத்து) (காமைவரல) உதறி
வெளுத்து } என் வெளுப்பாடு
பெற்று
ஒரு போது } ஒருவேளை புதிதது
உண்டு } (இப்படிப்பட்ட வருத்தத்தாடம்)
நோற்றிந்த } (வான்) நோற்றிந்த
நோன்பினா } நோக்காய

குறிக்கொள் } (நிவ்வப்போதும) ஞா
பகத்தில் கைக்கவே
[ஊம்,
இக்கு இப்போது
பேசுவது ஒன் } சொல்லவேண்டுமது
து உண்டு } ஒன்று உவறி,
(அதைச்சொல்லுகிறேன் நேன்)
பெண்மைவை } (வண்ணுடைய) ஸததை
கை
தலைபுடைத் } தலைபுடைத்
தாக்கும் } நீவிததிறுக்குமபடி செ
வண்ணம் } வந்ததற்குப்பாடி
நோவன் எமடு } 'கண்ணோலுக்குக்
கை காலிடிப } காலிடிப்பவன் இவன்'
பாச என்னும் } என்நிற
இ போது இப்புகுடிசைத்தத்தை
கைக்கு அருள் எனக்கு அருளவேணும்.
(கண்டாய் - முன்னிலையகர)

மாக உடை உடம்பொடு-உடம்பில் அழுக்கேதுமபடி முழுக்காமறிந்து என்நிற
படி, கண்ணோலுக்குக் கைக்கவேண்டுமது நோவனினால் உடம்புக்குப் போகக்
குளிச்சுமாட்டி நிறிவென்க. தலைஉவறி—முழுவது பூக்களை அணித்து கொளவா
மறிக்கையகைக் கூறிவரவது வரவப்பறம் வெளுத்து—வெற்றிலை திண்டாக்கு
பாணத்தியுயில்வாகையால் அதாம் வெளுக்கவேணும் மத்தியினிதே 'ஒருபோதும
என்றிடத்து உம்மை—இகாநிறையெனவான் 'என்றைக்காலும் ஒருநாள்
கண்ணோல வந்து கூடுவன் கொள்' எனவும் கண்ணோல ஒருவேளை உன்
உயிரைக் காக்கின்றது போதும் குறிக்கொள் = 'ஆய்ந்தாய் இவ்வளவு கூறுக
ப்பட்டு ஒரு நோவனுப் நோற்றினே' என்று உன் நெஞ்சில் எ. போதும் பட்ட
ருக்கவேண்டு மென்றபடி.

கண்ணோலுக்குக் திருமடி. வருவியாநாசன பாக்ஷம் பாசக்கு வரவந்
தாலவறி என ஸ்ததை ஜீவியாதென்கை பிணையு வளில் உயிதம் அமர்வ பூக்க
பாணிக்க வேண்டுமெனவான காலிடிபகை நிவ்வப்போடுவெனம் என்க,
காலிடி பிடித்துக்கொண்டால் ஆகாதகாலம் நோவன் நிவ்வப்போடு வன் மரிப்பது
போதும் (கைத்திருவோல வர் வரவன் ஒருபாசுபாச).

கேசவன் — கேசம் குத்திகாக்கத்துக் கைக்கை கேசவன் கேசவன்
என்னுமாய். (அ)

தொழுதுமுப்போதுமுன்னடிவண்ணங்கித் தாமலாதுபுத்தொழுதென்றுகின்றேன் *
பழுதின்றிப்பார்க்கடல்வண்ணனுக்கே பணிசெய்துவாறுப்பெருவிடில்கான் *
அழுத்தமுதலமகீதம்மாவழங்கி ஆற்றவழுவண்ணக்குறைக்குங்கண்டாய் *
உழுவதோரெகுத்தினைநுகர்கொடுபாயத்து ஊட்டமின்றித்துரத்தாலொக்குமே

முல் போதம } (இரண்டு சத்தி, உச்சிப்
போதமுக்கு ஆகிய)
முனது காலகாலமும்
தொழுது } பிசுறுமயூர்வகமா
யவையு } (உண்ண) ஆரம்பித்த
உன் அடி } உன் பாதங்களில்
அ மலர் அப் } பரிசுத்தமான புத்திய
அகப் பணிமாதி
தொழுது } தேவித்த
ய + தின் } கந்தோதரிசம் பண்ணு
பிறை வரன் } கின்ற வரன்
பரர் கடல் } புரியைக்குறந்த கடல்
கண்ணறு } போன்ற திருத்த
வே } கற்புடைய கண்ண
பொழுது இன்றி } குற்றமொன்றுமில்லா
மல்
பணிசெய்து } கைக்கரியம் பண்ணி
வாழப் பெரு } உங்குறியா தொழியே
யிடில் } குறிய

அழுது அழுது } (பின்பு வான்) பவநா
தும் அழுது
அவமந்த } தமொதி
அம்மா வழுந்த } 'அம்மா!' என்று தெ
நிகரென்றுநிதிய
அதி } அப்படி என்னைத்
தடிக்கவிடுவது
ஆற்றடிம } மிகவும்
உனக்கு } உன்தலமெல் எதும்;
(அன்றியும், என்னை
உரைக்கும் } உபேசியபது)
வெருதொழியதானது
உழுததநர் } வருகுநின்ற ஒரு
வருதநினை } வருத
அகம் செடி } அகத்தடியால் தன்வி
பாபந்த }
கட்டம் இன்றி தினியில்லாமல்
தாத்தாம் } துட்டியிடுவதைப் போ
ஒக்கும் } வாம்.

* * * — ஸாத்திகாரபிரபாகர் பவநாசாதகம் பண்ணித்தலம் கட்டினபிறகு திருவடி காலே விழுந்து 'என் தொடங்கின திருவாசாதத்தைத் தலக்கட்டி வேளா, திருவுள்ளத்திற்கும் பாக்காணபடியே போது போக்கெருளவேணும்' என்று வாதாடிக் காரணவாதை விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோல், இவள மன் மருநிடத்திற் சில விண்ணப்பஞ் செய்துள் "தாமரைமலர்" என்ற பாடம் மருந்தைத் தந்தது. "ஏதற்கென்றேன்" என்பதை, கிறிஸ்துமதமும், கிறிஸ்து விண்ணப்பம் பெயராகவுங் கொள்ளலாம்.

[பழுதின்றி] பணிசெய்கையில் பழுதிலாமைபாவது—ஸ்வப்போதாதவ பூதி மொழியை உபயோகிப்பது பண்ணுதக, "பற்றைகல் காமங்கன்மாந்து" என்ற பாடம் "வருவினா அடிவாங்கியவையேனெனும்" எனவா ஆழ்வாரும்:

பவநா இத்தலம் வரையறு செய்து உணரடி. பணிபக் சொத்தேயும் நீ உபேசியி
கருவனா உணர்வாரிசானேடு உடபாதொழியுமவாகில, என் துக்கம்பொதுக்
காட்டாநா நிகழ் மறுது அம்மா! எனது கதலித் திரியுமடி நேரினும், அந்தப
பாதகம் உனதலமேனேதுமாதவால் நீ என்னை உபேசியிபா தொழியவேணு
பெணாக மூன்றாமடியின் வருத்த

பெரிய வாக்ஷாணபிண்டை கிவர்க்கொணம்—[சூரியமலர்வதுகொண்டவு
வென மூலமொருவருக்கித்] கருணாதனை நோக்காகிட்டால் இவனுடைய பாபபலத்

தை அவன் அருபவித்த அவனுடைய ஈகஞ்சபலம் இவன்பக்கரிலே வருவா
தாசச் சொல்லாதின்றிறே, அப்படியே உன்னைக்குறித்து நான் பண்ணின ஆசை
யணத்துக்கு ஒருபலமின்றிக்கே பொழிபுமலெ அது உனக்குப்பொலலாதாவதி
டாய்," என்பதாம்.

கடைபடியின் கருத்து:—நான் உனக்கு இன்றையது செய்த பணிகளை
களை நீ ஏறதுக்கொண்டு என காரியத்தைச்செய்து முடிக்காமற் போவது—அது
வன் தன் ஜீவாத்துக்காக எருதிலிடத்தில் பூரணமாக வெண்கலவாங்குகொ
ண்டு, பின்பு அதற்குத் தினி இடமம் துத்தடியால் அந்ததுத் தன்னை ஒட்டுவது
போலாம், கொடு—கொண்டு என்பதன் சிந்தை (சு)

கருப்பிலில்மலர்க்கணைக்காமவேளைக் கழலினைபணித்தங்கோர்க்கியலற *
மகுப்பினையொசித்துப்புள்ளையிளத்த மணிவண்ணற்கென்னைவகுத்தீடென்று *
பொதுப்பன்னமாடம்பொலித்துதோன்றும் புகுவையர்கோன்விட்டுத்தன்சோளத
விரும்புடையின்றிபிழ்மாலைவல்லாக் கின்னவர்கோனடிக்கண்ணுலரே *

கரும்பு வில் மலர் களை காமன் கொள்	கரும்பாவித விண்ணும் புகழ்பக்கனாவித அம் புகழ்புகழ்மடைய மன் மதனுடைய	மாடம் பொலிந்து தோளதும்	மாடங்கள் மிகவும் கிணங்குகிற் பெற்ற
கழல் இளை பணிந்து	இரண்டு பாதக்களையும் வணங்கி	புதுடைபுள் தோள்	கீழிலிவிபுது அசில உள்ளவர்களுக்கு வரை விராள்
அக்கு நிர் கரி அவற மருப் பினை ஒளித் து புள் வாய் பிளத்த மணிவன் காற்றி என் னை வருத் திடு என்று	எம்மவர் மாசிலை வாய் வில் (குலவயாபிட மென்ற) ஒரு வாயை யானது விசிமெயடி யாக (அதன்) கொள் புகை முறித்தவனும் பகாலுதானுடைய வாயைக் கிண்டெறி த்தவனும், கீழமணி பொன்ற கித்தானு மான கண்ணிரை னுக்கு என்னை அடி மைப்படுத்தவேனும் எனது	கிட்டிவெதன் கோதை விருப்புகட இன்றித் வல்லார் கின்னவர்க கோள் அடி கண்ணா	பெரியாய்லாருடைய (மகனாகிற) ஆண்டான் (அருளித் செய்த) விருப்பமடியாய் பிறாத இளைய த நிறுமாலை மலை யாகிய இப்பாசாங்களை ஒதவனவர்கள் சிதவலுவிடுகளுக்குத் தலைவனான எம்பெரு மானுடைய நிருபடிக்கி கிடப்பபெறுவர்.

பொருப்பு அன்ன மலைபொன்ற

*** — இத்திருமொழி கற்றுப் பெறும் பேறு உறுதியாக உடல் திருநாம
பாட்டுடன் பலசுருதிலென்றும் வழங்கப்பெறும்.

கரியலற மகுப்பினை யொசித்துவரலாறு—விவகிதா பன்னிதா கியாநாநாபா ந
துக் கம்மனால் வரலமைக்கப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவாத்ரேச கமலவநாநாநா

யையோரத்தின் கொத்துமணியை, அவ்வண்ணியை வாகவழியில் தம்மைக் கொல்
 றாது பொருட்டு அனனாமி வகி விடுத்தபொழுது அவ்வாறு பிட்டுமென்னும் மதயானை
 யின்மீது அப்பொழுதுமே வந்தது அந்தத் தகதங்கனியைப்போல சென்றி
 லிருந்து கொடியை விரித்து போல வளிதின் பறித்து அவற்றையே ஆடித்
 தாகக் கொண்டு அடித்து அவ்வாறையே உயிர் கொடுத்த கிட்டு உளனே போ
 லின் கொல்காரம் (வாயால் விடுத்த வரலாற்றை, சிறு இரண்டாம் பாட்டினுள்ள
 சிறு காண்க)

விட்டுத்தன்—“மேயர் கககன் குலத்துநித்த கிட்டுசித்தன் மனததே,
 கொலின் கொலுட கொலுட” என்றபடி பெரிபாற்றுகா வம்பெருமானுக்குத்
 தன் திருநாடு நடவதையே போலிகா அமைதருவினாமையால் விஷனுநித்த
 கொல்காரணம் மேயர் பெற்றனவென்க. “கிருபபுடன்” என்றபாடத்தில்,
 ‘கிருபபுடன் பாகவரர்’ என இயையும்.

கிளக்கியானம்—“(விண்ணவர் இப்பாதி) காத்திகாக்கோணரான பெரி
 யாழ்வார் வயிற்றிலே நிறுதுகவத்து பசுவல் காபத்தாக்கா மடலெடுப்பாரோ
 டுக்கோலன் காசிலே கிறவேவாழையான இவ்வாழை போலனதிகே இப்பபத்
 தல் கற்றவாண் வடிவாந்தை கிட்டு, கிப்பாதுபலம் பண்ணுவெ நித்யஸூரி
 கடுக்கே துரு கோனவயாய் அதுபகிக்கப பெறுவர்கள்.” ... (30)

அடிவரவு—மிக வெண்டிசு மதம கவர் வான் உரு கல் மாக தொழுது
 கருப்பு காமம்.

முதல் திருமொழி உரை

முறநிற்ற.

ஆண்டான் திருவடிகளே கரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆன்டான் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாத் திருமொழி — தாமமாயிரம்.

அவதாரிகை.

மேற் திருமொழியில் ஆன்டான் பண்ணின காமமாயிரப்பணம், ஆபரணங்கள் பண்ணின காமமாயிரப்பணத்தின் அதுகாட்சமாகும் திருப்பாவையிற போல் — என்பது ரூபகத்திற்கொள்ளத்தக்கது அவ்வாறே இத்திருமொழியும் வேறொரு அதுகாவகையாற் செலவுகின்றது அதாவது:—

ஆப்ச்சிகன் பண்ணின காமமாயிரப்பணத்தை உணர்ந்த கண்ணிரான், "இவர்களுடன் உலவதற்கு நாம் வருந்தியேண்டியிருக்க, நமைய பெரியதற்கு இவர்கள் வருத்தமாவதென்கி, அன்றியும், இவர்கள் நமையப்பெறுகையுந் நம்மாவில் கிழாதே ஒரு தேவதாந்தரத்தின் காலிக்கட்டிக்கொண்டு துருளும்படி நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையாவதென? இவ்வாய்ப்பாடியில் ஆப்ச்சிகன் கூடி வர்ஷாந்தமாக இந்திரனுக்குச் சோறு கொண்டுபோய் இவ்வகைக்கண்டு, 'நாம் பிறந்து வளருகிற ஊரில் சிலர் ஒன்றைத் தேவதாந்தரத்திற்கு ஆக்குகை உடையோ?' என்று அதையும் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தச் சோறறைக் கோவாத் தனமலைக்கு இடுகித்து, கோவர்த்தனமாயிருந்து அவரறை படங்கதும் உண்டாகும், நமக்கு அனாதாரணிகையான இவர்களை தேவதாந்தரத்தின் காலில் கிதப் பார்த்திருக்கை நமக்கு மிகவும் பொல்லாங்கு' என்று திருவுள்ளம் கொண்டு தருமபி முன மலின்களையில் ஆண்க்குவந்து உதகிஞற்போலே கடுகவாது ஆப்ச்சிகுக்கு முகங்காட்டி, அவர்களும இவனைக் கரணதலர்க்கையோலே ஆர்ப்பு பதாரயிருக்கையைக்காட்டிச் சிறநிலைழக்க, அந்நாபொயதும் காமமாயிரப்பணம்போல இவனுக்கு அகிஷ்டமாதலால், அவர்கள் இவர்களுக்கு சிறநிலை இவனை அழிப்பதாக முயற்சிசெய்ய, அதனை அவர்கள் வேண்டாலென்ன, இவனை வேணுமென்ன, இப்படியாக நடுவே ஒரு மதராபாரதம் நடந்தது பிறகு புனர்க்கி சேர்ந்து அதுதானும் பிரிவில் தலைக்கட்டி உன்றவாற்றை ஆண்டான் அந்நாசித்து அருளிச்செய்யும் திருமொழி இது. (குணபதாமபாட்டின, "புனர்க்கி பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்" என்றதனால் புனர்க்கிகோதபாடித்தொடராய், "கோழியழையபதன்முன்னம்" என்ற அந்நா திருமொழியின் அவையா, கோக்கப்படுமிடத்து, பிரிவில் தலைக்கட்டினபடி தோற்றமெனக) (*)

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே உலங்கின

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

(க)

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

கலியாணநிதற்குநலமெனது உலகுநிலைநிலைடைபாரீத்தோம் *

நிலைசெய்யும்சிறீதரா எங்குநிதறில்வந்துசிறைதேயேலே

6.4. "நாடுதந்திரி"யுள் நாடுபாடுகளுள்ளே

பாடுநாடுகளுக்கப்பெற்றபுலம் உலங்குவதைத்தவிரும்பே

*** — "காரையனுதரணை" என்றது-வதரிபாச்சிராமத்தில் காரையனுதரணை அமைந்தவாறன்றி கூறியவாறுமாம். மாமிதன் மகன்—கணவன், மாமியாருடைய மகன் தனக்குக் கணவனாதே. வடமொழியில், கணவனை "ஸ்ரீயடதர்" என்ற சொல்லால் வழங்குமாறாக, ஆர்ப்பென்று மாமனுரைச் சொல்லிவாய், அவருடைய மகனென்று கணவனைச் சொல்லுகிறது. வாழை—மாமா என்ற வடமொழி விவரம். உலகில் வலவார்க்குச் தீம்பு செய்கின்ற அருடன தனது மனைவியிடத்து வந்தால் பொறுக்கவொண்ணாத தீயு செய்வனென்பது பரஸித்தமாதலால், அதனை உணர்ந்த இவர்கள், 'எற்கனவே தீம்பனானீ எமக்குக் கணவனுதரணை வரவந்தால் எங்கனவால் தன்பம் அதுபவித்து முடியுமோ' என்கிறார்கள்.

இதேசேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்களா! காஞ்சே தீம்பு செய்பவன்? உங்களை நான் வெறுத்தும் விடமாட்டேன், என வாயை எதிர்பார்த்துச் சிறிதிலைழைக்கிறேன். நீங்கள் 'நீங்கள்' என்று, அதுசேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'அப்பனே! நீ அங்கு வந்து விளக்கவேண்டா, காரைகளை உணர்க்காத சிறிதிலைழைக்கின்றோமல்லோம்; நீசிறுவன பங்குவிமாத மாதலால் காமதேவன் விதிவனம் வரக்கூடுமென்று அவன் வரும்விதமிற் சிறிதிலைழைத்து அலககரிக்கின்றோமென்பதொழிப உன்னைக்குறித்து ஒன்று சொய்கின்றோம்' எனவ, அதுசேட்ட கண்ணபிரான் 'நீங்கள் சிறிதிலைழைப்பது அசுவாததமாதலால், அதனை நான் அறிப்பதும் அங்காரத்தாதலால்' என்று சொல்லிச் சிறிதிலை அறிக்கப்புக, ஆய்ச்சிகள் 'அறிக்கவேண்டா' என்று விவக்குகின்றனர். சிறீதரன்—ஸ்ரீயுதரன். சிறீ + இல, சிறிலை. (க)

இன்றுமும் மூழ்கியுள்ள இடத்திலேயே இடந்தெரிந்திருக்கிறது *

நன்றியுடன் ஸ்தூதனாகக் காதல்கொள்கிறவருக்குத் தனிசிடாய்

அன்றுபாலகனாகி ஆலிலேமேற்றுவின்றலெம்மாநியசய *

என்றுமுன்றளக்கெய்கள்மேல் இரக்கமெழாததேம்பாவமே (ந)

இன்று முதல் } இன்றையதினம் முழு
தம் } உதம்

முதலு சேவை முதலு சேவைப்படி

இருந்த உட்கார்ந்திருக்கையில்

இலக்குத்த கங்குலத்த

இந்தத் திட்டம்

சென்னை, 11/01/2018

சென்னை

சகம் சொல்லும்) சகங்கள் சொல்

சூர்வம் தன் (இது அபிதேவசத்

புறநாடு (தமிழ்நாடு) காலத்திலிருந்து (தமிழ்நாடு) காலத்திலிருந்து

BL#2) BL#3;
(unavailable) etc.

அன்ற

1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 26

*** — மண்ணாபேரணை. ௩ வந்தவர்த்

பரகதன் துதி நிதவமுது சொன்னார்

ஆன் இஸ்மேல் ஆலத் தபரிஜித்மேலா

1. கனம் அமைச்சர் அவர்களே,

தமிழன் த

செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

எம் குதியாள் } என்னை தயைபுடையவாள்
என்னை பிரியானோ !

என்றால் எவ்வளவுத்தொகு

உ.அ. தரப்படு உ.அ.படு

உங்கள் மேல் கவனத்திற்கு

இந்தக் கட்டுரை எழுதினவர் பி. சண்முகம்.

میں نے اس کے لئے دعا کی ہے کہ وہ اپنی زندگی میں جو کچھ کرنا چاہتا ہے وہ کر سکے۔

செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பின்னர்

எம். பரமசிவம்

௪ * * — கண்ணிரோனோ நீ கங்கைச் சிற்புத்தனதுதலாகப் பரப்படிப்பிட்ட அநிலை காறி
 பங்கிதையும் ஒரு கங்கைப்பமாத்திரத்தினும் வருததாநாபு படைக்கலையிலே, கங்கை
 ௪ அநிலைகான் அயிலைத ஆயத்தலத்திற் சிறந்த அபிலைகைகையோனோ இந்த
 திலே இவ்வழக்கப்பட்ட பாடு ௧ பன்னியுதலத்தின்குற பரதலமாம்; இப்படி வருத்
 தப்பட்செய்த செய்த இச்செய்திலே நீ கங்கைக் கண்ணை கண்ணையத்தலம் கண்ணை
 கை கங்கைகைய ஆகை ஒருவாறு தனியும் கண்ட ஆயத்தலை கெல்லல் தொ
 தேயும், கண்ணிரோன் அநிலைக் கோலைய செய்திலே அநிலைபதக ரூபம், அநிலை
 கண்ட ஆயத்தலை, 'கையோனோ பங்கு இப்பாக்கையோ கெடுகையோ
 காலத்தில உலகத்தை பெல்லாம் வந்திற்றே கையத்து கோக்கிப் பாலகைய ஆய
 திலேயில் பன்னிரொண்ட பரமகாலத்தினுள் நீ பிதையும் எளிபரண கையது திறத்
 திலே ஒரு காலும் அருள்புரியாதெய்யித கையகை பன்னிய பரபத்தின பன்ன
 கையோன் அ உன் கையதுப்புகின்றன,

“இன்றுமுதல் முதுகு நோவ என்பதற்கும் கருத்து-எங்கள் முதுகைநோவ, நிச்சயம் பிடிக்கலாகாதே? என்பதாம்.

[நாம் கொளும் தூரவத்தனைத் தனி.] சிவபயம் மயித்தித்தால் ஆனா சிவத்திசுமாதலால், 'நாம் இறைமக்கு சிதிரிவக கண்ணிசான் சுடாசுதிருக வெ.ஹம்' என்ற ஆனாப்பட்டு இவர்கலிமைத்தூர சிதிரிலி அமாமுடைய சுடாசும சிவத்தால் இவர்களுடைய ஆனா திருமொங்க கொளும்—'கொங் ஹம்' என்பதன் விசைம்.

“நாங்களு மாக்வுத்தனீ” என்றபாடலும் மிபாக்மொனத்திக்கு ஒக்கும் அப்பாடல்திலு, நாங்கனும் என்பது, நேர்த்தி எனந மிபாக்மொனத்தி இனய்யா

யானை கோள்விடுத்த வரலாறு— இத்திரத்யுமனனென்னும் அரசன் மிக்க விஷணுபக்தியுடையவனுய் ஒரு நாள் விஷணுபூஜை செய்கையில் அகஸ்திய மந்திரமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள், அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருதலு முழுவதையும் திருமாலைப் பூசியபதில் செதுத்தியிருந்ததனால் அவாவிருப்பின் வரவை அறிந்திராதுய் அவனுக்கு உபசாரமொன்று செய்வதற்காக, அம் முனிவன், தானை அரசன் அலட்சியஞ் செயதானென்று மாறுகக் கருதிக் கோ டித்து 'ஓ யானைபோலச் செருக்குறிருந்ததனால் யானையாகக் கடமை' என்று சபிக்க, அகஸ்தியமே அவன் ஒரு கட்டில் யானையாகத் தென்றினனாழ்வாய், முன் செயத விஷணுபக்தியின் மந்திரிமைவால் அப்பொழுதும் விடாமல் நான் தோறும் ஆராதனை நாமனாக்கனாக கொண்டு திருமாலை அருச்சித்த பூசியது வருகையில் ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தட்டத்தில் அரசரின் க்காகப் பூமித்தத்தரூப் போய் இறங்கியபொழுது, அங்கே முன்பு நீர் நிலையில் நின்றுத் தவறு செய்துகொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது கரணப்பறற் விழுந்தஅதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சரபத்தாற் பெரிய முனிவையாக விடந்த ஹலிஹலி என்னும் கந்தருவன் அவ்வானின் காலைக் கொல்க்கொன்ற அதனைக் கிவிசித்துக்கொள்ள முடியாமல் கடும்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூறி பழைக்க, உடனே திருமால் கருடன் மீதேறி அக்கு எழுந்தருளிக் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோசித்து முநிலைபத் துஷயிதன யானையை அதன் வாலி னின்ற கிவிசித்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியை அருமினன என்பதாம்.

மதயானை—யானைக்கு மதமுடைமை காதி யிவன்பு. கோள்—முதனிலை திரிந்த தொழித்பெயர். சிவமம்—ஸ்ரீமம்.

பெய்யுமாழகில்போல்வண்ணு உன் தன்பெச்சுஞ்செய்கையும்எங்களை
மையவேற்றிமயக்க உன்முகம்மாயமக்திரக்தான்கொலோ *
நெய்யர் பிள்ளைகளேனபதற்கு உன்னைகோவகாங்களுரைக்கிலோம் *
செய்யநாமரைக்கண்ணினாய் எங்கள்சிறநிலவத்துசிதையேவே (சு)

பெய்யும் வர்ஷியாகின்றான்
மா முகில் } என்மேகம் போன்ற
பேசல்வஞ்ஞ } திருநிறத்தையுடைய
உன் தன் உன்னுடைய

பேச்சும் } (தாழ்த்த) வார்த்தை
செய்கையும் } ளும், (தாழ்த்த) வியா
[பாசனையும்]

எனனை எனனை
மையல் கற்றி பிச்சேறப்பண்ணி
மயக்க அறிவுகெடுக்கெடு
உன் முகம் } உன்னுடைய முக
மரணது

மாயம் மந்திர }
ம தானகொ } கக்குப்பெடியே ?
கொ

கொய்யா பின் } 'அற்பத் தன்முடைய
நாகன் எப்ப } தொழிய இவர்களை என்
தற்கு } த ஓ சொல்லுபடிய
என்று பலப்படலி

நவகன் நவகன்
உனனை உன்னக்குறித்து
கேடிய உரைக்க } கொஞ்ச புண்படுபபடி
கொள்க } (ஒன்றாம்) சொன்னது
கொள்க } கிஞ்சுபிள்ளை

செய்யநாமரை } புண்டிசாரணனே ?
கண்ணினாய் }

பலவன் சிறநில வத்து சிதைமேயல்.

கடலை அடைத்த வேறுபத்தம்பண்ணி
அரக்கர் குலம் } காலைகுலைய குலம்
களை முற்றவும் } களை முழுதும்
செற்ற களைத்தொழித்த
இவ்வகையை வம்சையை
பூசல் ஆக்கிய அமர்க்கணப்படுத்தின
சேவகா கீரப்பாடு உடையகனே
முற்றிலாத } முற்றாத இளம் பிள்ளை
பிள்ளைகளோடும் } களைய
முலை போக்தி } முலையும் கிளரப்பெருத
வாதோலம் } வெவ்வளை

கால் தொறும் கால்தொறும்
சிறிதில் மேல் } சிறிதில் வித்துவமாக ஒரு
இடமே } விவாஜத்தை வைத்
கொண்டு } துக்கொண்டு
கீ சிறித } கீ செய்புஞ் செய்திகள்
உண்டு } வெ உள்;
அது திண்ண } அகற்றாநாவான் அழ
ன காம் கற்றி } கிரக அப்யஸித
வோம் } தோமங்கலோம்;
எமமை வாரி } எவ்வளை (கீ) துன்பப்
பேல் } படுத்தியெண்டா

* * * — ‘எண்ணியோன் இன்னது செய்தான்’ என்று பிறர்களுக்கு சொல்லுபடி. பாதுகா அவன் சில குறும்புகளைச் செய்ப, அது கண்ட ஆயர்களை, ‘அப்பா! செஞ்சில நினைத்தபடி சில செய்புமங்கலாலையோ வேண்டுவது? காக்கா! வருவததைச் சிறிது ஆரம்பவேண்டாவோ?’ (“முனையோ முழுமுற்றம போக்தில” என்றபடி) *கொக்கை இன்னும் குவித்தெழுந்திலாத எவ்வளை கிறத்துக் கொய்யும குறும்புகளுக்கு நாவகை கருத்து அறிபுமபடி குருகுலவாசலம் பண்ணி ஒளையம் ஒற்றிலோம், கீயோ ஒரு பெண்பெண்டாட்டிக்காக வானாபபடை, திரட்டிக் கடலில அணைக்கடி அரக்கர் குலங்களை வேற வொழித்த மஹாவிமானியா நீள குய்; அபகைவான நாவகன் உணனுடைய பலத்திறகு கனிகொடுக்கவனெனாவ வ லோம், ஆகையால், பிரானே! எமமை கீ கலியாதே கடக்கபபோகவேண்டி மென கிறுக்கள்.

வாதிதேயல்—வாதிதேயல்.

... .. (4)

பேதன்கிறிவார்களோடு இவைபேசினால்பெரிதின்சுவை *
பாதுமொன்றறியாதபிள்ளைகளோமை கீகலிக்கென்பயன் *
ஒதமாகடல்வண்ணு உன்மணவாட்டியோசோடுகுழறம் *
சேதுபக்தத்திருத்தினும் எங்கள் சிற்றில்லக்துசிதைபேலே.

(5)

பேதம் (உன் பேசினின்) வானியை
கன்குஅறிவார் } கன்கு அறிவ வங்கல
கனோடு } தோடு
இவை இப்பேசுக்களை
பேசினும் } பேசினும்
பெரிது இன் } மிகவும் போக்யமாகிரு
கவை } கருவு
பாது ஒன்றும் } எவ்வகையான பாவத்
அறிவாத } காதபு மதியமாட்டாத
பிள்ளைகளோ } சிறுப் பெண்ணை
மை } எவ்வளை

கீ கவித்து என் } கீ கருத்தமுறத்தவாத
பயன் } இவ் வன்ன பயன்?
ஒதம் திரைச்சின்பதையுடைய
மா கடன் } பெரிய கடலையொத்த
வண்ண } திருத்திறதையுடைய
கண்ணிரானே!
சேது பக்தம் } திருவண்ண கட்டின
திருத்தினும் } வனோ!
உன் மணவாட் } உன்னுடைய பக்தினி
டிமாதோடு } கண்ணமேல் ஆணை,
குழறம் }
எவ்வகன் சிற்றில் வந்து சிதைபேல —

* * * — சிற்றிலிழைப்பதற்குச் செ பாசியும் முரதெனும் மனாலும் உபகரணங்க
 னெனக. இவற்றைக் கொண்டு கிரியாகிற வெங்களுடைய சிறிலைச் சிதைப்ப
 தனும் உனக்கு என்ன பயன்? என்றதைக் கேட்க கண்ணபிரான. ‘ஆயர்கொள
 இச்சிற்றிலி நான் காணாமு கையாலும் உகதததர சிதைப்பதினும் எனக்கு
 ஒரு பயனுயிலை பென்பதுமெய்யே; உனகேத் தினடுவதன்றே எனக்குப் பிர
 யோஜனம்’ எனது அவர்களைத் திண்ட, அது களாடு ஆயர்கொள், ‘உறு, நறு, நீ
 எத்தனை தூய்ந்தீர்களோடுகலந்துகந்தாபொதெரிடாது, எங்கனமேல திண்டாதே
 கடக்கில்’ என்க, அதுகேட்ட கண்ணன் ‘நான் லாவெய்களவெனெனே’
 என்னுடைய ம்பர்சம் உகளுக்கு நகிலாய் கிடாதோ? நான் நகலெனைய
 தில் உகளுக்கு ஸம்சமமுண்டாகில் என திலபாபுத்தமதப பாருகன’ என்று
 திருக்களிற் சககார்தோற்ற சின்றுன்; அதுகண்ட ஆயர்கொள் ‘நீ பெய்யே சு
 வரணம்பிடாய், இப்பொது எங்கன கொஞ் உன்மேல வெறுப்புண்டிருப்பதால்
 உன்மீது எமக்கு போக்பதை தோற்றவிலை நகரு சுசத்துப்போனாகருப்பவ
 சாதம் இனிதாகாதென்னுயிடம் உனக்குத் தெரியுமாதே? நன்றோகல

“கடல்வண்ணனே” என விளித்ததற்குக் கருத்தா கண்ணகிடு மதுக்கு
 மேற்படச் செய்யலவதிலை, ஒருகை யாழி முகத்தைக் கழுவிதல குறித்தல்
 செய்யவொன்னுதே கடலில் நீர்; அப்படியே யன்றே நீயும் என்கை

[வட்டவாய்] வட்டம்—வறுதல் என்ற வடவொல் விகாரம், இட்டம்
 உருடம், கட்டி—உகாவுவாழும். அநிதி—முன்னிலை பொருளும் விளாபுந்து (அ)

முற்றத்தாபேகுத்து கின்முகங்காட்டிப்புன்முயலவ்செயது *
 சிற்றிலோடெங்குள்ளிச்சித்தையும் சிதைக்கக்கடலைபோகோவித்தா? *
 முற்றமண்ணிடத்தாலி விண்ணுறகீண்டளத்துகொண்டாய் * எம்மைப்
 பற்றிமெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால் இத்தயக்கம்சினறவொன்சொல்லார் (76)

கோவித்தா	கண்ணபிரானே!	புன் முதுகை	புன் சிறிப்புச் சிதை
முற்ற மண்	} (ஒரு திருவடியினும்); மண்டலம் முழுமத இடம் தாலி	செய்து	} எங்கள் சிறிலையும் கொஞ்சம்
விண் உற நீண்டு		பயம் தாலி யன்ற பாமபதத்தன; ஒவகி	
அனாத கொ	} (மற்றொரு திருவடி யினும் மேலுக்கல் கண்) அனாதகொ ண்டவனே!	செதக்க கட	} அழிக்கக் கடலாபோ
முற்றத்தாவி		கடலோ	
புருத்து	தாமுத்து	(அவ்வகையென சிலசமம்)	
கின் முகம்	} உனது திருமுகத்தை காட்டி	மெய் பிணக்	செய்வோடு
		செய்களுக்குத்	கலவியும் பரவருத்த கு இட்டக்கால்
		இத்த பக்கம்	} அருகில் சிற்பவர்கள் செய்வோர் என்ற சொல்லமாத்
		சிறைகள்	

கண்ணிரோணுடை: கண்வட்டத்திலே தினஞல் அவன் பொறுக்கொணாத் திவாகாரம்! பொய்யினமுனைவறவுதே அவனுக்குத் தெரியாதபடி ஒருவரொருவராய் நின்றபடி ஒரு முறையாகத் துருகுத் தவறுகின்ற அண்டத்துக் கண்ணியக்கிரையுமே! (1) இவனுக்குப் புதுவையிவிடாதபடியான்கி கிரையாடா கின்றார்களே ஆய்க்கொ, அமருத்தத்திலே தவறன் திராவிடமே கண்ணிரோன் வந்து நிறைவா கண்டார்களே: 'நாம் இவனுக்குத் தெரியாமல் வந்தோமென்று கிரைத் திராவிடமே; அழகியாயிருந்தது; இவன் கமக்கும் முற்பட்டவனது தின்றான்; என்னொருகாமாசேனும்! இவன்வகையிலே அகப்படாமே! இனி இவனுக்குத் தென்பட்டோமாதாமல் கழிபுமலிசுரு ஏதோ!' என்று சிந்தித்து ஒருபோக்குக் காணாமல் வெளகிக் கவிதாநிலைட்டு சினுராகன்.

[நின்றுகங்காட்டி, இவன் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ஆய்சியிடத்துத் தொன்று, கங்காட்டி! எவகனே இவருவந்தாய்? காக்கன கோகின்றனவோ? காணு நீயும் கங்காதுவாய் பெற்றனோமே! என்னுற்போலே சிலைந்தறச் சொல்லி முகத்ததை கிளையக்காட்டினனென்க. அவனை ஒரு சொல்லக்கேட்ட ஆய்க்கொ, 'எமது என்னை வினாபொழிந்ததே!' என்று தவறன் தோலவியை நிரைத்து வகிக்கும், இவன் டனமுதவகசெய்தான்

'நாம் இவனுக்குத்தோற்று வெட்கமடைகின்றமையை இவன் அறியலாகாது, அவையாநதைபக காட்டுவோம்' என்று அவகையிருந்து சிற்றிசைமுக் கய நகராகன் அநகண்ட கண்ணிரோன் 'இவகே நம கண்வட்டத்திலே இவரகன் அக்பபததாய்க்கொ!' என்று சிவிட்டென்று, சிவக்கைகரு கொளுக்க கொடுக்கியாய்க்கொகாருத் அநக வட்டத்தையாய்க்க சிலையறநற் செய்தான்; சிற்றிலோடு இவையதி, 'என அருபா பதமேயககையவனதே தொழில; பெண்களை மரியாதை, பவிரோச' என்று சொல்லுதல் 'கோலிந்தா!' என்ற கிளியிலகோக்கு.

'இவகே கேட்ககேண்டலுப் பழ்பொன்றுமில்லை, எல்லாவ கேட்டாயிறது; ஆகாது ஆய்க்கொ' என்று பெண்களின் பரிவட்டக்கைகவிழித்து, அவரகன் டம கொண்டு தாய்மாமுனடி நிறவொண்ணுதபடி பண்ணினான், "எம காமபபநி மெயபரிணக்கிடக்காம இத்தபபக்கம் நின்றவன் என் சொல்லார்" என்வகிசுரகன்.

'எனனோடே அகிணைக வக்கருக்கு அலையுமாயிருத்ததோ? யோகிகளும் எம வட்டமபுடனே அகிணையவன்றே ஆகைபபடுவது' என்று கண்ணிரோன்வற, 'எனனோடு எமகலேஷக்கை வக்கருக்கு மிகவும் அககிதே; ஆனதும அருகி ஒளவாட்டி அருகலேனாமே' எனகிருக்கன். 'இததான் எமகலேஷம் பவ நுட்கமாய்படி சொல்லுதேது' என்பர் பெரியவாச்சகாய்க்கிசை.

ஆழ்வார்க்கள் ஆன்ககாயிருதுவத்துப் பெண்ணுடை உடுத்து "மின் கிளியட்டவாச" முதகில திருவாய்மொழிகளில், "என்னுடைப் பத்துக்கமுதும், துருபொருகயாதி" "ஒருகான்று தகிணைக்கே" என்னுற்போலக் சொல்லும்

பாகசங்கரபோலன்றியே, பெண்பிண்டை தனக்கே அதுக்குமேலே ஒருவென்றா
பிறந்து வார்த்தைசொல்லும் விறுப்பாடு என்னை? என்று கமலபிண்டை அப்பாடு
உருகுமெனம். (30)

சீதைவாபமுதமுண்டாய் எங்கன்கிற்றில்கீசிதையேலென்று *
லீதிவாயவினாயாடும் ஆய்ச்சியுரியாமறுகிச்சொல்லி *
வேதவாய்த்தொழிலார்களவாழ் வில்லிபுத்தூர்மன்னவிட்டுசித்தன்னை *
கோதைவாபத்தமிழ்லல்லவன் குறைவின்றிவைகுத்தஞ்சேர்வரே (31)

சீதை	பிராட்டகிலுடைய	தொழிலார்	வைவிரெத்தொழில்
வாய அமுதம்	அதனாமருத்ததை	என்	களைச் செய்பவருமான
உண்டாய்	பருகினவென		[பாணமகர்நிலை
எங்கன் கிற்	எங்கன் இறைக்குஞ்	காழ்	காழ்கிடமான
றில் கீ சிதை	செறிலில் கீ அழிக்க	வில்லிபுத்தூர்	புதிவில்லிபுத்தூருக்கு
யேல் என்று	தொழியவேண்டும்	மன்	தலைவரான
	என்ற	விட்டு சித்தன்	பெரியமழவாருடைய
லீதிவாய்	லீதியிலே	தன்	திருமகனான
லீதியாயிடும்	லீதியாயிடக்கின்ற	கோதை	ஆண்டாளுடைய
ஆய்ச்சியாயர்	இடைப் பெண்களு	வாய	உருக்கிவிட்டு அருளிச்ச
	டைய	தமிழ்	தமிழ்ப்பாகரவர்களை
மழலைச்	இடைப் பருகத்தக்குரிய	வல்லவர்	ஒருவல்லவர்கன்
சொல்லி	மெல்லிய சொல்லி,	குறைவு குன்றி	குறைவில்லாமல்
	உபகொண்டு	வைகுத்தம்	புறப்பகுதி சேர்ப்பென
வேதம் வாய்	வேதத்தை உச்சரிக்க	சேர்வார்	உரு
	கின்ற காயையுடைய		
	[வர்களும		

* * * — இத்திருமொழியை ஒருவல்லவர் பெரிய பெற்றை உருவ
பாகராம இது, “சீதைவாபமுதமுண்டாய்” என்ற கிசிறார், “ஆய
சிறுமியர் மழலைச்சொல்லி” என்பதும் கொல்லாய், வேணா, மழலைச் ச,
பினவனோடே சலாதுபவம் பண்ணுவமன், என்னாய், திரும்பி கிசிற
மறைக்கவேண்டுமவற்றை மறைக்கவழிபாமை தொழிநபபு, கிசிறாய்க்கொ
வம் கிசிற்பாத பெண்களுடன் பேசுகொனை கிருபமென்ற * வந்ததிலும், *
பேசுதற்குமென்கு சீதைவந்த அமுதம்-கூறுகம். மழலைச்சொல்லி வந்தத
னம் சொட்டுமயாபுரண பேச்சு. (31)

அடிவரவு:—சாமம் இன்று குண்டு பெய் வெவ்வே மூறில் கொள்ள 20. 2
முறதச் சீதை கோழி

இரண்டாகத்தொழி உரை முற்றும்

ஆண்டன் திருவாழ்க்கொ ராமம்

ஜீபர் திருவாழ்க்கொராமம்

கண்ணபிரான் * இருவன் மாமேனிபனாகையாலே அலாசன் நிழலியப்பா நிக்குவாநிபோய் அயர்களுகு முன்னமே பொக்கைக்கொய்யோயச நோந தான் இவர்கன் அயன் வந்தவம அநிகதிலர். இடைப்பெண்க னாகையாலே பரிபட்டங்விடையும் ஆபண்க்கொடுமொலைய கிளந்து களையில வலத்தலிட்டு நீரினே அவகாஜித்தாரகை, அவயனிலே கண்ணபிரான் இவற்றையெல்லாம் வாரியெடுத்திக்கொண்டு மிகவிவாக் குருந்தின் மேலேறி மறைப தீன்றான்

பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரைபேரின் கண்டவனவில அனை காணுனாயாலே 'இஃது இருந்தபடியென்!' என்று துணுகுகொண்ட, 'சுமமுடன் கூடவந்தார பிறர் ஆருமில்லையே!, இவற்றை ஆகாயவகொண்டதோ? தீகைகள் கொண்டனயோ? இவருவகொண்டதோ? கிதங்குணன் கொண்டதோ? என்று இவ்வினகலவைய பலவகைகளாகக் கங்கிதது, எங்கும் 'பருகுபருகெ'ன்று பார்த்துக்கொண்டு வராகிந்த, கண்ணபிரானைக் குருந்தமீர்த்திற் கண்டார்கள்

கண்டபின்பு, 'இவன் சுமமடிபிடித்துவந்தான், சுமமு இவனை மறு பிடித்து வரவக்தொழுவகவேணும்' என்றெண்ணி, இவனை இரப்பாயர், ஏதவவார, வாழ்த்துவாயர், தாழ்த்துவார, சிறுவாராய; 'இவனை இப்படி நீம்புசெய்யாறாயு பெந்துவிட்ட தாபுமொருத்தியே!' என்று அவனை வெறுப்பாருமாய், தங்க ளாற்றாமையை அறிவிக்க, அவனும் பரிபட்டவக கொடுநதப புணர்நதாணாக தலிக்கடமிறது—இத்திருமொழி

[ஒருவனுக்கு ஒருகாள் ஸம்சாரத்தில் மிகவருத்தத்தோறநி ஒன்றுஞ் செய்ப மாட்டாமல் மோஹம் பிறக்குமவிக், இத்திருமொழிகுருப் பெரியவார்களான பிரானை இட்டருளின அவதாரிகைகைப லேகித்தால் ஈகவதரபங்கமும் நீவிந் நறவெனிய பிறக்குமென்பது அதுபலவரித்தம்]

தோழியழைப்பதன்முன்னங் குடைத்துகீளாவோன்போந்தோம் *
ஆழியன்செல்லுனெழுத்தான் அரவனைமேற்பள்ளிகொண்டாவ *
ஏழைனுமயாற்றவம்பட்டோம் இனியேன னம்பொடகைக்குவாசோம் *
தோழியும்காணுந்தோழிதோம் துகிலுப்பணித்ததுளாமே

(க)

அதடி அனை } திருவனந்தாழ்வாரு
மேல் } திரு படுக்கையின்
மேலே
பள்ளி } திருக்கண் வளர்த்தரு
கொண்டாய் } குமகனே!
குடைத்து } (குளத்தில்) அவகாஜி
நீர் ஆவோள் } நத
கோழி } கீராமேதந்தகை
அழைப்பதன் } கோழி உவந்தரு முன்
முன்னம } னம்
போந்தோம் { (இவ்விடம்) கத்தோம்,
(இப்போதோடுகை
[கும:])

செய்வன் } (நீ மீர்ந்தாயவனை
தனவிடத்து சிறு
வகைகை பண்ணப
பெறுகைகையிடு
செவ்வத்தையுடைய
குண
ஆழியன் } னாழியன்
எழுத்தான் } உதித்தான்,
ஆறநிம் } (காவகன உணனுமே)
ஏழைம } கொடி
பட்டோம் } டோம்;
இனி } இனிமேல்
என்றும் } என்றைக்கும

பொய்யுதற்கு	குறையிற்று	தமிழ்	} (எங்களுடைய) கோழி
மேகம்	காங்கன் வருவதின்மேல்;		
தொழிலுந்	} தொழிலும் காங்கனாக (உன்னை) வேண்டி தொழுகிறது	பணித் தருவாய்	} தந்தருளவேணும்.

* * * — ௨௩௩௩ 1977-ன் இதரின் முறையெல்லாம் பெண்களோடே புணர்ந்து
கொள்ளுதல், நின்று, நின்று * தங்குமையுடையவாக, னெளிப்போதையமனவும் புலன கன்
விழியான எனது கிளைத்து இவ்வாப்புகைகள் கோழியுடையதற்கு முன்னமே
முதலில் கிளையு. பின்வதாக வந்தார்கள், இவர்கள் கிளைத்தது ஒன்றும், முடிந்
தது மெல்லு, கிளைக்கப்பட்டு, துபாசுக்குத் தெரியாமல் கண்ணன் அங்கு
யுள்ள கோழியைப் புகையால் அயலுமே தாங்கள் மிகவும் ஏழைமையாய்விட்டு னெளி
போதையாகியும் தாங்கள் வந்ததாசியம் தலைக்கட்டப் பெறுமையென்கணாது வருந்
திருவாய்வுகளை * அப்பா! இவ்வா காங்கன் குளத்திற்கு வந்து பட்டியாடு
போனும், இனி மெழும்புறவிகளும் இக்குளத்தின்முகத்தினும் காங்கன் விழிப்ப
தெனில் * என்கிறார்கள்

இவ்வாறு * குடைத்து கிளையான பொந்தோம்' என்றவாறே, தமிழர்
தலையிலே கிளையுடையவாகச் சொல்லும் முறையுமைய உணர்ந்த கண்ணியான்
புதுமே தென்கிளையுடைய கிளைத்து * அங்கனே கிளையுடையதற்குத் தடை என்?"
என்ன அங்கனத்திற்குத் தடை அந்நித ஆபத்திகள், 'பொந்தோ! அந்த ஆகைக்கு,
பொந்தோ! பொந்தோ! பொந்தோ! பொந்தோ! பொந்தோ! பொந்தோ! பொந்தோ! பொந்தோ!
செல்லின் என்றதை விபரிக்கவேண்டியவாகக் கொண்டது பொருத்தம். எனவே,
"பொந்தோ! பொந்தோ!" என்றது — பொந்தோ! பொந்தோ! என்றபடி கிளையுடையதற்கு
விபரிக்கவேண்டிய தென்கிளையுடையவாக வசவுக்கு உடையத்தெனியே.

[ஏழைமை ஆற்றவும் பட்டோம்] * கொஞ்சம் எங்கள் கையில் பட்டதென
லாம் ஒருவருடையதில் காங்கன் உன்னகையே பட்டோமென்கிறார்கள். இவ்வளவு
இவ்வாறு பரிதாபத்தோடுதான் சொல்லக்கொண்டேயும், அவன் 'இன்று நீங்கள்
என்னை வகுத்ததுவந்த குற்றத்தே ஒரு அருவியிப்பண்ணுங்கள்' என்றான்; ஒரு
வசவானே தொழுகார்கள். 'ஏகஜனதபாணமும் மறையாசாரகோடியில் கணக்
கொண்டிருக்கிறது, இவ்வளவுவாழும் தொழுகின்' என்கிறான். இவர்கள் தாம்
தென்கிளையுடையவாகவும் அங்கன் செய்யமாட்டாதே இருவரிருவராகச் சொல்லு
தொழுகுகிறாய்—"தொழிலும்காணுத் தொழுகோம்" என்கிறார்கள். ... (௧)

இதுவேனாருத்திங்குத்தே இப்பொய்கைக்கெவ்வாறுவந்தாய் *

மறுவின் கழாயமுடியுமே மாயனெயெங்களுமே *

விதியின்மையாலுமாய் பட்டோம் வித்தகப்பிள்ளாய்வினையேல் *

குதிக்கொண்டாலினடித்தாய் குத்திடைக்கொளபணியாய்.

(௨)

‘நான் அஞ்சேனெனும் உங்களுக்கு இவை தரவேண்டியதில்லை’ என்று குருத்தின்மேலே பூப்பொருத்திற்றபோலே பொருத்தி, கெழுவதற்கு கருத்தின நிபே இருந்தான்; “பூக்குருத்தேறிவிருத்தி” என்பதற்காக

[விவிலாஸ் இத்தயாதி] ப்ரஹ்மாதிகேவரீரூபைய அனந்தரங்கத்திற்கும் அநி பரதபடி வாயபதந்தராலே சோமீகம்பட்டிருந்த இவஸ்கையை, ஒரு பிராட்டிக்காக ஸாக்ருதசெய்தருளின நீ இன்று எமமை இவ்வன் வருத்தவது எனனோ? என்று வாத. ஸைபிராஸம்மபோதகம்.

இதனோட கண்ணாரோன், ‘ஆம், நான் பிராட்டிக்காக அங்ஙனே அந வற்ற பாடுகள் பட்டதுண்டு, என் மிகாவக்கு அவன் ஒத்திருந்தபடியாலே அவ னுக்காகக் காரியஞ் செய்தேன்; அப்படியே நீயாகும் வன் கீழ்க்கிடையாகவாதா என்றோ நான் உங்கள் காரியஞ் செய்வது’ என்குள்; “அநிலம் ஒரு குறையு யில்லை; நீ அபேஷிக்கும்செலவைய செய்வக்கடவோம்” என்கிறார்கள—“நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவோம்.”

‘அப்படியாகில் எம்போக பிணங்கு கொடுங்கள்’ என்று மடிவை ஏற்றான் ‘இந்த பிணங்கு ஸதஸையாகக் கொடுக்கக் கூடியதோ? சதஸையானனோ? ஒரு வருஷ காணாதவிடம் தேடியபோயோமென்குந்தான்—“பல்லாதும் காணாமே போவோம்.”

‘ஆகில் புறப்படுங்கள் போகலாம்’ என்று, அகரையில் சேலையின் நிப புறப்பட்டு மாட்டாமைமயாலே “பட்டைப் பணித்தருளாள்” என்கிறாள் (௩)

பரக்கலிழித்தெங்கும்கோக்கிப் பலர்கூடைத்தாடுக்கணையில் *

அரக்கரில்லாக்கண்ணாரீர்கள் அலமருகின்றவாபாராய. *

இரக்கமெனென்றுமிலாதாய் இவஸ்கையித்தயிரானே *

குரக்காரா தறித்தோங் குருத்திடைக்கூறையனியாய

(௪)

இவஸ்கை அழித்த பிரானே '—;

பலர்கூடை } பல பெண்டன் பகர்த
த்தாடுமே } தாரமெடுப்பொயகை
கணையில் } பின் கணையில்

என்ன கீதம் } என்னீத்தாரைகள்

அரக்க கல்லா } அடக்கினும் சிந்தனை
ட்டாதவைகளாய

அலமருகின்ற கு தரும்புறப்படியை

எங்கும் } காற்புறத்திலும்

பரக்க விழித்த கெருக விழித்த

ரோகி பாராய உத்தரோக்கு

ஒன்றம் இடம் } கொஞ்சகூடை தவறு

மெலுதாய் } இவ்வாதனே

குரக்கு அரசு } மாரமெதவலவார்க்குள்

கூறு அநி } தலைவன் எனபதை அ

தேசம் } திந்தகொண்டோம்,

(புலியின்பு);

குருத்திடை } குருத்தின் மேலுள்ள

கூறை } (வகை) சேலையின்

பணிபாய } கொடுத்தருளவேனும்

* * * — ‘இப்பெண்டகும் நான் சொன்னதாதெல்லாம் மறுமொழி கொல்லாதின்றாகன், இவர்களுகுச் சொல்லவேண்டிய வழி இது மானா, அச்சமுறுத்திக் காரியம் கொளவேனும்’ என்பதென்கி, மிலா வருவதாகக் கொண்டு சற்றும் பார்த்து உடம்பை ஒடுக்குவது, மதுபடிபுள், மிகர் வருவதாகக் கொண்டு கூடுவனவோல் அத்திநிலே சில உபாஸக சிபி மபாஸக சிபி இப்படி ஆய்ந்திகள் அஞ்சம்படி பான மில விபர சாய்க்கிக் கொடுத்தான் இவன்

செய்கிற இச்செயல்களுக்குக்கெல்லாம் ஸம்பாஸனையுள்ளவிடமா மிருந்தது அவினிடம் - அஃது பலரும வரக்கூடிய சனியானவரானே, இவனுடைய பயங்கரமான செயல்களாலும், தாங்களிருக்குமிடம் அனைவர்க்கும் பொதுவான தென்துழைந்தாலும் இவ்வாசனிகளுக்குத் துணுக்கென்று கண்ணீர் பெருகத் தொடங்கிறது, அக் கண்ணீர்ப் பெருக்கை இவர்கள் தாம் மிகவருந்தி அடக்கப் பாராதவிடத்தாலும் அஃது அடக்காதொழிந்தது. பிறகு கடக்கென வார் மருவியோ! எனவிற அச்சத்தினாலும் கண்ணீர் நிலைமையாலும், 'நம கதி இவ வானுதிதே' என்று கிடந்து தடிவா கின்றார்களாய், 'மோனே! நீ எமக்குச் சோலை தாராதொழியிலும் ஒழிக; நான்னை பழிநிற அலமாப்பைக் கண்ணொண்டு பார்த்தாயாவிடப் போதுமித்தனை' என்றார்கள்.

இவ்வளவு இவர்கள் வேண்டச் செய்தேயும் கண்ணிரான் கண்ணறவன் போலே பாராதே பிறந்தான், "இரக்கமேவென்றுமிலாதாய்" என்று நெஞ்சில் உறுத்தும்படி விவரிக்கின்றான். ["இலங்கையழித்தபிரானே!"] இவ்வாறு இவ்வளவு எமமை வருத்துகின்ற நீ முன்பு ஒரு பிராட்டிக்காக உன்னுடைய உறவு காது ஒலிக்கலை மூடாக்கிய பாரதன் பட்டாய் என்று புரணாவதில் எழுதி வைத்திருப்பது பாமனதபரிமே, அது நான் பார் கைமத்த அபந்த பஞ்சாவச மோ! என்று உபாலமயாதோற்றக் கூறுகிறபடி.

இதுகேட்ட கண்ணிரான், 'பெண்கள்! என்னை இரக்கமற்றவனாகவன்றோ நீங்கள் சொல்லுகின்றீர்கள்; மிக நன்று; உங்கக் கருத்தின்படியே நான் இரக்க மறவனாகவே ஆகிறேன் காண்பின்' என்று சோகலுடனே ஒரு கொம்பிலே தாவினான். அந்நினைக்கண்டு "குரக்காசாவதறிந்தோம்" எனவிரார்கள். மாமேற வல்லவாகட்டி நீ முதலொன்றுமிடம் நாவகைந்தோ மென்னக. குருக்கு + அசை, குரக்காசை, (ச)

காலைக்கதுலிகேின்ற கயலெல்லோகாவிரவி *

வேலைப்பிடித்தேன்னிமாமாகளோட்டில் என்னவினையாட்டோ *

கோலத்திற்குடைபலவுங்கொண்டு நீயேழியிராதே *

கோலங்கரியியிரானே குருத்திடைக்கறைபணியாய். (சு)

கரிய	கறுத்த	குட்டில்	(உண்ணத்) தாத்தி விட்டால்
கோலம்	திருமேனியையுடைப	என்ன வினை	(அதுவினை) என்ன வினையாட்டாய் முடிபு?
பிரானே	கண்ணிரானே!	பாட்டு	பு?
சயலொடு	செயல் மிக்கனாய்	நீ	நீ
வானே	வானே மிக்கனாய்	கோலம்	அழகிய
விரவி	ஒன்றாய்க்கடி	நெஞ்சுடை பல	நெஞ்சுடைகளை செயல்
காலை	(எமது) காலை	வும கொண்டு	காலை காசிக்கொண்டு
கதுலிகேின்ற	கடியாவின்றான்	எதி இராத	(மாதத்தின்மேல்) எதி பிராமல்
(இப்படி நீ எங்களை வருத்தப்படுத்த வதைத்தேன்விப்பட்டு)		குருத்திடை	குருத்த மாதத்தின்மேல்
என்னுமாரன்	எங்கள் தாமையன்மார்	கறை	(எவகன்) சோகலான
வேலை	வேலைப்பிடித்தது	பணியாய்	தந்தருள்.
பிடித்து	கொண்டு		

* * * — கண்ணபிரானே! நீ செப்பும் தீம்புகளால் எங்கள் பதும் வருத்தம் எவ்வளவாயிருந்தது பராக், நீயோ எங்களை நீர் நிலையை விட்டு வெளிவர வெட்டாமல் செல்கிறாய் பறித்துக் கூததாட்டம் காணுகின்றாய்; அங்குல் மறையுமாது நீரினுள்ளே நிற்றின்ற எங்களுடைய காலைச் சுவல்மீன்களும் காளை மீன்களும் சவ்விக்கடித்துத் துடிக்கச் செய்யாநின்றன. இவ்வாறு நீ எங்கள் திறத்தில் செப்பும் நிலைகளை எமது தாமஸம்மாசன் கோகிப்படுவோடி சிற் சடக்கென ஒடிவந்து உன்னை வேலால் உடைத்துத் தாத்தாவர்கள், ஆனாபு விபீதமாகத் தூக்கட்டாவல் விளைவாட்டு உனக்கு என்? என்று ஆய்ச்சிகள் அச்சமுடந்த, அதுகெட்ட கண்ணபிரான, 'பெண்கள்! பிறகு வருவதாயிருக்க; அகதப்பற்றி நான் இப்போது கித்திப்பேனல்வேன்; இப்போது என் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட இசை செல்களை உனக்குக்குக் கொடுப்பதென்கிற சங்கதி இல்லை' என்று — அதாவிலே ஒன்றைச் சாத்தாவது, தலைமேலே ஒன்றைக் கடவேறு, உத்தரீயமாக ஒன்றை அணிவதாக, இப்படித் தன திருமேனிக்குப் பரபரவரம்படி நானாவாமான செல்களாலே அலககித்து மிகுந்தவற்றைக் குருத்தமார்தின் மேலேவிட்டு வைத்து, 'பெண்கள்! அணிந்த இவை எமக்குத் திருதியா மிகுந்தபடி கண்டித்தனா? என் அலங்காரத்தை அழித்தோ நீங்கள் இவற்றை வேண்வோது?' என்றான்; 'பிரானே! உன் திருமேனியை அழகு பெறுத்துஞ் செல்களை நான்கவ வேண்டுமென்றிலோம்; குருத்தில ஈட்க்கிறவற னைத் தராக்' என்கிறார்கள்

.... (5)

தடத்தலித்தாமரைப்பொய்கைத் தாள்களெங்காலைக்கதுவ *
 கிடத்தேளேறித்தாலேபோல வேதனையாற்றவழப்பட்டோம் *
 குடத்தையெதேற்றவிட்டுக் கூத்தாடலுல்லவெங்கோலே *
 படிற்றையெல்லாதலித்து எங்கள்பட்டைப்பணித்தருளாயே

(6)

தடம்	விசாவமாயும்
அலித்	மலர்ந்த தாமரைகளை
தாமரை	யுடையவுமான
பொய்கை	தடாகத்திலே
தாள்கள்	தாமரைத் தண்டுகளை
எம் காலை	எங்கள் காலைகளை
கதுவ	கடிக்க;
விடம் தேள்	விஷத்தை யுடைய
எறிநாள்	தேள் கொட்டிவந்த
போல	போலே
ஆற்றவும்	பிசுவும்
வேதனை	வருத்தப்பட்ட கிள்
பட்டோம்	குடும்;

குடத்தை	குடத்தை
எடுத்த	தூக்கி
எறவிட்டு	உயரவெறித்து
	[இப்படி]
கூத்தாட	குடக்கூத்தை ஆடுவ
வலை	தற்கு
	சாமந்தியமுள்ள
எம் கோலே	எம்முடையதலைவனே!
படிற்றை எல்	(நீ செவ்விற) தீம்புகளை
லாம தவிர்ந்து	யெவ்வாம விட்டு
எங்கள் பட்டை	பணித்தருளாய்—

* * * — தீழ்ப்பாட்டில், சுவர்களுக்குத் தாளைகளுக்கும் வகுத்தி முறையிட்ட ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான், 'பெண்கள்! சுவரும் வானமும் உங்களை

வாய்ந்த கிண்டலுக்கென அகற்றித் துட்டிதந்து ஒருபாயத்து சொல்லுகிறேன்
 நெய்யாய்; "பொன்னு போடும்பொழுது பொன்னுபயத்தாய் நினைசென்று, கண்டபொ
 ருதாயி நெய்யி னாய்நுழைந் தவழைநீர்" [திருவிவரதி, 7-6-8.] வாய்ந்த திருமுறை
 நாயிற் பாய்நுழைந் தவழைநீர் கண்டபொருதாய்ந்த அனலுக்கென வெவ்வி ஒயித்துந்
 நெய்யாய் நெய்யை வெவ்வி பாய்நுழைந்தமாயிருக்கிறதினே; அப்படியே இக்கயல
 வாய்ந்த நெய்யை கண்ணுழைக்கக் கண்டபொருதாய்ந்த நெய்யை யொளிக்கத் தட்டிக்கலியே;
 ஆய்ந்தபொருள் அனலு மறைந்தோடுமெய்யு உயக்கக் கண்ணுழைக்க அலறாதுக்குக்
 கட்டி நெய்யை, பாய்நுழைந்தோடுமெய்யு கண்டபொருதாய்ந்த நெய்யை, அலறாதுக்குக் கேட்க
 னுழைந்த ஆய்ந்தாய், 'பிரானே! பின்னருக்கு மாத்திரமேயோ நாய்க்கக் கருந்து
 வாய், இரிதநாய்க்கதினானை நாய்க்கருமன்றோ எமது காலக் கழவி
 நெய்யினாய் பித்தநாய்க்கினானை; இவற்றையுக்குத் தப்பிப்பிடுவதற்குப் வழிசொல்லாய்'
 வாய்ந்த; அதுகேட்ட கண்ணுழைக்க, 'இப்பெண்கள் பின்னருக்கும நாய்க்காத
 தாய்க்கருமன்றோ வாய்ந்தநாய்க்கருமன்றோ வாய்ந்த நாய்க்கருமன்றோ ஒருபொரு
 தாய்ந்த நெய்யைநீர், இன்னது நெய்யைநெய்யுக்குத் தீமபுகளைச் செய்வோம்'
 வாய்ந்தபொருள், இன்னது செய்வதென்று பிரக்குப பாய்ந்திடுச் சொல்ல
 கொணராதபடி நிலவறமற் செய்பத் தொடக்கினான்; 'பிரானே! இந்த விஷ
 மவகளைத் தவிர்த்துப் பட்டையப் பகிர்ந்தருளாய்' என்கிறார்கள்.

[குடந்தையேந்தி இவ்வாதி.] குடக்கத்தென்பது - பிராமணர்க்குச்
 சொல்லும் விருந்தினுள் பாகைய் செய்வதுதான், இவ்வாதிக்குச் செய்வது விருதி
 னுள் அருளுமுண்டாருள் ஒருபாகைய் பிரக்குமிடாக அவர் ஆய்வதொரு
 பாகைய் இவ்வாதி 'தவிர்த்து' அருளுமு குடக்கத்தே, இரு தோஷங்களும் இரு
 குடக்கத்தாய்ந்த, இவ்வாதிதான் குடக்கத்தே யெந்த ஆராதத்திலே பெறிந்து
 ஆய்வதொரு பாகைய் வாய்ந்த, இதனைப் பதினோராடிக் கொன்று என்றும், அது
 மயக்கம் கூடவில்லை என்று என்னவாகுதி, "குடத்தாடல் குளநெடுந்தோளாடல்
 அருளுமு, கண்டபொருதாய்ந்தபாய்ந்தாய்" என்று மேற்கொள்கக் கட்டினார்
 செப்பத்தினார் அருளினார் அடியார்க்கு நல்லார். (க)

சீரிலேறின்றாய்க்கின்றோம் நீதியல்லாதனசெய்தாய் *
 ஊரகஞ்சாலவஞ்செய்தாய் ஊழியெல்லாமுணர்வானே *
 சூர்வமுனக்கேயுடையோம் அம்மனைமார்காணிலோட்டார் *
 போரவிடாயெவ்வகன்பட்டைப் பூங்குத்தேறியிராதே. (எ)

மொழி எல்லாம்	தப்பாத்தகாலத்திலெவ் வாய்	செய்தாய்	செய்வாதிக்குப்;
உணர்வானே	(இவ்வாதிதான்) உணர்ந்திருப் பவனே!	(உன் விஷமங்களுக்குத் தப்பி ஒடிப் பிழைக்கப் பார்ப்போமென்றால்)	
சீரிலே சீன்று	ஊவத்திலின்றித்தொண்டெ	ஊர்	வாய்க்க ஊராய் ஆய்
அயர்க்கின	யருத்தப்பபடா கின் தோம்	அகம்	முடிபும
சீதி அவனாதன அரிதியான செயல்வனை		சாலையும்	மாணிக்கமும்
		செய்தது	யிசையும்
			தாத்திவிசாதின்றன;

ஆவ்	ஐயோ!	ஒட்டர்	இன்கலமாட்டாக்கள்;
(இப்படி நீ எங்களை வகுத்ததென்பதும்)		எவன் பட்டை	எங்களுடையசேனை
உணர்ச்சி	உன்விஷயத்திலேயே	போர விடல்	தந்திரமாய்,
ஆர்வம்	எங்கள் அன்புள்ளவர்க	புருந்து	பூத்திராகின்ற குருந்த
உண்டயோம்	காரியம் தீன்றோம்;		மாத்மிசமேவ
அம்மனமார்	எங்கள் தாய்மார்	எதி இராதே	எதிசெவென்று தமை
காலில்	(கீ பண்ணும் கிண்கு		அச் செய்யாதே.
	கருவாய்க்இன்கு		
	சிப்பகாதக) கண்டவ		

* * * — பிரானே! கோழி உலுத்தற்கு முன்னே, நீ உணர்ந்து வருவதற்கு முன்னேயே, தந்த வந்து எங்கள் நீரிலே தோய்ந்து அத்தாலே அறிவுகலங்கிப் படுகிற க்ரோசங்களைப்பாராய் என்று ஆப்சகினை கூறிப்பந்தக கேட்ட கண்ணா பிரான் 'நீங்கள் நீரிலே தின்று வருந்துவதற்கு மேலாக என் செமியோதக மாத்மிசே தின்று பூச்சிகளுக்குப் புழுக்களுக்கு இரைபாகிப் படுகிற க்ரோசகாதக கண்மாதகனிலியோ? உங்களைப்பெனவே எனக்கு இக்கத்திடமே நோக்கம்' என்று செவ்வகையு கொட்டாதே சில விவரணசேஷ்டிதகளைப்பண்ணா, 'அய்யா! இப்படியும் எம்மை நீ அநியாயகு செய்வாயோ?' என்று ஆப்சகிபா முறைபிட, 'நான் செய்வது அநியாயமாகில் நீங்கள் காரியமேய முறைபிடிகொண்டிருக்கீர்கள்' என்று கண்ணன் கூறி, எய்யே! எனும் மாத்மிசகரும பிட்டநியுத்தன வாகில் அது செய்வகாமாமிருத்தக, எவ்வக எவ்வகம் கண்டிருக்கே (பெய்யு) னு, படி. வரவேணுமென்று, செஞ்சுதாம யாதோமே 'என்செய்யோம்' என்று ஆப்சகிகள் அலமர்; அதுகண்ட கண்ணன் 'பெண்கள்! என்னே மிதுக்குப் பண்ணுகின்றேன், னனோ தாமாயிராகின்றது இனி நீங்கள் போக்கடியாக நினைத்திருப்பதென்?' என்று திவ்ய, "கோழியொழை முணர்வானே!" என்று னுர்க்க. இகத்துக்களை படங்க பாயவம் வுது விழுப்பிவந்து எல்லாப் பொருள்கட்டும் போக்கடியைச் சித்திதது இரகருகருமிருத்த தினையன்றி வேறுபாண்ப போக்கடியாக நினைக்கவல்லோ மென்கை. ("வெய்ய - னாதேவ") என்னுமபடியான வந்து ("வெய்ய - வெய்யாடி - பகருவாயம்") என்று போக்கடி. பார்ச்சவல்ல நீ பார்ச்சு யித்தனவன்றோ" என்ற விபாக்கியாசனஞ்சிதி அறிச.

இவ்வணம் தன்னையே போக்கடியாக நினைத்துப் பேசின ஆப்சகினை நோக்கித் தண்ணாபிரான் - 'நான் பாயவகத்தமான இகத்துக்குப் போக்கடி. பாயவது உணமைபே, அந்த இகத்துக்குக்கு அபாதிஷேதம் - [சிலக்காமம்] வளகிற பெருந்த குணமொன்று இருத்தபடியாலே நான் அது செய்வகாய்த்தது; எவ்வக திறத்து அஃது இலையே' என்று; 'பிரானே! அபாதிஷேதத்தக்கு உதார்பட ஆதிகல்பமு முடையவர்களா விராகின்றோமே எங்கள், எம்மை நீ இப்படி பேசுகாமோ!' என்று பெண்கள் சொல்ல; அத்கேட்ட கண்ணாபிரான், 'நீங்கள் "ஆர்வமுன்கதே புண்டயோம்" என்று வாயாலே சொன்னால் அந்த நாயுண்ட குண்டோ? அது கால் பாயவகாரியாக வெண்டாவோ, ஆவதற்குதர சிறு வெளிக்காட்டுங்கள் பார்ப்போம், என்று சில அகக கைத்துகளுக்கே! பாயவா,

மாமியார் மக்கள் — பத்ரிகள் என்றபடி; வடமொழியில், நாயகனை 'ஆரப
புத்ரர்' என வழங்குவதோடு ஒக்கும் இவ்வழகரு. இது "மாமிதன மகனாகப்
பெற்றான்" என்றதும் காண்க. (அ)

கஞ்சன்வலைவைத்தவன் னு காரிடுளெல்லிற் பிழைத்து *
கெஞ்சுதுக்கஞ்செய்யப்போந்தாய் நின்றலிக்கன்னியரோமை *
அஞ்சவுரப்பாளசோதை துணுடலிட்டிடிருக்கும் *
வஞ்சகப்பெய்ச்சிபாலுன்னட மகமைலீகடறைதாராய. (க)

கஞ்சன்	கண்ணனவன்	அஞ்ச	நீ பறப்பெம்படி
வலைவைத்த	உண்ண அழிப்பதாக	உரப்பான்	உண்ண அரட்டமாய்
அன்று	கிணத்தளவத்தில்		டான்;
கார் இருள்	மிக்க இருளையுடைத்தான	துணுட லிட்	பிம்பிலே எவ்வளவும்
எவலில்	இரவில்	டிட்டிருக்கும்	படி உண்ண லிட்டிரை
பிழைத்து	பிழைத்து,		நின்றான்;
நின்ற	(அம்மணமாக) கிறிவிற	வஞ்சகம்	வஞ்சனைபுடைய
இக் கன்னிய	இளம் பெண்ணை	பெய்ச்சி	புதனையிழைய
ரோமை	கைகளுக்கு	பால்	முலப்பாலை
கெஞ்சு தக்கம்	மனத்தையுடைய உண்	உண்ட	(அவருயிரோடேகூட)
செயல்	டாக்குவதற்காக		உதிருகியுண்ட
போந்தாய்	உத்தியிற்றாய்;	மகமை இலீ	வஜ்ஜையிலவையனே
அசோதை	பசோதைப் பிராட்டி.	உறை தாராய்	சேனைகளைத் தந்தருள.
	யோவென்றும்		

* * * — வனாதேவதேவியான தேவகியின் எட்டாவது கருகில திருமால்
கண்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வனாதேவ தேவகிகளின் கால் கிணரு
இற்று முறிந்துவிழ, அக்குழந்தையைக் கண்ணன் கொல்லக் கூடுமென்ற அராத்
தினால், நாயதந்தையர் அததெய்வக் குழையின் அநாமநிபெற்று அந்தர் கிணக
அது பிறந்த நொத்திரியிலேயே திருவரப்பாடி யிறுன்ன இடைபக்கெல்லாம்
நிலவாரண சுந்தகோபாது திருமாளிகையிலே நதனம்பமாகக் கொண்டு சேர்த்து
விட்டு; அங்கு அப்பொழுது அவர் மனைவியான யசோதைக்கு மாணவரின்
அம்சமிகுப் பிறந்திருந்ததொரு பெண் குழந்தையை எடுத்தக்கொண்டு வந்து
விட, அது முதற் கண்ணன்கொல்லுகிறவகையிற் கண்ணனோன் அக் கோருநர்
திலேயே சுந்தகோப குமாரனாய் யசோதை வளர்ச்ச வளர்ந்தருளின னென்ற
வாராது அறிக.

யோனே | நீ கஞ்சனுக்குத் தப்பிப்பிழைத்தது எங்களை பெல்லாம் வாழ்
விப்பதற்காக வென்று கிணத்திருந்தோம்; இன்று நீ செய்பும் படிக்கைப் பார்த்த
தால் எங்களைத் துக்கப்பித்துவதற்காகவே நீ தப்பிப் பிழைத்தாய் என்று
கிணக்கலாய்த் தென்குரர்கள்.

[அஞ்ச உரைப்பாள் இப்பாதி] கண்ணன் செய்புந் நெய்களை யசோதை
விடஞ் சென்று யசோதையும் முறையிட்டால், அவள் பரியின் மிகுதியாலே அகளை

அதட்ட மாட்டாராம் “இடைப்பெண்கள் திறத்தில் நீ இப்படிதானு நிமடி செய்
திரு. ௩” என்பதற்கோடாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லி மேன்மேலு மலகித்
தீயுநிலே ஸகலவாஸிடுவன் என்க.

“ஆண்டுஇடிப்புருக்கும்” என்றும் பிரிக்கலாம், இப்புருகை-உபேசுதித்
திருக்கை. “[இருக்கும்.] தான் கண்டபடி இவனைத் தீமடி செய்ய விட்டு
‘நம மகன் இப்படி பருவம் கிரம்பித் தீமை செய்யப் பெற்றோம்’ என்னுமத்
தானே ‘தொல்லியின்புத்திறுதிகண்டான்’ என்றபடியே ஆசை கிரப்பாராய்
சுருதருகனா யார்? தானாம்” என்ற விவாகவிவரணைவித்தி அறிவ.

[மகமையிலீ!] தோ நோடி பவிறைதக் கண்டால் அந்நொடிவாஸிடுவா தானா
“வாஸிடுவா ஓழிமமா தானா” என்று ஸங்குடப்படும் சக்தவர்த்தித் திருமகனைப்
பெயர்வழியே பொட்டங்கொட்டிநீங்கும்கொ பிறைப்பிறே உள்ளது என்கை. (௯)
கன்னியரோடெங்குள்கம்பி கரியபிரகன்வினாயாட்டை *
பொன்னியமாடங்குக்குந்த புதுவையர்கோண்டட்டன்கோதை *
நுன்னிசையாந்தேனனமாலை வீரைத்துமல்லல்லாதாம்போய் *
மன்னியமாதவனோடு வைகுந்தம்புக்கிடுப்பாரோ. (௧௦)

கன்னி சம்பி சமக்கு சம்பாஸியல்
கரிய கார் கலந்த மேனியருள
திரைன் கன்ன திரைன்
கன்னிய } துயர்நிறமியசோடே
தோடு } செய்த
வினாயாட்டை திடயலிலைகளைக்குறித்து
பென குமல் சுவர்ணமயமான
மாடங்கு } மடங்குளால் குழப
குழந்த } பட்ட
புதுவையர் } ஸ்ரீவில்விபுத்தாரிதன்
தோன் } கார்க்குத் தலைவரான
பட்டன் } பெரியாழ்க்குந்த திரு
தோதை } மகான ஆண்டான்
இவ இசையால் இனிய இசையானே

சென்ன அருளிச்செய்த
மாலை சென்மாளையரே
கர்ஜிதம் இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும்
வல்லவர் தம் சந்ஸல்லவர்கள்
போய் } (அச்சிராதிமர்க்கமோ
சப்) போய்
வைகுந்தம் } பரமபதத்தையடைந்து
புக்கு } [அவ்விடத்திலே]
மன்னிய சிதம்பரமே செய்தருளுநெ
மாதவனோடு திருமாலோடுபடி
இருப்பார் } சிதம்பரமும்பன்னிக்
வெண்டுவாழ்த்திருக்
[எப் பெறுவர்.]

* * * — கண்ணாரோதுகருப இளவாயர்மகனிற்கும் பொய்க்கைக் கணையிலே
நடந்த விவரணைத்தகருறித்து ஆண்டான் பரமபோக்யமாக அருளிச்செய்த
இசைநிருமொழியை ஒதவல்லவாகவா, பரமபதம் சென்று புக்குப் பரவாணுதேட்
தமடைய பாதாமித்தகனின்மே வாமுபபெறுவர் என்று - இத்திருமொழி
கூடாருகருப பலநூலொல்லித் தலைக்கட்டியவாது, சந்தடியில் “மன்னிய” எனப்
பை கையுருத்ததுக்கு அடைமொழியாகருததும் ஒன்று.

அடிவாவு :— கோழி இது எல்லே பாக்க கால தடத்து நீர் மாமி கருதன்
கணயி தெனனியார். (௧௦)

முன்னுத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஆண்டான் திருவடிகளை சாணம்.

சூரி.

சூன்டாள் திருவடிகளை சாணம்.
நான்காத் திருமொழி — தெள்ளியார்.

அவதாரிகை.

கீழ்த் திருமொழியிலே, தங்களுடைய பரிவட்டங்களைப்பெல்லாம் வாரிக்
கொண்டுபோய்க் குருத்தமாததின்மேலேறித் தூறுப்புகியபாடுகின்ற கண்ண
பிராண நோக்கி ஆபர்மாதர் பல்லகையான வார்த்தைகளைச்சொல்லி, “கூறை
தாராய், துணைப் பணித்தருளாய்” என்று ஒருகாலத்துக்கு ஒன்பதின்மூலாகப்
பிரார்த்தித்துக் கடைசிவாக “நெஞ்சத்துக்கு செயப்படுபாத்தாய் நின்றவிக்
கண்ணியரோம” என்று சாணவும் நெஞ்சநொந்து கொன்னவாதே “குடவனா
கிபு பூரணிகளென வங்கிஷவயுவிலெனா? - ஆபர்மாதர் பரிவட்டமென
பத்தரிசுப்ப விக்ஷேனா” என்றபடி அடியவன் துயரை அடியவாருடையதுன
கண்ணிரோன் திருவன்னமிரந்தித் திருப்பரிவட்டங்களைத் தந்தருள, இவர்களுடைய
அவற்றைப் பெற்றார்களாய் ஸம்ஸேஷமும் எட்டேறியதாகக் கொள்க

ஸம்ஸேஷம் எடைபெற்றதும் “ஹம்பொதா விபூபொதாநாடி - ஸம்
பொதா சிப்யபொதாத்தாடி.” [அதாவது - கணியுண்டாளுவ அது யீண்டும ரீதி
பொதே தலைக்கட்டியல்லது சிவஸாத] என்பது முறைமைபாசைகையாலே உடனே
கிசிலேஷமுண்டாக, யீண்டும் கடுவதற்காகக் கூடலிழைத்தல் எனற ஒரு ருரு
கிரீஷண பரங்குத்தியை அவ்வாபர் மாதா செய்தபடியான அருளிச்சொல்லா
தாயத்த — இததிருமொழி.

கூடலிழைத்தலாவது — உட்டமாகக் கோடுநீதி அதாருடையே சூழி உழி
யாகக் கற்றுக் கழித்து இரண்டினுடைய கழிவாகக் கூடப்பொருடையே உடைய
இரட்டைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடுகை, ஒற்றைக்கணக்காக முடிவுபெற்ற
தால் கூடாமை என்று ஒரு கூடுகைதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு குறிப்பாகவைக்காம.
இந்த கருவாவலோகம - கூடல், கூடலிழைத்தல், கூடல்விரித்தல் கூடற்சூழி
இத்தயாதி சாமயங்களால் வழங்கப்பெறு மென்ப.

திருமழிசைப்பிரான் சான்றாகத் திருவந்தாதியில் “அழைப்பன் திரு
வேங்கடத்தானாக் காண இழைப்பன் திருக்கடல்கூட” என்றருளிச்சொல்லுமன
துங்காண்க, பகவத் ஸம்ஸேஷத்திலே ஆவதுண்டாய்க்காத் கூடா முடிவு
களிலே இதவொருமுறை என்னுமிவனவனவே இவரு உணரத்தக்கது.

தெள்ளியார்பலர் பைத்தொழுந்தேவனார் *
வள்ளல் மாலிகுஞ்சோகைமனனார் *
பள்ளிகோள்ளுமிடத்து அடிவொட்டிட *
கோள்ளுமாகில்கூடே கீகடவே

கடவே	கடந்தெய்வமே,	புள்ளசொன்னு	சொன்னரு
தென்னியார் பலர்	தெனியுடைப் பத்தர்	இத்த	இத்த
	கல் பவர்		
கை தொழும	கைகையாவனம்		
தேவஞர்	பெற்ற		
வந்தவ்	வந்தவியார்		
	பாமோதரானுப்		
மாலிருஞ்சோலை	திருவாலிருஞ் சோலை		
மனாஞர்	மனே ஈழந்தருளியி		
	ருத்திர மனையாள்		
	பிரசாபாபிப பரம		
	புருஷன்		

உ.உ. — அகனகாஹும் பிரியமாட்டாமல் கித்தியாதபவம் புண்ணிக்குறையு
மகனகாஹபரபாபிபுக்கும் பவபவ கித்தியாலிகன் உத்தொய்ய பெறவது
அத கித்தியாலிகன் அதுபயிக்குர் அத அதுபயத்தத ஸம்ஸாரிகட்டும்
அருள்பரியத் திருவுன் ஸம்பந்தத் திருவாலிருஞ்சோலைமையிலே வந்த ஸம்பந்தித்
லைய எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் குடநினை முடிவாய் வந்ததன் குண
வினை பரகமீட்டி வடநினை பின்புரட்டித் தென்னினை இவங்கை சோரத்தி
வலிவா பிடாய்கிய திருவாங்கை பெரியகோயிலிலே சென்று புகரு அப்பெருநா
வாருக கித்தியாலிகனொருபடியான பரமபிபம் இன்று கமக்கு வாய்க்குமாயின
க. வக்கையடுகி கீ கடக்கடைய என்கிறது. எம்பெருமானுடைய வாலிநி
லிலே போய் அகனகாஹிசேவகர பவாஹர்படியாக விவரயத்தவேணுமென
கிட பராககணையாக கூடிக்கூடலே எனதுர் வாய்பாட்டினுல் அருளிச்செய
தாக்க கொள்க “கூடிக்கூடலே” என்றவிடத்துக்குச் சொல்லவேண்டும
பறைய அகனகாஹிசேவகர சொல்லுமானவையே அவருக் காண்க.

[தென்னியார் பலர்] தென்னியாரென்றது - தெனியுன்னவர்க்கென்றபடி
தெனியாவது ‘உபாலோபேயங்க ளிண்டு அப்பெருமானே’, என்ற அப்பவ
னாயர், அஃது உடைபவர்கள் “கைகையிலா கைதவ முனியர், கைகையில
டோர், தைகையிலா வானவர்” என்றபடி ஆதம்வருபம் கைவந்திருக்கும்
வாகாதி மதர்வினாள், முத்தருள், கித்தியாலிகனார். [தேவஞர்] தேவ - தேவ
என்கிற வடசொல் “திவ” [திவு] என்னும் தாதவினாயாக இறந்ததா
யாக அத்தத் தாதவுக்குள்ள பத்தப்பொருக்களும் ‘தேவபத்திரித’ உண்டு
இவது ‘உறுவவன்’ என்ற பொருள் கொணரத்தரும். கித்து முத்தருள் தாதவ
எம்பெருமானைத் தொழுத தக்கன் வவருபத்தை விடப்பெறுகித்துக்கொள்ள
எம்பெருமான அவர்களைத் தொழுதித்துக்கொண்டு உறுவவனானான் என்பது.

வள்ளல்: — யிகை ஒருதார்பருணமுன்னவன், “வள்ளல்” என்றவுடலே
‘மாலிருஞ்சோலைமனாஞர்’ என்கையானே, கித்தியாலிகிலே கித்தியாதபவம்
பண்ணியா அகனகோடிகித்தியாலிகனை உண்டாபிடுக்கென்பதேயும் அவர்க
ளுடன் கூடிவாழ்ந்திருக்குமிதப்பு உண்டதருக்காட்டாதே இவருள்ள ஸம்ஸாரி

காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுரகர் :
வாட்ட மின்றி மகிழ்த்துறை வடிவான் :
வாட்டாவந்தென் வகைபறி : தன்னோடும்
கட்டு மாகிலே கட்டி கட்டவே.

ப த வு க ள் .

கட்டவே :			
காட்டில் வேங்கடம்	காட்டிலுள்ள திரு வேங்கடமையிலும்	வாங்கன்	வாங்காவதாம் ஓசல் தருகிய எம்பெரு மான்
கடர் கண்ணபுரம்	கடாவைய திருக்க வண புத்திலும்	ஒட்டா வந்த	ஒடிவந்த
வாட்டம் மூன்றி	மகக்குறையிலுமாம்	வண்ண பற்றி	வண்ணுடைய கையை ப்பிடித்த
மகிழ்த்து	திருவுள்ளமுடைய	தன்னோடும்	தன்னோடும்
உறை	சிவவாகனம் செய்தரு குற	கட்டில் குடம்	கூடத்தில் குடம் கூடவேண்டும்.

எம்பெருமான் என்னோடே ஸம்சலேகிப்போனமென்று திருவேங்
கடாவில், திருக்கண்ணபுரம் முதலிய திருப்பதிகாரிலே வந்துகிறதினால்,
வாங்கரு இவையு உண்டோ இவையாவெனது சங்கிதத்தால் தாமதமித்த
கிடுகின்றவையோடும், அப்பெருமான் என்னுடைய ஆதாரவையை கங்கித்த
கட்டிகென ஒடிவந்து எவ்வைதவையோடே அணந்தான் கொளருமாறு கிடு
வாங்கவையெனமெனது மனோரத்தினால்.

காட்டில் வேங்கடம் :—தூதன்டகாரணத்தில் கிடுகினோடே கிடுகிஞ்ஞ
வாங்கவையென அறுபயித்தபடிக்கு ஒப்பாகும்—திருமையிலவாழ்ச்சி, கண்ணபு
ரகர் திரு திருமையோடிகிலே அணையருடனும் கிடுகிஞ்ஞ—கடாவாண்வைய
அறுபயித்தபடிக்கு ஒப்பாகும்—திருக்கண்ணபுரத்தில் வாழ்ச்சி, திருமையைய
கிடுகிஞ்ஞவையோடே கொத்தகாலும் திருக்கண்ண புரத்ததத் திருவாய்ப்
பாடியோடொத்தகாலும் கிடுகிஞ்ஞவையோடும், கடாவாண்வையோடே வாங்கவ
தோடு வாங்கிற் இரண்டையும் இனிதகல் கொளரும் மனமாண்பு கிடுகிஞ்ஞ
தாரத்திய இருந்தது போலவே அச்சாவதாரத்திலும் உண்பபடியை இத்தகல்
காட்டியற்றுகிறது.

வாட்டமின்றி மகிழ்த்துறை :—‘குழமித்தேவர் குழங்கன் : கிடுகிஞ்ஞ
கோதி வெள்ளத்தினானே எழுந்தோரு’ என்னும்படி, கிடுகிஞ்ஞகிடு
குண்டய பரிவுத்தின் கடுவே அதுபுலவலனும் எழுந்தருளிரிகுக்குமிருப்பி
கின்று மறவுபாரத்தமாதகிற இாத எண்ணாசிலத்திலே வந்து : என்னும்
யானாரமும் வேடுமானவறதற்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டே, கிடுகிஞ்ஞகிடு
என்று திருவுள்ளத்தில் வெறுப்பு இல்லாமல், இருட்டகையில் கிணக்குப்போலே
கடமுண்டய என்பான குணங்கொண்டாம் கண்டு கிணக்குமீது ‘இஞ்ஞ வாய்
பெற்றோமே’ என்ற அவ்வற மகிழ்ச்சியோடே எழுந்தருளிரிகுக்குகிறது.

உறை—தாமக்குணுதவயதாரகன் : ஒருகாலத்தாலிலையாய்ப் பிண
கூர் வணக்கு திரைபாசாமல், நீர்த்தம்பாசாதித்துயித்தி : தன்னுடைய

சோதிக்கெழுந்தருளியுப் போனாநிற்கே நித்தியவாஸம் செய்தருளுகிறவிட
மாய்த்து அர்த்தசாவதாரத் திருப்பதிகம்.

எம்மெருமாநீ அடிபணிந்து பேற்பெறவேண்டியதன்மை சேதார்த்து
உடையதானையாலே அம்மெம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைத்தேடிச்
சென்று செல்லவேண்டியவர்கன் சேதார்த்தாரியுக்க; இவர்க்கிடத்தை நோக்கி
ஆய்வெம்பெருமான் புறப்பட்டுவரும்படியான வந்தர்ப்பமென்? என்று சங்கை
பிறக்கக்கொண்டால் அந்த சங்கைக்குப்பரிதாரமாக வாமனன் என்கிறார்;
தன் உடையமையப் பெறாமக்குத் தன் இரப்பாளனுப் அவதரித்தபடியிறே
வாய்நாயதாரம். இதனால் சேதார்த்தம் எச்சவாளுக்குப் புருஷார்த்தமேயன்றி
சச்சுரார்த்தம் சேதார்த்துக்குப் புருஷார்த்தமென்ற என்னும் வதஸம்பா தாயார்த்
தம் விளங்கும்.

ஒட்டாரவந்தி—தடிவந்த என்றபடி. 'ஒட்டம் தா' என்ற விரண்டு
பதங்கள் ஒட்டார் எனச் சிதைத்துப் படிக்கத்தான்.

வாமனன்—ஒட்டாரவந்தி என்ற வரம்பெய்தர்ப்பு வாய்வரம்பத்தால்
பெரியவாசனாந் பிள்ளி அருளிச் செய்திருர் காண்மின்—“ஒரு மண்ணுக்குப்
பெரியவன் இவ்வளவு பெறும்பேறாதற்கு ஆபிராஹிமே; ஆஸாபத்தாதி
பாஸ் மதாரபரிமுத்திவ எழுந்தமண்ணுக்குப் பதரிக்கக்குமான், இவ்வொரு
தவியாலும் ஆபிராஹிமே; * காந்திய முன்னக்கொடு தடிவந்தகடவானிறே.”

“ஒட்டாரவந்தி என்னை பதறவானுமில்” என்றவது, “ஒட்டாரவந்தி
என்றதத் தன்மெயில் கட்டுமொயில்” என்றவது அருளிச்செய்யாதே “என்னை
பந்தித் தன்மெயில் கட்டுமொயில்” என்றதற்குக் கருத்தா:—“அவ்வண்ணுண்ட
வென்னுருயாக் கோதித” என்னுமையாலே பிடித்தபடியிலே [அந்நாயார்தார
பாம்படி பிடிக்கவேணும்; அந்த துண்டம்பச்சத்தாலே] நான் துவண்டு நாய்
வந்தபதாயப் பித்தையில் என்னை இழுத்தவிர்த்தத் தன்மெயில்பினை எறித்
கெட்டுள்ள வேணும் என்னை.

“கட்டுமொயில் நீகடிவு கட்டலே” என்றது—“அவன் எழுந்தருளி வந்தவன்
கட்டிக் கொள்ளும் படியாக நீ அறக்கிக்கவேணும்” என்றபடி. ... (1)

பூமகன் புகழ் வானவர் பேறாதத்
காமகன்: அணி வணுதல் தேவரி
மாமகன்: மிதுரீ வகதேவர்தம்:
கோமகன் வரில் கடிவு கட்டலே.

பூமகன்	பூமிநீர்த்தவியமனம்	மிருதி மகதேவம்	மிருத்த, சந்தனங்கள்
வானவர்	சித்தபனவிரிக்கும்	தம்	நாபுடையவன் வான
புகழ்போற்றத்தற்கு	சேத்தியைப் புகழ்த		தேவருடைய
ஆம்	தருத்த		
அணி வான்	புருஷோத்தமனாய்,	மே மகன்.	மட்டுமே மகனாய்
தரவ தேவகி	மிகவும் அழகிய செந்		புத்திரனாக வான்
	நிறையுடைய தேவகி		பிரான்
	பிழைகடைய	வகி	(எவ்வாறு அழைத்த)
மா மகன்	நெத்த புத்திரனாய்,	உடைய	வருவாருகின்

* * * — எவ்வுழைதான் சித்தபனவிரிக்கும் போற்றத்தப்புகழின் அத்தே எழுந்தருளியிருந்து, இவ்வு தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மன்னரின் பரம நீயுரு, உருவே வடமதுகாரியே வந்த தேவகிக்கும் வணக்கத்திற்குப் 'புகழ்வருபத் திருவகந்தித்தருளின எப்பெருமான் இவ்வ எவ்வுழைதே இத்தே. எழுந்தருளக் கடுமோ எவ்வ மனோதிக்மனம்.

"பூமகன் வானவர் (இவர்களுக்காகும்) புகழ்போற்றத்தற்கு ஆம் மகன்" என இவையத்த உரைக்கப்பட்டது. அந்தமே, புகழ் என்பதை வானவர்க்கு விசேஷமாகாக்கி, "ததிவ்யுடைய விவதனவோ காமவாத்மனத்தினால்" [சத்தியபாரோ கிப்பயோ கருவாரங்கம் கமித்ததே] என்றும், "புகழ் அடியா பூயதோ பெ பூயதோ" [புத்திரன்: பாதமனோ பெ புத்திரன்] என்ற மித்தயாதி ச்ருதிவாக்கங்களானே புகழப்பட்ட வானவர்கள்—என்ற பொருள் கொள்ளுதலாம்; பூமகன் என்றது உபசாஷையாகி இத்தமிழினைப் சொல்லிற்றுப், வானவர் என்றது அத்த தமிழினைப் சொல்லிற்றுப் கொண்டு, தந்திரன் கடுமே போகிற வேடத்தை இருவகையினங்களும் அகழக்குமாபோலே இரண்டு தமிழி துக்காரதும் போற்றப்பட்டவன் என்க. "தருவைய புகழ் உவபெருமனே" [எவைய பாத்மனோபே நவந்தே] என்ற வேதவாக்கியம் இத்தே க்மகிக்கத்தரும், "போற்றத்தவ மவன்" என்று பாரதியோடமென்பது. ஆவன—தருதியாவன என்க. இங்கிடத்தில் கிபாக்கியானத்தால் பாட்டுத்திராணம் அசம்பம்; அரும்பாதகாரகாரி மாத்திரம் "ஆய்க்கெழு" என்று கொண்டு கிவகிக்கிதூர் ஆயினம் "ஆமவன்" என்ற பாடமே நெக்குமென்று அங் மதாரார்ப்ப அருளிக்கொடுப்பது. இப்பாடத்தில் எதனையெழும் குளகுத.

அணிவான் ஐதல் தேவகி—வானவர் பரமபுருஷன் வந்த மிக்கியவர்ப் பிறந்தமையானதுண்டான வந்தேனாடிருதியான் தேவகியின் மூலம் மிக்கவொளி பெற்ற கிளக்கியவரது. "தேவகிமகன்" என்றதே "தேவகி மா மகன்" என்கையானே—என்னையோதுகடைய திருவகந்தியைக் கண்டவர்கள் 'இவன் தேவகியின் புத்திரனாவன், உடன்பிறத்தவனாக இருக்கக்கூடும்' என்று எங்கிக்குப்படி விருத்தமையாக அப்படியப்பட்ட திருவகந்தியுண்டாகும்படி அவளாக வளர்க்கப்பெற்றவன் என்ற எழுத்தத்தேவந்த மென்ப.

யிருக்கி வததேவந்தம் கோமகன்—இங்கேய்க்காப்பாடினார்க்கு:—["கோமகன்"] கோவாண மகன்; சந்தவந்திருப்போனே திவ்யமவாவென், இவா தம்மையுள் திவ்யிக்கு மகன். அவரை திவ்யமகையாவது—காண்பவர்களுள் 'இவனுக்கு என்வருகிறதோ' என்று அவர் வயிறுபிடித்தான் 'அப்பாரே! நீ என் பம்பப்படுகிறீர்? அஞ்சாதே நான் சொல்வதைக்கேட்டு ணுகமேயிரும்' என்று; போலே திவ்யமகன்." கோ—ஸ்வாமி; திவ்யமகன்.

கோமகன் வரீய் கடிநீ கடலே!—அப்படிப்பட்ட கண்ணியரான என் னிடம் வரும்படியான பாக்கியம் காய்க்கவேறுமென்று மனோகாந்த ளுள்ளார். வரீய் என்னையாலே வரும்போதை கடைபிடித்து கரண்கையிலே அறிந்தேவச முற்றதென்ப. ["கடிநீ கடலே!"] கடிநீ. என்னையுமவையுமகட்டு" என்பது திவ்யமகையுடையது. (ந)

சூட்சி மன்களு மாயகு மஞ்சி.
 பூத்த நீள்கடம் பெறிப் புதப்பாய்க்கு
 வாய்த்த காளியன் மேல் கடமாடிய
 உத்தனார் வரீய் கடிநீ கடலே.

புதவரை.

புதப்பாய்க்கும்	நிலைப்பெரும்		
புதரும்	இடையரும்	வாய்த்த காளியன்	பாக்கியவாஸி
அஞ்சிட	பயப்படுமபடியான	மேல் கடம் புதய	காளியகாததின்
பூத்த நீள்கடம்	புத்திரத்தாய் உயர்		மென் காதத்தானு
பெறி	திருத்த உய்ப்பு மாத		செய்த
	நீள் மேல் மறி	உத்தனார் வரீய்	கடையகாதத்தினை
புதப்பாய்க்கு	(அஞ்சு தீய்தம்) எழு		கூட கண்ணியரான
	ய்ப்பிரகுத்த	கடலே! கடிநீ.	வரக்கடுமாவெ

— காளியகாதத்தின் கொழுப்படைக்கலே அபராதகமினே எடுபட்டு, புகைஞ்சு. ஒரு கான் கருத்தான் கண்டான் ஒட்டககொண்டு ஒருவருள் வஞ்சகியான வழியே போகக்கொட்க, மற்ற நிலைப்படுக்கைகள் அகையுண்டு கருத்து! அல்லவழி நோக்கவேண்டா; அல்லவழியிற் சென்றால் பற்றாக்கொடுக்க லீயமெனில் இருந்த கொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தவறியுக்கொடுக்க கொடுப்ப ன்னீட்ட நீருக்கீதாய்ப் பாதத்தக்கு அசந்தாராய்படி செய்த காளிய செய லும் கொடிய ஐந்தகாரம் குடும்பகேதாடு காணஞ்செய்த கொண்டு அதுவென வந்தகைவகையுள் திணைக்கொடுக்கெனக் காகன் அஞ்சுகெனேரும்' என்று; அதைக்கேட்ட தண்ணியரான் கடலே அக்காளியகாதத்தைத் தண்டிக்கவேண் டென்ற திருவுருகக் கொண்டு அம்மடுவிறஞ்ச் சமீபத்தினுள்சென்றா னுடம்ப மாத்தின் மேமேறி அம்மடுவிற் குறித்து, அக்காதத்தின் படங்கனின்மேல் மறித் துணைத்த கர்த்தாஞ் செய்த கக்கி வலியடக்குவகையிற், மாங்கனியபிணை. விட்டருகவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த காகன்வினையகையி னிணைப்பத்தின்படி அந்தக் காளியின் உயிரோடு கடலிறசென்று வராரும்படி கிட்டருகினில் என்றவாறான இக்கு அறிபத்தக்கது.

“ஆய்வுபெயர்களு யாய்வுநாளுநிட நடமாடிய” என இயைபும். “அஞ்சிடக் கடர் போழியுதாயாய்ந்து” என்று இயைக்கவுமாம். வாயத்தகாரியன்—கண்ணிராவ தன்முதலிலே நடமாட வேணமென்று இவன்விரும்புமதை அக்காரிய வவ தலையிலே பெறாமலுக்கு உகந்து, வாயத்த என்னொன்; பெண்ணுய்ப் பிற வாதே காண்பனாய்ப் பிறத்தென்கில் இந்த பாடியெம் பெறலாயே அமுததம் மீயாதிக் குழைகவ பெருத பாகப்பததை விஷம பொதித்தவன் மலை பெற்றதே! இவ்வென பாகப்பம்! என்று உவகுமுகின்றமை “வாய்த்த” என்ற சொல் காத்திலே தெரியும். ‘காணியன்ய பணதாம் சொந்து மே ஸதகதைய கொதவ மொலாச-யாய்வு ஜாட்ட வாகவல ஸாத்தா. த்வத் பதாப்புக யப்பிதம் பபோ.’ எவ்வு ஸாத்தாபாறறு ஸதவத்திலே ஆழ்வா ஸுரானசெய்த சிலாகம் இக்கே ஸபநிதகதககது. (கண்ணிரா ஸுடைய திருவழுவின் ஸபாசம் பெறுப்படியான மாயகலா. மோதா காளியின் தலையகவாவது, உடம்பதாத்தின் உச்சிவாகவாவது வவ தலையே மோகக கிருபபுகின்ற தெனபத இடத சமோகத்தின் தாப்பர்ய ஸபாசாறறு.) கடம்—கடகம் எனற வடசொலின் கடைக்குறை.

கூத்தனார் வரில்—அக்காரியன் தலையிலே நடமாடியுள சாமத்தோடே தன் பக்கல வாதலையெணுமென்று விரும்பும்போதும்.... ... (ச)

மாமடமாளிகை குறு கதுரைப்பதி
நாடிந்நெருவின் ஓடுவெ வந்திட்டு
ஒண்ட மாமதயானை யுதைத்தவன்
கடமோகில் கீ. கடிஞ் கடலே.

(௫)

ப த வு தை .

ஒண்ட	{ மெத்திப் பட்டத்தா யுதைத்தாய்	கடி	{ (என்றீட்டைத்) தே ம்கொண்டு
மாமதம்	{ மிக்க மதத்தையுடை த்தாய்		
யானை	{ (ருவனபா பிடமென் தும) யானையை	எம் தெருவின் கடுவெ வந்திட்டு	{ எழுண்டிய நீதியின் கெவிலெ வந்த
உதைத்தவன்	{ உதைத்த முடித்த என்னபிரான்		
மாமம் மானிதை	{ மாடமையையுடை மயங்ககைகையே	உகம் குகம்	{ (எய்யென்) உகவானு கம்
குறு மதையா பதி	{ குறுப்பட்ட மதையா மாதகரியே	கடமோகில் கீ. கடிஞ்	

ருவனபாபிடமென்றும் மதயானையை முடித்தருளின அபதாசத்திலே எடு பட்டுப் போகின்றான்.—விவ்விழாவென்ற வ்யாஜம வைததக் கம்ஸனுல் வரவழைக் கப்பட்டு பூத்குருஷண பஸாய்சன் கம்ஸனுடைய அரண்மனையை நோக்கித் தொல்லுகையில், அவ்வாணமணவாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனுல் ஏகிரிதுத்தப்பட்ட ருவனபாபிட மென்றும் மதயானை கோபித்தவா, அவ்வாதல விரர் அகணைதிர்த்து அதன்சுருகவகவிதண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை பெடிப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆபுகமாத்கொண்டு அடித்த

அவ்வாறாயை உயிர்நோவந்தவிட்டு உன்கே போயினர் என்றவராலாது இங் குணாத்,தக்கது.

இரண்டாமடியின் இறுதியிலுள்ள வந்திட்டு என்ற வினைபெச்சம்—உதைத் தவன் என்பதிலே அந்வயிப்பதல்ல; கூடுமாகில் என்பதிலே அந்வயிக்கக்கடவது. இப்போது, கண்ணிரான் திருவாப்பாடியில் இருப்பதாகவும், இவ்வாண்டாய நான். வடமதுவாரிலே திருப்பதாகவும் பாவாப்பாக்களும் செலவாகிறபடி. மதுவாப்பதிக்கு “மடமாளிகைரும்” என்ற விசேஷணமிட்டஸ்வரஸப்பதனாகக் கண்டறிந்த பெரியவாச்சாரன்பின்னை நோக்கிப்பாக அருளிச்செய்திரு ஸ்ரீஸூகதி களைக்காணிர்—“அவன் சில்கிழவுக்கென்று கோடித்தான்; இவன் இவன் வரவுக் கென்றிருக்கிறான்”.

“மதுவாப்பதியிலே எந்தெருவின் கையே வந்திட்டு” என்றுமனலே போது ம் “திருக்க, கடி, என்று விசேஷித்த அருளிச்செய்தவையாலே, கண்ணிரான் நேசேவந்தான் கிட்டில் புருவாலாது; நாகியார் திருமாளிகை எது? நாகியார் திருமாளிகை எது?” என்று வரொக்கும் கிராரித்தாக்கொண்டு தேடிவரவேணும் மென்றும் ஆவல் கோத்தார்.

“ஓம் தெருவின் கையே” என்றகிடத்திற்குப் பெரியவாச்சாரன்பின்னை அருளிச் செய்திருர்—“திருவாப்பாடியுடையத் தன்னதானுபபோலே இங்கும ஒருதிருமாளிகையுண்டு, உகந்தருவின் கிடமெங்கும் தேவத்தே தேவிகேதேயம் மதுவாப்பிலேயே மதுவா என்னைபடியே ஓரோ திருமாளிகை புண்டு” என்று.— மதுவாப் பதியிலே ஆண்டாளுக்கென்று ஒரு தெருவும் திருமாளிகையுமுண்டோ? என்று மறக்கும் சங்ககக்குப் பரிதாசமாக இஃது அருளிச்செய்தபடி. ஆனால், பலசுருதி சொந்தம் சந்தப்பாட்டில் “ஆய்ச்சிவர் கூடிக் குழற் கோதை முன்கறிப்” என்றருளிச்செய்திருத்தவரால் இத்திருமொழி முழுதும் ஆய்ச்சிவர் பாசாமெயொழிவ ஆண்டாள் பாசாமன்றென்றும், அதனாசாமாதரே என்றும், ஆகவே வந்தேரு என்றகிடத்த ஓம் என்றது ஆய்ச்சிவராயே யன்றி ஆண்டாளை யன்ற என்றும் கொள்ளவேண்டுமென்பாலே பெரியவாச்சாரன் இவ்வாறு அங்கிலே அருளிச்செய்தவர்க்குப் ப்ரஸத்தி? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வந்தது, ஆய்ச்சிவர் கூடிக் குழற்கோதை அதனரித்தாக் கூறியானாவது; கோதைபாயிருக்குச்சுன்னையும் கூடவே அதனத்தேயம், அப்படிபலவாசியில ஆண்டாளுக்குக் கவனசாதரியம் மாத்திரம் ஏதப்பட்டதாருமே யொழிய (மாவலுதி) பாவங்குத்தியின் பரிபாகமென்பது சிறிதும் எற்படாமற்போகும். பாவாப்பாக்களத்தாலே அதனாய் முற்றிற்றென்றா நானாக தன்மைலோவிகை மாட்டாதென்க. இனி ஓம் என்பதற்கு ஆய்ச்சிவராயே பொருளாகக்கொண் டாலும் அவர்க்குத்தான் மதுவாப்பதியில் கிதியுண்டோமென்றுநூலாய்க,

ஓடை என்று யானையின் சொற்றிப்பட்டத்துக்குப் பெயர் (9)

அற்றவன் மருதமுறியகன

கற்றவன் - கஞ்சனை வஞ்சனையிற்

செற்றவன் திகழும் மதுரைப்பதி*

கொற்றவன்வரில் கூடிக்கூடலே,

[illegible]

திருமயர்நீர் திருமயார்த்தத்தினால்.

“சுற்ற வல் மருதம் முறிய” — தவணைக் கொல்லுநதாக கிச்சயித்துவிடத்
வலிய மருதகொண்டவன் முறிவு பட்ட யான என்று பொருள் கொண்டதாகத் தரவு
ஸ்சுதலமன் துடி வியக்கியவன் திதிது மிலலை.

“கஞ்சனை வஞ்சனைவிற செற்ற வரலாறு—தவணைத் தொலைப்படுத்தித் தெய்வப் பத்தினன் படுக்கையினிடம் ஒளித்துவனார் தன்முதலிய வரலாறுகளை எழுதிச் சொல்லத் தோட்டுத் கம்ஸம் அங்குபோய்கொண்டிருப்பவனைத் தீக்கிரித்து விசயிழாவென்கிற விபரஜானைத் தனது கவனனை எழுதாது வளமுத்துப்பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகிறையில் கஞ்சனைப்பின் பிதான்—வேகமாக எழுப்பிக் கஞ்சனை மஞ்சளகிட்டு நேரி அல்லது கஞ்சனை கீழேவிறும்படி அவனைத் தலைமேலே இருந்துத் தளர்த்தித் தஞ்சி அவன் மேல் தான் விழாது அல்லாத கொலையிடலாள் என்பதாம்.

4. வள்ளலாரில் உள்ள கிடத்திற்குப் பெரியவர்களுக்கெனவே அருளிச்செய்திருந்தால்—“தாயத்தோடு யெனவென்று பெருநாளை, பெருநாளை, பெருநாளை” அல்லவா? தனிக் கிடமே, அல்லவா? வள்ளலாரின் அருள்”

1) கண்ணிரின் கம்ஸிடைக் கொன்றினை, கணிழந்தலனுந் தன பாகு
மற்றனாசெய உகரலேந் திறாநாஜினை மனினுமினதுந் விடுங்கதம் ஸா...
யிற் பட்டாய்க்கேதம செயதுவைத்தாணுகவாய்லை : கெழாரதுவாய்படு
யொற்றலன் உகரலேனோ அதிலும் கண்ணிரானே ராஜா என்பது ஆன...
வண்டய பகையாம். "தனி வாகுந் வாகையத் து உக்த வாகையமம்"
தனி பாலந் ஸாமந்தய மருகே ஸாவேசுவரம திரிபி எனறிந் தநா...
வந்தியும். "வாகுதெவன் மதுரை மன்னன்" என்பது பெரியாழ்வாரா. +

அன்றின் ஞாபகமே சிதபாலனும்
நின்றளிள்மருதம் ஒருகம்புள்ளும்
வென்றிலேவல்லிநர் கஞ்சனும்பழ
கொன்றான்வரில் கூடிருகடவே.

அந்த	முதலாக உத்திய				
இவ்வாறு சொல்	} வெறுத்தல் உத்திய செ ட்ட காரியங்களை யெ தெய்வத்த சொல்ல ளும்	வென்றி கேள்	} வென்றியை விடாமல் வெறுத்தல் உத்திய செ ட்ட காரியங்களை யெ தெய்வத்த சொல்ல ளும்	} வென்றியை விடாமல் வெறுத்தல் உத்திய செ ட்ட காரியங்களை யெ தெய்வத்த சொல்ல ளும்	} வென்றியை விடாமல் வெறுத்தல் உத்திய செ ட்ட காரியங்களை யெ தெய்வத்த சொல்ல ளும்
சொல்லளும்		விடாமல்			
நின்ற நின்று	} உத்திய செ பெரிய இடத்தில் செ தாமதமாகும்	விட	} உத்திய செ பெரிய இடத்தில் செ தாமதமாகும்	} உத்திய செ பெரிய இடத்தில் செ தாமதமாகும்	} உத்திய செ பெரிய இடத்தில் செ தாமதமாகும்
சொல்லளும்		முன்			
சொல்லளும்	சொல்லளும்	சொல்லளும்	சொல்லளும்	சொல்லளும்	சொல்லளும்
புத்திரம்	புத்திரம்	புத்திரம்	புத்திரம்	புத்திரம்	புத்திரம்

கி.பாலசித்ர மூத்தர்ப ஐந்தாம சரிகுங்குளிகளே நடுபட்டெ 3
கி.பாலசித்ர வரலாறு:—விசுப்படுதேசத்தில் பண்டிதரொருவர் பண்டி
தத்தில் பிழங்குகளென்றொரு சாதுக்கு குட்டி வளவின பின்னொரு நூற்றாண்டு வளவின

பெண்ணையிடுக்தவர். அந்த ருக்மிணியானவன் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மதறாஸகியியின் அபிபாசனா, அயனாக்கு வுத்தவயது வந்தவுடன் க்ருஷ்ணன் சென்ற இப் பெண்ணை எவாக்கு விவாஹம்செய்த கொடுக்கவேணுமென்று கேட்ட, ருக்மிணியவன் அவனைச் சேதிதேசத்தாசனான சீகபாலனுக்குக் கொடுத்த கிரும்பிய வஸ்துதனாகக் கருத்தினாளுகைய கிருப்பதற்கு உடன்படாதொழிந்தான். சில நாள் கூறித்தனை அந்த ருக்மிணியிட கம்பாணத்தத்தாக கவயம்வரம் கொடுத்த வாகவ தேசத்த அசசர்சையுந் ருக்மி வரவழைத்தான். அவர்க்க் வஸ்துதேசத்தவுடனே க்ருஷ்ணனும் பவாசாதினைக் கட்டிக்கொண்டு அப்பட்ட வாகவத்தையுப் போய்க் கம்பாணத்தக்கு முதக்காக் அந்த ருக்மிணியை மாய மாயா வுபாசரிதவ மகொன்று வந்துகிட்டான். பின்பு அக்குள்ள நத்தவத்தரன் முகமிய பவ அசசர்சை போர் செயவ எடுத்தவா, அவர்களைப்பவாசாமனும் உவாவாசா ஹா முவகுடாட்டி நடும்படி செயதுகிட்டனர். பிறகு ருக்மிணியினை நடும்படி தவாமனான ருமியிவாவன் 'இப்படி செய்வையவது என்?' என நடும்படி பொருது மீட்டாதக கினைத்தவத்த கண்ணித் தனகய, அப் போது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 'இவனைக்கொணருக ருக்மிணியி மனம் வகுத்துவான்' என நடும்படியிடித்ததுத் தனதுதேர்க்காலியே கட்டி அப்பாலே அவனது தலை வாய் வொககட்டு மாகபய்கநத் செய்துகிடடுப் பின்பு ருமியணியை விட பூர்வக ருமிய கம்பாணத்த செய்துகொண்டான். இஃது இப்படி நிற்க:—செபாலன், பிறக்கொழுது, கால்கு வககையுந் ஸ்ரீக்ருஷ்ண கண்களையு முகடயஸூயிருந்தான். அப்பொழுது அகையகுந் இது எனவவெனது கியக்குப்போது ஆகாயவானியாக இவனைத் தொடுவாலே இவனது கககலிரகும் ஸுன்றும் கிழியும் மனற யுரிசை, அவனும் இவனுக்கு மானம் எனவ கூற்றது: அகவர்கே பகருந் தொடு வாலேல் மனறபடாத கககனும் கண்ணும் கண்ணிராக் தொட்டவனகிலே மனறபட்டன, அதனும் 'இவனைக்கொப்பவன் கண்ணவே' என்றதத்த செ பாலதாய யாதகெய்வினா என்மகளைக் கொக்கலாகது' என்ற கண்ணி யேண்ட, அத்த அக்கதயின் கன்மொழிக்கு ஒருசர் இணக்கிய கண்ணன் 'இவன வககருதுதுசொழிசெய்யுநகவுந இவன் பிணழகை கன் பொறுப்பேன்' எனது கூறிபருகினன். பின்பு செபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்ருவென் பதை இளகாலியிலேயே அறிந்த அதனனும் பூர்வஜகம் வாலணியாலும் வலாத்த மிக பகவதாமகைய பாராட்டி, எப்பொழும் அப்பொருடானகைய குணக்கலா யுந திவாசைகவுதுவககையும் கித்திப்பதே தொழிதாக இருந்தான். இவனுக்கு மனறபுசெய்த கொடுப்பதென்று கிச்சரிதவகவத்திருந்த ருக்மிணியைக் கண் வான வகையக் கவர்க்து மனஞ்செய்துகொண்டதுமுதல் இவன் கண்ணகிடத்து மியவ வகவக கொண்டனா. பின்பு இந்தபாஸ்த கராததிக் கடந்த ராஜஸூய வககதகை தப்பபுததிகனத் கண்ணிரானுக்கு அக்புணகசெய்யப்பட்டதைக் கவாதி அவகித்க வகசச்சொககைப் பிதத்தி அதுபறதிக் கண்ணிரானுடைய

ஆவல் அன்புடைபார்க்கும் ஆவல் என்ருதும் அன்பு என்ருதும் பொதுப் படைபார்க்கும் சொல்லுமாறுதான், கோபம் போகும் இத்தியாதிபதம் கனின் அர்த்தத்தினே தட்பமாண பேசும். இருக்கிறப்போகென இங்கும் சிறிதே பேதம் உண்டு. 'எம்பெருமானே உபாயோபேயுக்கன்' என்ற அற்பவகையம் கிடக்கச்செய்தேயும் கோன்பு கோற்பது, காமன்சாரியே விழுந்த, சித்தியினைப் பது பனிரீராவது, கடலினையுப்பது இவையோராவது அநிபாங்குத்தினையில் துணிகைப் பிறப்பிக்கும் பீரோமம் சுவலெனப்படும். "மல்லாண்டதின்டோன் மலிலன்ரு" என்று எம்பெரு மானைய மிகக்கின் மிருதிகை அநித்திருக்கச் செய்தேயும் அவனை சகப்பனாகவும் தன்னை சகப்பனாகவும் நினைத்துப் பல்லாண்டு பாடுகையினே ஒருப்படுத்தும் பீரோமம் அன்பு எனப்படும் என்று சொல்ல. சுவல்— ஆண்டாளுடைபடி; அன்பு— இவருடைய திருத்தப்பனாகான் பெரிப்பீராவரு டையபடி. ஆக இய்கிரண்டையும் சொன்னவித்தால், தங்கள் குடியினுள்ளார் மனத்தோடாவது கேடுறொருவர்மனத்தோடு பொருத்தமாட்டான் எம்பெருமான் என்ருவாய்த்து. மேலவன் = கிரும்பாதவன் என்றபடி. "சம்பும் மேவும் சகசபா ருமே" என்பது தொலகாப்பியம்.

துவராவதிக்காவலன் = 'காவலன்' என்பாடுறொருவன் செருக்கெத் திரித்த கோணமுக்கையில் ஒரு வான் காரதகைய பார்த்த 'இவ்வுலகியில் ஞானாவர் பாராவது உண்டா? என்று கேட்ட; மதுகரின் பாதவர்களை இருக்கிறுத்தன், அவர்களை மிக்க பரக்கமசாரின' என்று காரதர் சொல்ல, அதைக்கேட்டவுடனே அவன் அவனிருந்து புரப்பட்டு மனகாக்கு வந்து பாதவர்களுடன் போர்கெப்பத் தொடங்க, அப்பொழுது உன்னாரின் இகையறித்த மேற்படலுக்குச் சென்று அவரு ஸமுத்தரானை பார்த்துப் பன்னிரண்டு யோகனை நில்லீராவமுள்ள இடத்தையாவது அங்கு த்வாரனை என்ருரு பட்டணம் அமைத்த மதுகரவி துவன் பாதவர்களை அவரு அமைத்துக்கொண்டு போய கைத்தக் காவலன்வது டைய பவத்தில் நின்று விடுகிற வராவது அறித.

துவராவதி = (தவராவதி) என்ற கட சொல் திரிபு. வினாக்குத் என்று த்வா ரனைக்கு விசேஷணமிட்டது. "மட்டோதாசற்பகத்தை மாதர்க்காய் வந்துவரை கட்டான" என்ற அருவிச்செயலில் அமைத்த கதைபடி, திருவள்ளம்பற்றி பன்னவரம், உன்னாரின் கைப்பாகமயிதுடைய வேண்டினோருள், கிடைக்கி இவ்வாறு காவலினிருத்த பாரிதா தருகை, த்வாரகையினே கொண்டுதாட் டுனாளுதவால் கிணாருழப பெற்றதென்க.

[காவலன் கோவலன்] பாதவம் ஒருபக்கத்தினே, வெளவப்பத் ஒரு பக்கத் தினே, வாயுவாது ஐயது வானென வதுவானென வவ்வது. ['வ்வவ்வது' பாவென வதவானென பழுது.] என்ற சித்தியைப்போகே அநிசயப்படுகொ ளாயது. (அ)

கோண்டகோலக் குறளுகுலாய்ச்சென்று
பண்டோலாலிதன் பெருவேள்வியில்
அண்டமும்கிவனும் அடியோன்றினால்
கோண்டவன்வரில் கூடிடுகடலே.

(க)

பண்ட	முதலானத்திலே	அண்டமும்	மேலானகொண்டும்
கோலம் கோலம்	(முப்பரி தானம்) குற	கிலனும்	கிலனாககொண்டும்
குறம் குற ஆய	குறையிலும் முத்தி	அடி ஒன்றினால்	ஒவ்வொன்றியாலே
	யும் பரிதானம் தன்		
	மொண்ட கோலம் பூன்	கோண்டவன்	அண்ட கோண்ட
	ட வாமத குபியாய்		தரிவித்தன
மாவலி தன் பெரு	மறாபலிவிளகடைய	வரின	வருகாருகில்
வேள்வியில்	நிறத்த யாகபூமிவிலே		
சென்று	எழுத்தருளி	கடலே! கடலே—	

வம்மாவதாரத்திலும் தரிவித்தமாவதாரத்திலும் சபெட்டுப் பேசுகொண்ட தீர்வ
வவதார சரித்திரம் பாவலித்தம். இப்பறகையான அதுருக்குமேலே யவ்வேறாப
கித; குறையினால், பரிதார, கண்ட, மொண்ட முத்தியவவதார யணிததொண்ட
தீருவே புண்டான செயற்கை யழகு விது பெற்றிருத்தகாலினால் கோண்ட
கோலம் எனப்பட்டது. [பெரு வேள்வியில்] எம்பெருமானாகக் காண்பகால
கான் இப்பாடுபடுகிறேன்; பாவத்திபுத்தியகாரகாரித தலைவனான மறாபலி
சர்மமுயில்வாமல அப்பெருமானே யவளுவாடத்திலே கைவினக்குகொண்டவர
கக் காணப்பெற்றினோ; அவ்வெக்கியின் பெருகை எனினோ என்ற கோண்ட
குறையினால் தேர்ந்த "வேள்வியில்" என்னுதே "பெரு வேள்வியில்" என்னுதா.

அடி பொன்றினால் என்றது "அடி ஒவ்வொன்றினால்" என்றபடி. (க)

மதுநான்மறைப்பொருளாய் மத
மொழுகுவாரண முய்யவளித்தா எம்
அமகருளையாய்ச்சியர் சித்தையுள்
குறகருளில் கூடிடுகடலே.

(க)

பெரு கால்மறை	அவையான சிறு	மொ அதுகொள்	எம்மொ சபெடுத்தகால்
யின் பொருள ஆய்	வேதத்தனில் கட்		ல அதுகொண்டவனாய்
	பொருளாயிருக்கு		
	மவனாய்		
	மத லுளம் பெருகா	அணி ஆட்சியா	அழகிய கோபிமாச
	சிறந்த மொழிவாய்	கொண்டபுது குற	யித கொள்துணை
	ன் (முயர் தீதி)	னா	குறமுத்திருக்கு மவ
மதம் ஒழுருவாரண	வாரும்படிக்குறைய	வரின	னா கண்ணிரகை
ம் உய்ய அளித்த	செய்தருளினவனாய்	கடலே! கடலே—	வரக்கொடுகாடுவ

முடிவிலே கோக்கிடுத்து கஜேந்தராவாணைக் காத்தருளிய அபதாசத்திலே
 ௪௫ டுடும் போனொன். “வெவெனெ லவெவெனெ லவெவெனெ லவெவெனெ” [வேதாத்
 லாவல சதாமேவ வேதேய] இப்பாதி டாமாணக்கொய்டுகொண்டு “பழகு காண்
 மாறவின பொருளாய்” எனறன அக்கேரி, இத்திரன், வாய்முதலிய தேவதை
 களைய பழிப்பு வேதங்களில் கர்மகாண்டங்களினே பரக்கப் புதற்த்த பேசப்
 ப. டுருபிணை [அக்காபப்பா தேவதா:] என்று அந்த வேதத்தானே அந்த
 தேவதைகளை எப்பெருமானுக்கு அவயவபூதங்களாகச் சொல்லிக் கிடக்கை
 யாவே அபயங்ககொர் புதற்த்த சொல்வதா அவயவிய்கே அதிகமமாக முடிவை
 பாலே தேவதாத்தா பச்சாங்கபாமாண கர்மகாண்டமும் பகவத்பாடுடாகத்
 தட்டிவிலே பெய்க, ‘வேததாத்தவ லவ்வல்லம்’ என்றார் தானிலே இவ்விதபத்
 தை, பாக்கிபெய்யுண்டோர் அங்கே கிரியக் கண்டு கொங்க.

வாரணம்—தாசாமடசொல். “யாரணமும்ப வனித்த வெம்மழைஞர்”
 என வ செர்க்கையின்பம் கோக்கி ஒருசுருத்தத் கூறலாம்; அதாவது—கஜேந்த
 ராவாணைகடைய கூருதல்க் கோட்டவுடனே எப்பெருமான் அகாருகைபத் தலை
 குறிய விகாந்தேகாவேசம் பூதல்காணவலாயலாயலம் டயாது [வந்தபூதார்
 பாலயதாய்தா, தகாடி—தூரீய்காரணம் தயா உத்தரககம்] என்றபடி ஆடை
 யாபரணம் அலங்கல் முடிவிலவற்றை ஜங்காரிபெவாரியாக அணிந்து கொண்டு
 புறப்பட்ட அருகு ஆண்டாட் கொஞ்சிலே ஹந்தருத் தபெடுத்திற்படி.

வலியாய்ச்சியர் சித்தையன் குறகஞர்—“கொக்கைமேற் குங்குமத்திற்
 குறப்பரிபப் புருத்த ஒருசா தங்குமல் என்னுமிதங்கும்” என்றுப்படியான
 காதல் வெர்த்துக்கவர்களுக்கு இவன் அப்போதே சென்று முகங்காட்டாடியில்
 அவர்கண் மிகவுர் மனம் கொந்து ப்ரணவரோகம் தலைபெடுக்கப் பெற்று “அந்த
 க்ருத்தனன் இனி எனகைக்கும் கம்மருகே வாராவலேபா போசப் போனொன்!
 மாறைக்காவது ஒருசா அகப்பாதிபாய்வந்த கிற்பளங்குரு அப்போது காள்
 அவனுக்கு முகங்கொடுக்கக் கடவேமல்னோம்” என்று திண்ணிரை வடிக்கையர்
 செய்து கொண்டவர்களுக்கட மறந்தீர்த்த மேல்விழும் தனியுப்படி அவர்களைப்
 தேசேதராவல வலியாருகன் அறியுமகன் கண்ணாரோன் என்க.

வரில் கூடிடு கூடவே—அடியேன தனிபேன் என்றத்போலே தாழ்வு
 களுஞ் சொல்லி அவர்களை ஊடல் தீர்த்த அவர் கனோடே ஒருதிரைக் கலந்து
 அவர்களுடைய மனநோவைத் தீர்ப்பதபோல எனது மனநோவையும் நீக்க
 எனனொன் ஒருசா வந்து கூடவேண்டாவா? ... (கய)

ஊடல்கூட லுணர்தல் புணர்தலை

கீடுகின்ற கிறைபுகழாச்சியன்

கூடலைக் குழற்கோதைமுன்வறிய

பாடல் பத்தும்வல்லங்க்கீலு பாவமே.

ஊடல்பட்டி	ஊடலோடு கூடிய ருக்கையென்ற, (அ தாவது - பரணயோ கூடாதிதவனா யிரு க்கை பென்ற)	விதை புகழ் ஆய்ந்தி ய்கூடலு	விதைத்த புகழையுடை ய ஆப்பெண்ணை (இ தழத்த) கூடலுப் பற்றி
உணர்ந்தல்	ருகற்றின உணர்ந்த கை பென்ற	ருகல் ரோகை	அழகியமலர்முடியை யுடையவான ஆன் டாக்
புணர்ந்தல்	(பிரகு) கைப்பெய்தி கையென்ற (இப்படி ப்பாடலாகியவகை யெ)	கரீய பாடல் பத்தம்	அருளிச்செய்த பத்தம் பாட்டுக்க ளையும்
முன்	அநாதிராமரை	வகலாங்கு	தவயல்வகர்களுக்கு (எம்பெருமானைப் பி ரித்த தக்கெருமபிடி யான) பாவம் இவ்வு யாம்.
இவ்விதம்	கீழ்த்தம் பொருத்த கித்த	பாவம் இவ்வி	

இத்திருமொழி நற்சூர்த்துப் பன்ன சொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு.
“ஊடல்பட்டி” என்றது—ஊடலென்ற கூடலென என்ற இரண்டாகச் சொல்
லதல்ல; ஊடலோடு கூடுகை பெற்றுப் ஊடுகையை மாதிரியும் சொல்லித்தருகல்
கொச்சு, ஊடல்வது பரணய எனலும்; ஊடல்பட்டவாவது அகத உடைத்தா
யிருக்கையு பரணயோகியிஷ்டம். “பொதுமறித்துப் புறமே வந்து நின்றீர்,
ஒதுக்கிதவென் இதுவென் இது வென்றே?” என்றும் “என்றுக்கு அவனை விட்
தற்குமுந்தாய் இன்ன மட்டுமே நட மயிற் சீயே” என்றும், “உன்றுடைபு கண்டா
யம் நானறிவன் இனிபது கொண்டு செய்வதென், என்னுடைபு பந்துவழுவதும்
தந்து போகு மயி?” என்றும் இப்புகாடகனினே சொல்லி எம்பெருமானைக் கிட்ட
வா லோட்டாமல் உதவகூட்டத்தத் துக்குகை ஊடல் எனப்படும்.

உணர்ந்தல் “உணர்ந்தல்” என்று பிரதிநிபாயிருக்க வேண்டியது தனச
யின்பம்மோகி “உணர்ந்தல்” என்று பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று ஒருமொ
ருக்கல்லியாளர் சொல்லுவர். எம்மக்கேஷம் பெருமல தாக்கன் அடிக்கிறபடிதைய
எம்பெருமானுக்கு கோதுர் துதுமலமாவார் தெரிவித்தல். உணர்ந்தல் என்ற
தற்கு இங்கு இதவே பொருள் என்பர். இனி, புணர்ந்தலாவது இயர்களுடைய
துடிப்பை எளிதெருமான் கங்கு அறிந்த “உங்களை கிட்டால் எனக்கு வேறு
புகழாண்டா? என்கை வேறுகனிக்கையா? அடியென்கிலே? நானாவை
லேனே?” என்றுப்போலே ஆற்றுகை மீதாந்தலையு தோற்றப பலபாக
தக்கனாகச் சொல்லிக்கொள்ளு கவரர் கவரின் புறமே வந்து நின்றது” முற்றும்
புருத்த முதுமல் செய்ய நிறபதாய் கெருவின்வாரே இவா ளர் பரவகைகளாய்
அவரேடு வந்த பரிமாறுகை. ஆக, பரணய ரோகக் கோற்றப் பேசுகை
பெண்ண, தங்கல் வருத்தம் அவன் திருவுன்சத்திலே பரிப்படி உணர்ந்தது
வகென்ன, பின்பு இஷ்டப்படி ஊடல்வேஷிகை பென்ன ஆயே இப்படிப்பட்ட
காரியங்களை வாத்திகையாயிருப்பவர்கள் ஆய்க்கை என்றவாறு.

இப்பாட்டின் பெரிபவர்க்கான் பிள்ளை கிபர்க்கெனத்தில் “உணர்ந்தல்
புணர்ந்தல்” என்றவிடத்திற்கு “இவனான் குகறகனை அவர்களை உணராத
தும்படியும் அவன் பின்பு காரணமும் பண்ணிப் பணருள்” என்ற வாக
கியம் அச்சப்பிரதிகன் எல்லாவற்றும் கண்ணப்படுகிறது. இது அருளித்

வாப்பம்; (அச்சப்படுதல்.) நானோசைக்கில் கத்தப்படும் காணத்தக்கது. திரு
வாப்பமொழியில் (௧-௧-௫) “உணர்ந்தது உணர்ந்த” என்ற பாட்டின் பட்டி
யே; போசு(போசு)ப் பாசாந்தான் மூன்றுவகைப்பட்டது கிற்றிருப்பது; அவை
பாசு - “ஊடதுணர்ந்த புணர்ந்தவை மூன்றாம் - காந்தநாற் பெற்றபயன்”
(திருவள்ளுவர் குறள்) என்று மூன்றையும் பார்ப்பாறுமாத் சொன்னார்
தமிழர்; இதிலே ஊடலாவது - எதிர்த்தலைபோட்டு உதிரல் அநேகமாக
கிடைக்கிறது; அதுதான் - “என்றபொழியல் குளித்தாய், என்றபொழியல்
பூவப்பாத்தாய், உன் உடம்பு பூவாதி” என்றதிருவாரேலுருமையு. உண
ர்ந்தலாவது - “உணர்ச்சென்று குளித்தேன்” என்கையும் உணர்வு - “உணர்வு
பாரத்தே சொன்னையும், “உன்வாய்க்கு ஒபதித்தேன்” என்றபொழியல் சொ
துயிலை; இவைகளையும் அந்தந்தத்தே வருவது என்கி” என்றருளிச் செய்தப்
பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. மேல் உதாஹரிக்கப்பட்ட குறளின் உணர்வும்
காணத்தக்கது. “ஊடதுணர்ந்த புணர்ந்தவை காந்தநாறு பெற்றபயன்”
என்று குறளின் பாடல் காண்கிறது. [புணர்ச்சிமிகுதல் என்ற, அநிபுரத்தின்
ஒன்பதாவது குறள் இது.] உணர்ந்து என்பதற்கு - “தன்மனத் தன்னுடைய
தவறினாமையகப்பொருள் எப்பிடுதலைய ஊடல் தீக்குதல்” என்று பொரு
ளுரைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

“புணர்ந்து” என்ற விடத்துள்ள ஐயாம் சாரியை - தீடுக்கிற - என்று
பிரபுவுடே சொல்லும் பாணபலையுமாய்ப் போதுபொக்குவதும், சொல்லும்
மைச்செய்யாமையப் போதுபொக்குவதுமாயே இக்காரியக்காரியே அநாதிரை
மாபத்தொழிநாகக் கொண்டுகள் ஆய்க்கென் என்ற.

கிறை புதற் ஆய்ச்சியர் - எமையப்பொழியல் உணர்வு உடைய உன்
தோகை திரிந்து பழுதேயவதையும் போக்காயல் முக்கந்தியும் பவந்தியை
கித்தியேயவாய்ப் போது பொக்குகிறார்கள் ஆய்க்கென். என்ற பவந்தியும்
அவர்க்குப் புதறகிறத்திருக்குமெனது காமாக்கமாத் திவ். புதர்தம்
கொன்னக்கெம். இவ்விடத்திற்கு எமையர் ஒரு கிச்செய்தந்தம் அருளிச் செய்து
வராய்; (அதாவது) “ஆய்ச்சியர்க்கு கிறைபுதற்கு, கருகியவை இன்னும்
காதுபட்டினி கொண்டான் இன்னும் பத்துப்பட்டினி கொண்டான்” என்று
புதறகூறு” என்பாராம். இதன்சொந்தென்கூறியது “உன்மன்துயில்
பயிக்காதென்பதில் உன்கொடுகி பழுதாய்நாறில், வரமறுத்ததில் புதர்
தென் வாசதெனா! உன்வாய்பார்த்தே” இப்பாதிபாடியென்னுமொருவருடைய
வாலை எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள் பல மாதர்; இவ்வ இப்படி பழமொழி எதிர்
பார்த்திருக்குமபடி செய்துகிட்டுத் தன்மனத்துக்கினியவர்கள் ஒருநாதிபொட்டு
கொந்திருந்து போதுபொக்கு; அப்பொது, எதிர்பார்த்திருத்திமாத்கு “இன்
னமென கவகத்த எக்கொருவர் வருதிபெய் என்னினம் தீவன்காரனே” என்ற
படி “இனி அந்த கண்ணொன் இக்கேர வருவாருகில் முக்கொடுத்த ஒரு
வார்த்தையும் சொல்லக்கடவோமல்லாம” என்று கவகையும் செய்தொருவர்

அநிவந்த ரோஷத்துடன் இருப்பார்கள். பிறகு தனக்கு குழித்தபோது ஒருநாள் கண்ணிரோடு அடியிந்த அன்புமுண்டவன்போல ஆடிப்பாடிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே வந்துகிற்பன்; அப்போது அவர்கள் தாங்கள் முன்பு செய்த கொண்ட, எம்மைப்பற்றிப்படியே முகக்கொடாமலே யிருப்பார்கள். அப்போது இவன் கண்ணீரில்பெருவதும் காலில்கும்பிலே தமால் ஊறுமுறக்கமுயில்லாமல் பல நாட்கள்களும் அவர்கள் கிடக்காவிட்டுப் போரே இடைகழித் தின்றினை யிலே, கிபந்துபடுவன். இப்படி நானாள் பட்டினிகிடத்தபிறகு ஒருநாள் மனமிரங்கி முகக்கொடுப்பன்; மற்றொருநாள் அவ்வளவிலும் மறம்மாறாதே இவன் எட்டுநாள் பட்டினி கிடத்ததென்பு முகக்கொடுப்பன், மற்றொருநாள் அவ்வளவிலும் ஊய்ந்ததே இவன் பத்தாள் பட்டினி கிடத்ததென்பு முகக்கொடுப்பன். இப்படி பல்லாநாள் பட்டினிகிடத்தாலும் அவ்வளவ்ச்சிகள பக்கமிலே இவன் முகம்பெற சிறப்பித்து அவர்களிடத்தாள் நேதற்குளம் ஆத்மகுளம் முதலிய மற்றுள்ள வையல்லான்பத்தைப் பற்றியிறே. இதனால் அவர்களுடைய புத்தி விடுபெறு முடிந்தது.

இது கோதை உறிய என்னுந். “குழற் கோதை உறிய” என்னகையாலே “இவன் தன்மயிற் முடிபாறே அவனைக் கடனிறைப்பிக்கவல்லான்” என்று சொல்லியாக அருளிச் செய்து பெரியவாச்சான்றியினால், இப்பத்துப்பாட்டையும் தவல்லவர்களுக்குப் பாவம் இல்லை என்றது-பகவத்கைசலேஷத்துக்கா க்குக் கடனிறைத்து விஞ்ந்தவென்றும்படியான பாவமில்லை பென்றபடி, இவ்வருளிச் செய்து ஒதவே அநாயகமாக பகவத்கைசலேஷம் வாய்க்கு மென்று ஒருத்த. (கந).

அடிவாவு:—தென்னி கட்டில் பூமகன் ஆய்ச்சி மாடம் அற்றவன அன்று இவன் கொண்ட பழகு ஊடல் மன்னு.

திருவாரூர் திருவார்த்தை உரை முற்றிற்று.

திருவாரூர் திருவார்த்தை சாணம்.

திருவாரூர் திருவார்த்தை சாணம்.

மீ.

ஆண்டான் திருவடிமே சாணம்.

ஐந்தாத் திருமொழி - மன்னுபெரும்புகழ்

உரை யவதாசிகை.

சிந்ததிருமொழியில் "ஈ கடிநீ உடலே; ஈ கடிஉடலே!" என்று பகரல் சொன்னவனவிலும் உடுவேன் என்றவத உடேன் என்றவத ஒருமிதமான மறுமொழியும் அது சொல்லவில்லை. இது அசேதமானவைகளே சொல்லமாட்டாது என்றறிந்தான். பிறகு, அருகேயிருந்த ஒரு குயிலை கோக்கினான். அக்கண்ணமிடா னும் தரனுமாப் கடிமிருக்கும் காலங்களில் அக்குயிலை அணுகிமிருந்து வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்த பழக்கத்தால் "ஓ குயிலே! வணியும் அவனியும் ஈ கூட்டக்கடவையோ? எப்படியாவது அவன் என்னிடம் வந்துகூடும்படி உவாய் பாடப்போக" என்று பலகாலத்து சொல்லி அக்குயிலின் காலிலே கீழிருந்து யெண்ணிக்குறளாய்த்து - இத்திருமொழியில்.

மன்னுபெரும்புகழ்மாதவன் மாமணியண்ணன்மணிமுடிமைத்தன்
தன்னை * உகத்துகதாணமாக என்சங்கிழக்கும்வழக்குண்டே *
புண்ணுகருக்கத்திகாமுல்செருத்திப் பொதும்பினில்வாழ்ந்தியிலே *
பன்னியெப்போதுமிருந்துவினாத்தன் பலனவாய்வினாக்கவாய்.

(க)

புண்ணை - புண்ணையாகளும்
குருக்கத்தி - குருக்கத்தியாகளும்
காமுல் - கோக்குமாய்களும்
செருத்தி - சாபுண்ணையாகளும் (இவை
முதலிய பல மரங்கள் கிறைந்த)
பொதும்பினிய - செவியிலே
வாழும்-வாழுகின்ற
குயிலே! - கோவிலே!
மன்னு பெரும் - சித்தமாய் அனலில்லாத
புகழ் - புகழையுடையவனாய்
மாதவன் - சரிய; பதியாய்
மா மணி வண்ணன் - கிணமணி பேரந்த
கிறத்தையுடையவன்
மணி முடி-கவமணிகன் அழுத்திச் சமை
த்த திருவயிலேகத்தையுடையவன்
மைத்தன் தன்னை-மிகுமை யுடையவன்
எம்பெருமானே

உகத்தது } ஆகப்பெய்தலே
காணத்து } நேரதவாக
என் சங்கிழம் } சங்கிழம்
கும வழுக்கு } புண்ணை அழைக்குமி
உண்டே! - (உகத்ததில்) உண்டே! (இது
பெரு அகவியாய்விருத்தெழுத்து)
(இத்திரு என் என்செய்வென் என்செரு
பொ)
என்பவன் } பன்னியெப்போதும்
வாய் } திருவதாசிகை யுடைய
வாய் } குறளவத தன்னை
கா- (என்னிடம்) வந்து செரும்படி
எப்போதும் - இவ்வம் பதனும்
பன்னி இருந்த - (அவனது திருமாமம்
னை) கத்திக் கொண்டிருந்த
கிதாத்த உவாய் - செவியாகக் கூட
வேண்டும்.

பெரியவர்களுக்குரிய நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்துவதற்காக டாக்டர் *
உள்ளாட்புகட்டுவதற்கான வசதி * காலமுடிவிற்குப் பிற்பாடு தந்தை *
கள்ளியைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளை * கவிதைகளைப் படிப்பதில் *
பெரியவர்களுக்குரிய நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்துவதற்காக டாக்டர் *
உள்ளாட்புகட்டுவதற்கான வசதி * காலமுடிவிற்குப் பிற்பாடு தந்தை *

(2)

[illegible]

உதம-சந்துடைய நஞ்சுபற்றியும்
புருத்த-சுத்த புருத்த [மே
சென்னை காலித்த-சென்னை காலத்த பேரம்
[படி பன்னீ
(அக்கலையே சாக்குத்த பேரகர
பிரத்தய இவ்வருப சென்னை நலிவிய
பதந்தை முடியவெட்டையம்)
செளம் உயிர் } எனத் தொழை பிரான
பெய்த } இவ் பெருக்கத்த
உத்தரவி செளம்-சென்னை தந்தலிக்கு
செய்யை செய்க்கை பார்த்துரை;
(செய்ய செய்க்கை தெய்வமென்றும்)
இருத்த-சன் அருகிய் இருத்தமொன்றும்;
மென்மையிழந்த } உன் மருந்தொன்றை
ய்முற்றது } மொன்றி விளைய செ
ய்க்கத்தொன்றி பன்னாமல்
சன் செய்க்கை உத-சென்னைத்திருமே
யுடையவியே சுத்தத்திற எம்பெரு
மான் (இவ்வே) அருப்படியான
உதய- உயிரியேனும்.

சென்னை நகரில் உள்ள பழைய கோட்டை மீது தாக்குதல் நடந்தது. இது போன்ற சம்பவங்கள் மீண்டும் நடைபெறாமல் தடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று அரசு உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

தன்னம்? கான்படும் தவாத்நைப் பரிதாபித்த பின்புன்றோ கிணிகலெனும்
உனககாக நான செயபத்தக்கது என்ன?" என்று கேட்டிருப்போ, எப்போதும்
என்னருகேயிருந்துகொண்டு அப்பத்த மதாமாக மென்சொற்களைச் சொல்லு
வதும் விவரம் கேட்டிதவகளைப் பண்ணுவதும் விருத்திருப்பே இந்த இருப்பைத்
தவிர்த்து, பிராடகையைக் கைப்பிடிப்பதற்காக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் புறச்சொற்களிலே
வந்து தன்விருத்தாபப்போலே கைக்காகத் திருமணிலே வந்திராவின்ற பெரு
மான இவ்வகை நல்லது நடந்த வரும்படியாக நீ உயிரெனும் என்று வேண்டு
கிறான்.

முதலடியில், விமலன் என்றது "தமகொடுவம் தவாகாரொ தரபு
லாதி தவாலுபுடி தபாலி லுநாஷாநாரொ லுதாராசுஷம்புலாஸலெய்"
["தேருபம் நாரகாரொ நபுதாதி நாரப்பதம், ததாதி புருஷாராரொ பத்தா
நாம தலம் ப்ரகாசனெ"] என்றபடி திவ்யபுதங்கள் முதலியவற்றை அடியார்
கடகாகலே எந்திராகின்றுக்கும் என்று கிணத்திருக்கையாழி திருநபகத்தியை
புண்டியவன் என்கை. "எனக்கு உருக்காட்டான்" என்கையாலே, மீனுக்குத்
தலையாடு வாரப்பாணைய போலே நித்பாநுநிகளுக்குக் காட்டுவான் என்ற உபா
ஸம்பம தோறமும். வடிவின் வசியதிராத கைக்காகளுக்குக் காட்டிருக்கிற
ஸூரீ எனாமாம். உன்னம்புருது கைக்காக்படி எங்கனெயென்னிள்; இங்கே
பெரியவாரகாண்டினை அருளிச்செய்தபடி பாசீர்-"கெஞ்சிலே புருந்து மறக்க
கொண்டாறுதபடி பண்ணும்; கைக்காக்புதையபோலே ப்ரகாசித்தவாறே அணிக்
கக கைக்காக்பு, கைக்காக்பு அகப்படாமையாலே நேரவுபட்டி, பிணியும் முடிந்த
பிணியுடைய பெருந்தே கைக்காக்புதாத்நம் போலே முடிவது ஜீவிப்பதாய்ச்
கொண்டு உருவநேரவுபட்டிச் செல்லா கிற்றுமாய்த்து; இப்படி துடிக்கவிட்டு
இதாதானே போது போக்காரிதா கின்றான்." என்று.

காளும் உயிர் பெய்துமூர்க்கோணக்கட்டிக்குற்றலாகினை படிக்கும்போது
உயிர்போகும் தருணமானவாறே சேவகர்கள் அவனுக்குத் தன்னிர் வார்த்துத்
தேறுதலுண்டாக்கிக் கொஞ்சம் னாதாசித்தவாறே மதாடியும் கட்டியபடிப்பர்
கள், மீண்டும் உயிர் போருதருணமானவாறே பழையபடியே தன்னினைச்
கொடுத்துத் தேற்றுகித்த அடிப்பர்கள்; அதுபோல முடிப்பப்போகிற உயிரை
மறுபடியும் உண்டாக்கி வருத்துகிறான் என்று அழகிய மனவாணச்சிபர் அருளிச்
செய்யும்படி.

செண்பகப்பூ மலர் கோதி-இங்கு, சூ என்றது காமாந் கப்தம்; ஸர்
மும் அஸாரமுமான கருதாவம். அதிலே மலர் என்றது ஸாராம்சம். கோதுதல்
கொளுதல். (உ)

மாதலிதேர்மூன்புகோல்கொள்ள மாயனிதாவனன்மேல் * சாரமார்
தாயதலைபறற்றலிழைத் தொடுத்தலைவன்வாலெய்க்காரணன் *
போதவர்காலிலுபுதுமணம்மாறப் போழிவன்கடின்கவரங்கேட்டி *
உன்காநலியோடுனவாழ்த்துலிலே மென்கதுமானிக்கம்வாக்கவாய். (க)

போது அங்கு கிடைய - நெத்தியுடன்
அங்குள்ள நோயினால்
புது மனம் - புதிதான பரிமாணமாகது
கூத - கீச

பொருள்வழிமுறை - அழகுபட வந்துகூடைய
கூதம் - காமம் - கந்திர பன்மை
கேட்டு - கேட்டுக் கொண்டு
கூதம்வழியோடு - கூன் போக - யோடு
உடன் வாழ் - கூட வாழ்கிற
குயிலை - குயிலை குயிலை

கூதம் - காமம்வாழ்க்கை
தேர் முன்பு - (இராமன்மூலம்) தே
ரின் முன்னே
கோல் கொண்டு - கோல்கொண்டு தன்
தேரை நடத்த,
கூதம் இராமன் மென்-மாயவியான
ராமன் மென்

காமம்வாழ்க்கை - பாணவாழ்க்கை
தகவல் அத்து - (அவ்விராமன்மூலம்
அத்து விழு - வந்ததானமீதிலே
தொடுத்த) (பலகை) அத்து அத்து
விழுப்படிப்போடுக்த

தகவல் - எம்பெருமானுடைய
காது - காதல்
எங்கும் - ஒருநிமிஷம்
கானோன் - கான்கிரேனிலை;
(ஆதலால்);

என் - என்னுடைய அதுபவத்துக்கு
போகவாயு
கரு மாணிக்கம் - கிரகத்தம் போன்ற
நிருமேனியையுடையவான
அவ்வெம்பெருமான்
கா - ஒங்கே வரும்படியாக
கூதம் - கீ கூடவேண்டும்.

மாதலிபென்பவன் தேவந்திரனுடைய தேர்ப்பாகன்; எப்போதும் யுத்தக்
கணத்திலே இத்தான் முதலு காட்டியோடுவது தவிர ஒருகாலும் கிடைத்ததன்று
போர் செய்ததற்காலமாகவரவே அவனுடைய காரணியான இந்த மாதலி ஒருகா
லும் போர்க்களத்திலே தேர்முன்னே நின்று பாருசெய்ததற்கான்; அப்படியப்பட்ட
வன் இராமபிரானுடைய தேர்ப்பாகனாக அமைந்த போது தான் முன்னின்று
கோல்கொள்ளும்படியான பாக்ஷியம் பெற்றான். அப்படி அவன் தோமுன
நின்று கோல் கொண்டு, கருத்தியுத்தத்திலேயே காதேர்த்தவனான இராம
னின் மேலே அம்புகளை மறைப்பாழிந்தார் போலே பொழிந்து அவனுடைய
தலைகளை பெல்லாம் அதுத்ததத்துத் தவளின இராமபிரான் திடமொன்று எந்தத்
திகையிலாவது வந்து தோன்றுவது? என்று கான் கற்றுக் காணுகின்றனும்
அவன் ஒருநிமிஷமும் வந்து தோன்றுகின்றார்களையே; குடிலே கீயோ என்
துபகார கோக்குகின்றாயினும், மலர்ந்த புஷ்பங்கள் கிறைந்த சோலைவாழ்வு எம்
க்கு வரப்பாடுக் கிடைத்து விட்டதென்று இருக்கசோகையிலே இருக்கக்கொண்டு
நெத்த புஷ்ப விலையிலை அதுபவித்துக் கொண்டு, 'காமம்' எனனும் பன்
மைப் படித்திரிவித வண்டுகளின் ஸந்தே காரணத்தை அதுபவித்துக் கொண்
டும் பேதலையகிட்டு ஒரு கண்ணகரையும் பிரியமல நிதயமாமலேஷ்டமாய்
இதுவே ஆகந்தமாக எண்ணப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைவின்றியே கிடக்கின்றேன்
இதுவோ தருதி? அவ்வெம்பெருமான் இங்கே வருமபடி ஒருகிரை கூளியை
உன் வாயமுத்த உதிரியோ? என்னெல்லமே! அப்படி ஒருகால உகிரை
என்று வேண்டுகின்றாய்த்து.

மாதலி—யட்கொல், கோல்-குதிகைகளை நடத்தும் கருவி, மாயனிராம
னின் மாயாமிருகத்தை (மகோக்ஷ)ய போகவிட்டது பிரியமலம், தான்

காடவந்தியாதி யேவும் பூண்டு போய்ப் பிரித்தபகல் கவிவதமாள் பல வந்த
சகல் செயல்களிலே யவ்வளவு, ஏறம்—பாணம், தற்சமகடசொக. “தாய்நிலை”
என்பதற்கு “ப்ரதானமான தலை” என்று பெரியவாச்சொல் பின்னை தந்திருக்க
லாம், “தாய்த்தலை” என்று தகடம் மிகாதொழிந்தது எதுகையின்பம் நோக்கியா
மென்று கொள்க. அற்றத்தால்—“இருக்காக்கல் பண்ணின பாக்பத்தாலே
(தலை) அதுக்கவதற்கு முகைத்ததாய்த்து, பின்னை அதுதானே போதுபோக்காக
நின்று கொள்ளுமாய்த்து, அப்படி முகைத்ததிலையாகித், இருக்காக்கலின் வரவு
இவ்வால் அடக்கப்போகாதே,” என்பது கியாகியான ஸ்ரீகந்தி, “வரவென்கும்”
என்றவிடத்தி லுர என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்—என்கும் வரக்கானேன். (க)

என்பருநிலைவேண்டுகுங்கண்க ளிணம்பொதுத்தரலாகாரும்.

தன்பக்கடற்புக்குவைவுத்தனென்றதோர் தேவனெழுதுவதிலின்றென்
அன்புடையாரைப்பிரிவுவகையது கீழாநிதிதயிலே.

பொன்புறமெனிக்கதவுக்கேடியுடைப் புண்ணியினவரக்கூடாது. (ச)

குயிலே!	குயிலே!		
என்பு வருதி	எதுமபுகல் வருதிப் போனது மல்லாமல்	உழங்கின்றேன்	அக்கடலுக்குப்போ யே தட்டித்தடுமாறித் கொண்டாக்கின்றேன்;
நீ கட்டையென கொடு கண்கள் நுழை பொருத்தா	நிறைத வேலு போன்ற விசாலமான கண்க ளும் முடிக்கிடக்கி றா விடைய;	அன்பு உடையாரை பிரிவுதல் கொள் அது	அன்பார்வைய் பிரிவத குறுண்டாகும்—தக் கத்தை
பல தாளும்	கொடுககாலமாக	கீழும் அறிதி	கீழும் அறிவாய்ந்தோ?
அன்பம் கடம் புகு	விச்செவ்வயவளமொ நெடவிலே அழுத்தி	பொன்புறமெனிக்	பொன்போன்றமெனி தையுடையவாய்
வைகுத்தல் என் பது ஓர் தோணி பெருது	மீதவகுண்டதாதம் என்றே ஒரு தோணி யை அடையப் பெரு மல்	கருசன் கொடி உடை	கருடிக் கொடியா செவ்வயவளமுன்
		புண்ணியின	“தன்மே (வடிவெடுத்த தவன்” என்னப்படு கிற கண்ணிரோனை
		வா உடைய	இங்கே வரும்படி சூடி.

குயிலே! எம்பெருமானைப் பிரிந்ததனுலே என்னுண்டான க்ஞேசரம் மே
றொழிந்தோரபுறயே போமதன்று; எதுமபுகல் கட வருகும்படியாயிர நின்றுது;
அவ்வளவேபோ, ஒருகொடிப் பொழுதும் கண் உறக்குவதாய்க்கும். அந்நிதி
தகடம் ௪௪1 [‘அநித்தன் ஸததம் ௪௪௧’] என்றும் “உன்னுதற்குது” என்றும்—
எனனைப்பிரிந்து அவனபடவேண்டியபாட்டை என்னவோ இப்போது பட்டின்
நேன். இப்புகழிலுது ஒருகொடி இரண்டு கண்க? பன்னாசரமே பிரிவதற்கு
ஹையாதிர தக்காரகாத்நிலே வழுத்தி அத்தலாகாததக்க கடத்தவல்ல “விண்ணு
போதம்” என்று ப்ரவித்தமானதொரு தோணியைப் பெருது வருத்தித் தட்டின்
நேன் காண், ‘என்னதான் விச்செவ்வய் நோந்ததும் இப்புகடல் நோவுபட்டா
ரோ?’ எனது கிணக்கினுயேர், அப்புக கிணையாதே கொள்; ஏதோ பாக்பத்தாலே

பயில் என்ன அருமை? காதுகள இருக்காது? காதுகளையுடையவர்களுக்குக் கிடைக்காத கேள்விகளை வினாக்களாகக் கேட்கப்படுவதால் பேசப்படுகிறது. உதேயம்மாதிரி மாறலாமா? ஆயிரக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணுக்குச் சொம்பெருமானுடைய திருவடிக்கே செல்கிற கப்பெருமன் என்னென்ன விடப்பட்டபிரயோகமென்று இவன் சொன்னான். அப்படிப்போகத்தான்? என்று கஞ்சியர் கூறினபோது எங்கேயோ விண்ணப்பட்டுச் செல்ப அகத்தி கஞ்சியர் உத்தரவு அருளிச்செய்ததென்றெனினும், “கேட்குமது அழகியதே; ஆண்டவர் ஸ்ரீவிஷ்ணுக்குள்ளேயே திறந்தவளையுமவையினும், கில்லிபுத்தூருகாறவானுடைய கூர்நிமிஷமே சென்று புருவது அகலுது என தாங்குகைமொழந்து; காமெல்லாம் கேள்விதாக்குப்பிரயோகத்தால் கித்தயிகாரமென்பது சிறிதமில்லாமல் கவிபாசனமேபோல் கற்போலமே இருப்பினுந் தோன்றும்; குறிப்பியாட்டோம்; ஆண்டவனுடைய ப்ரக்தி அப்படிப்பட்ட கலை காரணம்; உன்கோ புகுந்தவரே அவ்வென்பெருமானுடைய கெருவாக்கை அதன்கித்த அநிதே ஆழங்காற்பட்டு பாசாழ்வானப்போலே கோதரிப்பவராய்த் து; இப்படிப்பட்ட ப்ரக்தியைப் தெரிந்தகொண்டிருக்கும் இவன் உறவினர் இவனை கோயில்வழிசாடவொட்டாரான். “குறையும்கவர்க்குத்தே கையும்த் துணியில்விடக்கொண்டிருக்கும் இவன் கொக்கோதிர் கொந்தானகைத் துட்கோனிருத்தகைகாட்டினர்” என்றவாறும் உயர்க்குத் தெரியாததாயினும்; இவனைக்கேள்விதாக்கு அகழத்தக்கொண்டுபோய் பெருகான்கோளில் கொள்கையது அகல்கித்தயிகாரத்தையுண்டாக்கி ‘அகியவாராகக் குழந்தையைக் கோளின்கு அகழத்தக்கொண்டுபோய் கவிலைகப்படுத்தி இரத்திகளோ” என்று காதுபிச்சைகூறுமபடியாவதும் கட்டிக் இவனைக் கோயில்வழிசாடக்கொட்டாமற்செய்வதே கோளமென்று நினைத்துத் தாழ்த்துதல் இவனை அகத்தினுள் கோளே அடக்கி வைத்திருப்பார்களாகையாலே ‘கில்லிபுத்தூருகாறவானுள் பெருங்காண்பிதாசனையினும் எப்போருகபற் றொன்றின தஞ்சை’ என்று சொன்னது பொருத்தமுடையதாகும்” என்று அருளிச்செய்தாராம்.

கில்லிபுத்தூருகாறவானுள்பொன்னடி—பாசாழ்வானுடைய பொன்னடிக்கே செல்கிற பெருகையற்ற இவனுக்கு கருத்தமின்ன. அது தாழ்த்தாக்கையாலே கைடர்க்கப்பெற்றதெனினும் ஆயிரக்கவரன்; மீதுக்குத் தன்னரீர்வார்ப்பதுபோலக்காமல் விடப்பட்டவர்க்கெல்லாம் தன்னரீர்வார்ப்பதுபோல, காணவாகையப்பட்டவர்க்கெல்லாம் காத்தி தருவதற்கென்றே பாசாழ்வானிடத்திற் காணப்பெருதொழிந்தால் பரிதாபம் பேசக்கூடுமென்கூறியோ”

இவன் இப்படியரிதாய்க்கேற்றச் சென்றவர்க்கேட்ட குறியை ‘அகிய’ என்று பரிதாபப்பது உண்டாகுதான்; இதற்கு நான் என்னொய்யக்கூடுமோ? உய்யக்கூடுமோ? கேள்விதாக்கு அகழத்தக்கொண்டு போகக்கூடுமோ? என்னுள் சென்றவர்க்குமே ததேதமுண்டாய்க் கொள்கிக்கான்” என்று; அம்மொழிபெருகைய இவனே எழுந்தருளுப்படியாகக் கூவாள்ளன்கும்; அகத்தி குறியைக் கொக்கோதிர்

'அய்யா! நீ இப்படியும் ஒரு சூகசகோவையா? அப்பெயர்பெருமான் இங்கே யாவதென்றும் அது வருவான் காரியமோ? 'பெண்ணாஞ்சடைதிருநாள்' சொல்லமுண்டாகாதுவான், என்னிதாஜ்யுழிந்த தவஞ்செய்தார் சென்னைநப' என்னுள் [ஸ்தலிததம்நாது வந்ததொடுதல் ஸ்தலபம்—தாதாஜ்யுததம்] என்று உணர்ப்பாறாண்கள் உவக்குத் தெரிபாறாண்களையே பெருப்பெருத்த யாதெனவான் அயன்வாறாய் விருப்பிப்பெருமன் வெள்கிப்பாழித்தவர் என்னு றிங்க, உணர்க்கிவிதியோ அயன்வாழ்ப்போடுகள்? என்றது, அதற்குமேல் அயன் "உலகன்தான் வாக்குப்" பன்னிதும், வலிந்தசண்டாச விபாகம் பண்ணுமதுமருதுநா விருபாணம் பண்ணுமதும் எல்லாருடைய இருபரிடத் தெருநா வந்தோசயிததசென்றவருப்பத்த அயன், உணர்க்கவாங்கோ? தவம் செய்தார் சென்னைநபசெய்ததயர் விண்ணார்க்கிப்பாறாண்கள் ஆகக்கு அருகி வித்தவனன்றோ வாதககாநிதிலு—தண்ணுரிருக்கசெய்ததயர் ஸ்தலபம் என்னுள்வாறோ, ஆகவாறே தவருமன் வந்திவான், கவு என்னிதும்.

குறிவே! கொஞ் உவரும்படி கூறுகக்கு பாயோறும் துணதமிக்கியோ? எனது கேட்பாயாறே, பாயோறும் செய்தவாய்க்கிறன், பெறுவாய் என் றொள—இன்னகிதினோடு இகபாயாறே. குணப்பெருமான் சந்தவந்தித்திரு மான்கருசசெய்த பெருவாறக்கு அயர் இளம்பெருமானுடைய தோழமை யாய் வாய்நாறக்செய்த தந்தொன்ற பாயித்தம், "தன்மை வெளியித்திமை தீர்ப்புமுக்குதவா காததம் காவியா" ஆக்குள் முாரியும் அப்படியோல ஆண்டாறும் தான் மிக்க அய்யு வ் பாயாட்கவாந்தை கைக்கிவிதிய அக்குமி லோடு தோழமைகொக்கிப்பாறையே பெருத்த கைக்கிவிதிய உதகின்றன யென்க. கொள்ளுவன் = கொக்கிப்பாறே. (இ)

எத்திசையுமாய்நாணித்தேத்த மிதுமகோன்வாறியேயு
முத்தன்னவெண்முறவற்செய்யவாய் முகியுமகழித்தேன்வான்
கொத்தலங்காவில்கணித்தல் கண்படைகொள்ளுமிளங்குயிலே
எனத்தவனவாக்ககிழநிபாநிற் றியாய்க்கலாக்ககிழநிலேனே. (க)

கொத்த	புறகொத்தவாய்	இருககோன்	கண்டாருடைய இத் திரியக்கினை பெண் ணம் கொக்கிவொன் றுமவனான நம்பெரு மான்
அயர்	மனருமிட என்		
காவிய	தோளையிடுமே		
மணி தடம்	அழகானவொரு திட த்திடுமே		
கண் படைகொன் றும	உறவருகின்ற	கவி சொல்	(தனனை கைக்குத் தாட்டாயன்) மிதத் குக்கோப் புண்ண, (கதனுலே)
இசைகுயிலே	கிதகுயிலே,		
எந் திசையும்	எவ்வாறித்தவனும்	கான்	கான்
அமரன் பணிந்து எத்தம	தேவர்கள் உணவதித் தித்திருமபயுலாந பெருமை வாய்த	முத்த அய்யு	முத்தப்போல வெரு த்த முறவனும்

பாடியென் கொத்தலக்காவில் இப்பாடிபாள், கண்பாடு, கண்படுதல், கண்படை
இவைமெய்வார் நித்திகாக்குப் பரிபாள்.

எந்தத்துவன் என்பதற்கு 'என்னுடையவந்ததக்கு நேமதவானன்'
எனதபொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; தந்தவியென்று கம்பமுயர்ப்,
கம்பமுயரெனது ஆக்கவான், ஆக்கவானிருள் எந்தநேமதபுதருகையான
அவ்வன் அருளிச்செய்யப்பட்டுதன்ப, "இக்குறித் உயிவகழ்ச்செய்தொப்படி
அவன் வந்ததாழ்ச்செய்தேயும் தன்வந்தத அவனென்றிருக்கிருள்வாறும்"
என்பது கிபாகவியாசுரிகையி. இவ்விடத்தில் எஞ்சியிருக்கும் வாயினாக்கும
ஒருவாயாதமுதலு; அதாவது—மாயவியாசுரிகையான், 'இராமன் தவியதப்
புதுதேவானாதான்' என்று தேவதூர்படி ஒருமாயானாகவான் கொண்டுள்ள
பிராட்டிக்குக் காட்டி 'இதேவான் லீதே! உன்வையன் தவியதபுதுதே ஒழித்
தான்' என்று சொன்னபோத, இக்கவந்ததப் பெண்டிசன் தந்த பந்தவாக்க
கூடைய மானகமென் சந்தத் தவனிகைப் பெருவிமிட்டுக் கிடப்பதுபொரு
அவ்முது தக்கப்படுவதபொருள் சிறிது தக்கப்பட்டு உயிர்தரித்திருக்காதே
பொழிய, பிரானன் படுக்கென்று பட்டுப்பொருள் எபத்திலினே!, பெய்வான்
அவ்வு இருவருவான அக்கவையதிறும் கூடவ பிரானன்பொருளாகிருக்கும்?
பிரானாதான் உயிரோதிக்கதான் எனது மாயவியானகக்கண்டு வயிதவிறுந்
அவன் தரித்தவத பவாக்கவையபாடிபுருதாவெனது ஸ்ரீராமபவந்தனை சொல்
கப்பட்டுருவிறதே!, அவன் இராமவிரானயீது வந்ததிருக்க ப்ரவயத்தக்குள்
இப்படிக்குக்கவரும சோத்திவினியிபாவிருக்கிறதே! என்று எஞ்சியக்கவ
வியை வயிதவிகை கிண்ணப்படுதென்ப, அதற்கு எஞ்சியர் அருளிச்செய்த உத்தர
மொழி வெளிக;—"பூரீ! கீரகெட்டது அழுவதே! 'வாயன் உயிரோடுருக்
கெயன்' என்றுவினத்தக்கவெண்டான் உத்தரவா. கி உயிர்தரித்திருப்பவனென்
னது 'வாயன் இறந்தபொருள்' என்று கிணத்தக்கவெண்டான் அவன் உயி
விடவேறுவெனதும கீர கிணத்திருக்கிருப்போலிருக்கிறது! வாயி உயிர்தரித்
திருப்பதற்கு உயித கிணத்தற்கு வாயவெனதும கீரவ, யானவ்வினத்தெரித்
கவ்வானது வாயவன்வாயவான, தேவாந்தவயபொருள் வாயன் கிணத்தெய
இறந்தபொருளுகின் இக்கவெய்வைய வரிதுவகவானவாயி தெரித்த
கவாகமுடியாதவானவான் 'மேது வாயவன் கீமிக்கிருக்கிருன்' என்று பவிக்
கிருக்குவாயவத்தின் அவன் வாயவன் கீமிக்கிருப்பது—தேவாந்தவய
வாயவன் வெளவியவாக வாய்விறுக்கச் செய்தேயும் அவன் இறந்தவெனது
வாயுஉருவவானின் வாய்வெளவிய வாயி உயிதவகிவெனது உத்தவாயவியின்
வாயிவாய்ந்து கிணத்தெண்டான்; கிணத்தெயவானவெய்வானின்; வாயவன்
தேவாந்தவயவிறுத்ததாயும் உய்வையின் அவன் கீமித்திருப்பவானவின் அது
தவிய வாயவான வாயவியன் உயிர் கிணத்திருக்கு, இறந்தவெனதுதிரைபொரு
கொருவனும் அசொன் வாயி கிணத்தெயவான வயிதவிறுத்த வயிதவான
தவியவான உய்வையின் வாயவனதும வந்ததக்குக் குறையினவையினும்

“சூர்யாதி க்ஷயாய உபாநா” [ஆர்த்தபாதி ஸ்ருத்யம் ஸ்ருதா—(அவன் மான்
ஸும் இவன் மான்ஸும் ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ளும்) என்றபடி மான்
ஸுக்கு மான்ஸே ஸாக்ஷியாக ஸாக்ஷதவாஸகம்மி கொஞ்சிற் பதித்துவிட்டு
மாத்ஸ்யவிறர் பொய்யாதத் தனம் கூற்றானது பயன்படாட்டாது. பாரண
சாயகம் உடலிடைத்திலேயே விடத்தானும் அவன் அத்தகையத்தில் உயிரிடு
கொடுக்கு அத்தகையத்திலேயே காதலியின் உயிரும் தன்வையே விட்டு நீங்கும்.
சாயகன் இறந்தவையின் ஒருங்கும் தெரிவிக்கவேண்டா; பிறர் தெரிவிப்பாந்ருக்
தாதுமே அல்லது மாத்ஸ்யாடாக ‘உன்சாதகன் ஸாக்ஷக வாழ்கிறான்’ என்று
எவ்வளவு கம்பிக்கைதோன்றச் சொன்னானார் இவனுடைய உயிர் சுதானகாஸமும
கிந்திப்பாடாது. தம்பிசுதானகாஸ இவனுடைய செஞ்செங்கும் ஒருவிவகதா
மான்ஸுக்குப்போகுவாத் உண்டானவையே அத்தக தந்தியைக்கொண்டே
காயகன் அத்தகையத்திலேயே திடவொன்று மாய்த்துபோம். இப்படியே,
தெய்வத்தில் சாயகம் ஒருருகையுயிர்தி உயிர் வாழ்த்திருக்கச் செய்தேயும்
மாத்ஸ்யாடாக பார் என்ன சொன்னானும் எவ்வளவு கருத்திரிமங்கள் காட்டினானும்
கொடுக்கொன்ன மானகத்தியானது உண்டானவான ஸாக்ஷியை மான்ஸுக்கு
எட்டினவாத் கொண்டிருப்பதனும் அதனொன்று உயிர் மாயாமல் தரித்தாநிற்
கும். இத்தக மெய்யல்லு பூண்டிருக்கும் சாயகாஸகினின் நி இப்படியப்பட்ட
தெய்வம் பிராட்டியும் அத்தகைய உத்தமானகாஸியாதவால், சாயகன் மாய
கொண்டவின் காட்டி எவ்வளவு வஞ்சித்தபோதினார் உண்மையில் இராவரோனா
உடய-ஸத்தகக்கு ஸாக்ஷியின்மையிருத்தமையால் அத்த அரக்கங்கள் மனுடைய
மாயச்செயல் பவர் பட்டான் அவனது மான்ஸாக்ஷியமே யிறபெறவிராதரித்து
நீங்கறது ஆகையாலே பிராட்டியிறுடைய ஸத்தகக்குப் பெருகாஸுடைய ஸக்
ஷிதேவத என்று கொள்வீர்—என்று உத்தாமருனிச்செயதா, ஒருவரைய
மொழியில் [க—உ—உ0] “ஏத சேவகனாக்கு என்னைய முள்ளென்யின்கள்”
என்றயிடத்திற்கு எப்பெருமாணர் பொருள் அருளிச்செய்துப்போதா கெழிவ
ரித்தக-அர்த்தததை எடுத்து வினக்கியருளினரென்பதை ஸமுபபதகாஸுயிரப
படியில் காண்க.

இந்த ஸர்வாதமானது “என்ததநுலினை” என்ற இவையுடையிருந்துப் பொருத்த
மாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குமிததரும என்ன ஸம்பக
மென்றும், கேண்யின்—ருவீவானது ஆண்டாணகோக்கி, ‘மாதர் கொழுந்தே!
இருமகேசனின் வரும்படி கூங்கொவதுகிறாய நீ; அவன் உன்கொடு புணர்
தகாலத்தின் ‘உன்னைவிட்டுப் பிரியேன்; பிரித்தால் தரியேன்’ [அதாவது—
உயிர்தரித்து ஜீயிக்கமாட்டேன்] என்று சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கி
றேன்; உனக்கும் அது ரூபகமிருக்குமே; ஆகையாலே உன்னை பிரித்த
போய் இன்னும் வந்து சொல்கின்ற அயன் ஜீவித்திருப்பவென்று
எனக்குத் தோன்றவில்லை; அவன் ஆற்றாமைகிறால் காலஞ்செவறியாய்
என்றே நினைக்கிறேன்; ஆகையாலே நான் கூடியது கிணறும்; என்னைகிறுக்க

திருக்கிறை அடியேன், வெளியே போனால் 'இதற்கென்ன பொருள்? இதற்கென்ன பொருள்?' என்று பலர் என்னைக் கேட்கவருவார்கள்; அப்போது ஸ்வாமி அருளிக்கொய்யும் அர்த்தவிசேஷமே என்னென்னவோ தோற்றும்படி அதற்கு விசேஷ வேண்டுகிறது. முன்னமே ஜீபர், ஸர்க்கிதியில் அடியேன் பரார்த்தித்தேன்; அவரும் அப்படியே தோற்றம். 'என்று அதுகாலத்தினால்தான்; ஆயினும் அடியேனாக அது அதுகாலம் பிளிக்கக் காண்கிறிலேன்; ஜீபர் அருளிக்கொய்யும் அர்த்தம் எனக்குத் தோற்றமெதில்லை; அருளிக்கொய்யும் அர்த்தங்கள் குருகுல ஸாஸனப்பண்ணிக் குட்டுப்பட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளத் தகவலையேயன்றி, வாய்ப்பென்று அறிவிப்போமோ?' ஆகையால்தான் ஜீபர் அளித்த வரம் பரவி யேனக்குப் பிளிக்கவில்லை' என்று சொல்லிப்போனார். (இந்த ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற பிள்ளைக்கு மிகமுக்கியம்) (4)

கோகியபாற்கடற்பள்ளிகொள்வானைப் புணர்வதோராயினால். என் கொங்கைக்கிளந்துகுமைத்துக்குதுலித்து ஆலியை யாகுலஞ்செய்யும் அங்குயிலை உனக்கென்னமறைத்துறைவு ஆழியஞ்சங்குமொண்டண்டுத் தங்கியனகவனாவரக்கூவில்கீ சாலத்தருமம்மெறுதி. (5)

அங்குயிலை	அங்குயிலை		
பெரியபாள்	அங்குயிலையுடைய	மறைத்து உறவு	என் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் மறைக்கிறப்பதனும்
பள்ளி கொள்வா	பள்ளிகொண்டரு		
புணர்வதன்	ஆம் எம்பெருமானோடு	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புற ஊர்த்தம்?
ஆலியை	எம்மென்ற உண்ட	உன் ஆழியும் சா	திருவாயி் இருக்க
என் கொங்கை	சுருகியிருக்க	ரும தன்மம் உ	கும் திருவாயும் பொ
கொண்டி	சாதுமுகங்கள்	பெரியவன	ருக்கிய திருக்கை
குறையித்த	பருத்த	வர	ையுடைய பெருமா
ஆலியை	மிக உதவாறும்		ன் திருவோ வரும்படி
குமைத்துருமம்	கொண்டு	கீ உயில்	கீ உயவாய்பென்
செய்யும்	என்று உயிரை	சால	மிகவும
	உருக்கி விடாமல்	தருமம் பெறுதி	தாமம் செயதாய
	படுத்தா கின்றன;		வாய.

பாஸபத்தகையிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து பள்ளி கொண்டுகா லின்ற பெருமானைப் புணர்வோனுமென்ற அழிகிலேசத்தினால் என் கொங்கை காளானவை எல்லாவிளம்பம் பொறுத்திருக்கமாட்டாத தன்மைவினால் விம மிவனாந்து அவனாயிதும் அவன் ஓடிவந்து அணைக்கக்காணுகையினாலே யாம் உமாரிலேவந்து முடித்தபடியானோரே எமக்கு இக்கவாறுமம் கிளைத்தது; உன்னுடைய தெனர்ப்பாக்கப்பிசனது எங்காமேதும் எரிப்பாய்வு எம்பெருமான் எங்கனையும் உபேஷிக்குப்படியாயிற்று' என்று சொல்கிக் கொண்டு அவை என்னப்புகடக்கிற புகடையை என்னொலவேன? என்று

ஆண்டான் உக்குரலிட்டுக் கூறியதைக்கேட்ட அச்சோகைக்குரியவனது 'இப்
பொது நாம் இவருக்கு முகங்கொடுத்தான் நம்மை இவன் வெறுமனே
விடமாட்டான்; "என்செய்வதாயினால் பெருமானுக்கென்றுதான், என்
செய்யமுதலாததென்று இனக்குயில்களின்" (திருவாய்மொழி ௧-௪-௨) எய்குந்
பொது இவரும் நம்மைத் தாதுபொருளெனக்கக் காண்பொருள்கக் கருதுவன்;
இதை வெல்லிவிடும் காலமும் இவ்வதற்கு நம்மாயினாது; அதுதான்மீறும்
திருப்பாற்கடலென்பெருமான்மீது இவருக்கு ஆகையாம்; அக்கே துட ஆர
வாரும்? ஆகையான இவருக்கு நாம் முகங்காட்டாமல் தயிமறைத்திருப்பதே
தரும' என்ற விளைத்த முகங்காட்டாமல் குறையும் தெரிவிப்பான்
பாங்கிக்கிடந்தது; அங்கையிருந்த அக்குறியின் கருத்தாகத் 'தெரிந்த
கொண்ட ஆண்டான்' அம் குறியே! "என்று விளித்தான்; [அழகிய குறியே!
என்றபடி] நீ மறறகுறியினைப் போலேயிருந்தாயானின் உன்னைச்சாயப்படுத்த
கினைத்ததும் கினைப்பென்; அழகியகுறியினைநீ; உன் அழகைக் கண்டருக்
கெனன் அயவருக்கு ஒரு வட்டம் பிறக்கும்படி உன்னைச்சாயப்படுத்த கினைப்
பெரு? நீ எங்கும் தூது சென்றவனா; நீ இருந்த விடத்திலிருந்து
கொண்டே, அப்பெருமான் இவகேவருப்படி உயிருபாநின் இதயே மறைய
காலமாய்; எவ்வுருவத்தினம் நம்மையானது; நீயும் ஒருவாய்ச்சொல்லானே
பொய்ய கருமம் நடத்தியவாயாய்; 'எம் உயிரு அகவெம்பெருமான் தயிவாக்
காத்திருக்கிறோ' என்ற விளைத்தது, "மயிமென்கினைகொண்ட-எப்பொதும்-
கையாருவானேயியான்" என்றும் "[பாது பணநாகுதலாயம் விளம்புமவனாக்விட,
வதா பஞ்சாயதம் பிடர்த் தை: பரிசங்கையக: ஃ சூரங்காஜஸ்தவம்]" என்றும்
சொல்லியிருக்கிறபடி என்னைப்போன்ற சூர்த்தகட்டு விவரவானது காரியத்
செய்வதற்காக அவன் தின்பாயுதங்களை கடினவாயும் கவிடாமல் எந்திக்
கொண்டிருப்பது உனக்குத்தெரியாதா? ஏற்கனவே இங்கு வந்து காரியஞ்செய்
வதில் ஆகாமுடையவனான அப்பெருமான் உன் உயிதம் கேட்டபின்மும்
வாராதே திறப்போ? அகாருகியத்தகிருகிய சூரங்கருவந்த உயிதிறப்போ
என்கரும உதவ ஒடிவருவனான்; ஆகையான நீ உயி என்ருவான்.

பொக்கிய பாற்கடல் = பாற்கடலின் பொக்குதலுக்கு இரண்டு இடத்துக்
களை நிறைவிப்பாது அருளிச்செய்த பெரியவாத்தான்கிளியை; (எ) 'வாய்மன்
யனான ஒருசந்திரனைக் கண்டானே கடல் பொக்கை' கண்டிருக்கும்; (நி) 'நிந்த
சந்திரன் பதினமறைக் கண்டான் பொக்குதலுக்கு அளவுண்டு' திருப்
பாற்கடல் பத்து சந்திரனைக் கண்டதோ வென்றின்; ஆம், 'நிந்தபாற்கடல்
பரிமலக' கங்கத்தினாற்றிந் தீதயம் ஸத்துத்தோயுத் வசததன: புத்தனோ
கலங்க: - வசததனாஜஸ்தவம்] என்ற - 'என்பெரு வானாடய திருவகையினான்

பொங்கு ஒளி வண்டு	மிக்கவொடையடி கடவு வண்டுகொண் வை	அப்பட்டு இருந் தேன்	சிக்கெனென்று மெ ச்சிறென்;
இரைக்கும் பொழிம்	(மதபாசையக்கத்தா னெ) இரைபாடகின் ற சொல்லிலே	இங்கு உன்சு காவி வின்	இந்தச்சொல்லியெ
வாழ் குயிலே	கவித்துவிளையாடுகிற கோவிலமே,	வாழ் வருநிம்	கீ வாழ் விளங்கிரு பாடு
இது	நான் சொல்லுகிற இதனை	செக்கொருக்காத் தான் வாகவாதம்	திருவாழ் திருக்கத் குடையனான எம்பெ ருமான் (இக்கொ) வரு ம்படி உருவதென்ன
கீ குறிக் கொண்டு கேள்	கீ பாக்கில்வரமல் கா வதாசையாக் கேள்;	பொன் வளை கொண்டெருதன்	(என் இதத்த) பொன் வளைகளைக் கொண்டு வந்த கொடுப்ப தென்ன
கான்	கான்	இரண்டத்த ஒன்று	இவையிரண்டுள் என் வதொருகாரியம்
பைக்கிளி வண் னன் கிரீதான் என்பது தூ பாசத்த	பக்கிளியி போன்ற கிறந்தையுடையனான ச்சரிய, பதிவென்கிற ஒருவனையிலே	திண்ணம் கென்றும்	கீ கட்டாயம் செய்த திரவேணும்;

9 குறியிலே! என்னுடைய கூக்குரல் உங்கதில் கிழமுடிபாதபடி, வண்டு
களின் இரைசுடன் சிறந்தசொல்லியிலே அய்விசைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அதுவே
போதுபோக்காக கீ திரிந்தாயிதும் உன்னை நான்விடுவேனெனென்; என்னு
கூக்குரலையும் உன்னு காதில் கிழ்த்துகின்றேன். கேள்ய! ஏனென்றானேன்
கேளாதே, வண்டுகளின் இரைசியில் கிந்துந் காசை மீட்டுக்கொண்டு என்வாய்ச்
சொல்லியே குறிப்பாகக்கேள்; என்ன சொல்லுகிறதென்னெனில்; இப்போது
எனக்கு உண்டாயிருக்கும் கோய என்னும் பரிஹரித்தக் கொள்ள முடியாதது,
என்பெருமானுடைய வடிவங்கு முதலியவற்றில் தோற்றுப்போய்க் காசு நடை
பாடமன் இருந்தகிடத்தே யிருக்கும்படியான அய்விசைகள் கிடக்கிறேன்;
அதாவது—“முன்னையமார் முதல்வன் வண்டுகளையுதிமன்னன், மணியுன்னன்
வாகதேவன் விலையுனே—அடிபட்டேன்” என்றும் “சென்னை—தன் மீட்டிற்
பட்டிருந்த தாசாட்டி சேய்யனார் கால்வலையில் பட்டிருந்தேய்வான்” என்றும்
சொல்லுமபோலே மாதவனுகிற வலையிலே நான் அடிபட்டிக்கொண்டேன்—
என்றும். இது கேட்ட குறியானது ‘அய்ய! இந்த சேய்யமானாசாதந்தன்
சொல்லாதக்காரகா என்னையகழத்தது? கீ வலிப்பட்டிருந்தால் நான் என்செய்ய
வனிலென்?’ என்ற சொல்லியிட்டு மீண்டும் வண்டுகளின் இரைசைபக் கேட்பதாகப்
பாஸ்முதமாயிருக்க, பின்னடியில் கலையையாகச் சொல்லுகிறார்;—குறியிலே!
கீ இச்சொல்லியிருந்து நீயிக்கவேணுமே; என்னை அலகியம் பண்ணிக்கிடத்தா
பாடு இதுவே உனக்கு வாழமுடியுமே! நான் முடிந்தபோதும் இச்சொல்லியை
உனக்கு கேக்கித்தருவார் தூ? பிறகு இருக்க இடமில்லாமல் வருந்தாய்;
சுதமாக இக்கேலாழ்ந்திருக்கவேணுமென்ற கிருப்புலாயாபின்; உனக்கு இரண்டு
காரியம் சொல்லுகிறேன், இரண்டின் எதாவது ஒன்றை கீ செய்த திரவேணும்;

அவன அவன என்னை; அவன்களையாழி விடக்கொச்செங்குமையானான் எம்
பெருமான் இவ்வே வரும்புகழைதம் ஒன்று என்னவென விரைவாகக் கொண்டு
வந்த கொடுத்தன ஒன்று இவையிரண்டினும் ஒன்றைச் சொந்தையாவேறு
மென்மெனும்.

இத்த விரைப்பற்றின் எருத்த என்னைவந்த ஆரம்பிவாம்; அவ்விரைவாகக்
கொண்ட கொடுப்பெனப்பது எப்படி? (அவ்விரை போனவிதம் இத்திருவெழுதி
யின முதற்பாட்டினாலைய விசியும்) எப்பெரு மானைய பிரித்தென கொடுத்த
போனவிரைவம் பின்விரைவேறுமென்றும் ஒன்றைப்போனவிரைவான கொடுத்தவருள்
படி செப்பவேறுமென்கை. இது எப்பெருமானைய அவர்க்கெடுத்தவனார்
மறநெருங்கியவராம் எருவதன் த. அத்தகையத்தெடுத்ததாம் அவ்வென்பெரு
மான் வந்தவனத் தெரிவது இப்படியிருக்க, எவ்வென்கொடுத்ததாள் வரவெடுத்த
என்பது ஒருபுகழையாவும், பொன்னிவென்கொடுத்ததாள் என்பது மற்றொருபுக
ழையே. வேதபாடுதொற்ற அருளிச்செய்திருக்கிறபடி என்! "மாமமுளவது
வேறும, மாக்னியவது வேறும" என்மெருப்போலே வயாறையாடிக்ருத்தே.
இதையும்—என்ற வினாக்கும்படியாகிரைகிறது. ஆயினும் இவ்வேறு சொக்கா
வர்த்தன பெய்த கொண்கவேறும; பவ்வொளிக்கொண்கியான வாகித்தியவா
வன தன்வதனமுபை வர்பவரையுடைய புகைக் வந்தத்தென வாயினவனாய்வி
அவ்விரைவாகிட்டுக் கொடுக்கும்படி பவ்வாதவென்கையும் அவன அதற்கு இவன
பவ்வாதவேறு, உபாயமறித்த அவன பவ்வ தன்மையுத்தமாய வர்த்தனவென
இவ்விரைவாகக் கொண்கொண்டுபோய் அதை வாயின மறிவகி "கவ்வா
னிடத்தின வனக்குப் பவ்விரைவான பிரக்குவடி தருவடியிவவேறும" என
வேண்ட, அவனும் அப்படியே அருளினும் என்கெரு இதிரையமுனம்; அதின,
வையத்தைய பிரைவாகப் பிரைத்தித்த அதனைப்பெருவனம் வந்ததென் அபி
திருத்தியை வேண்டுகது வயாறையாடிக்ருக்கெடுத்தெய்யொ, எவ்வடியவது தன்
யவ்வாதத்தன விதவேற்றிக்கொண வினாத்த வாகித்தியை சதையான உத்தி
வானவையே ஒருங்குபெற்றது போல, இங்குச் "செவ்வொடு சக்கரத்தான வாக்
கவந்தம், பொன்னிவென்கொடு கருதனும் பவ்வாயவியுத்ததாம் இவ்வொரு
செவ்வையான உத்தியானவையே ஒருங்கு பெறகொண. "ஒருவாய்த்தனவே
திரைமென் தன்மென்கெயிற்" என்ற ஒரு கொண்கவேறு முகத்தருளினுற் பெரிய
வாக்காவியவிரை.

மாரபமுதி வாய்க்வினக் குறிப்பிடாதே "செவ்வொடு சக்கரத்தான்" என
கவ்வையே, அவனையுடைய ஆபானத்தையவது இவ்வே கொண்டுசேர்; அன்ன
வனையுடைய ஆபானத்தையவது கொண்டு கொடு—எவ்வொடுகொண்டு கொண்
கரும்.

முதலடியில், பாவம் என்றது தன்மையுடனொகையடி, வயித என்னும்
பொருளைத்தந்த விரைவாகக் குறிக்கும். "வர்த்தன் வயக்கென்கொண்கும்
கெடுக்கிற" என்ற—விரைவாகக் விரைவே கொண்கவருங்கிறே. இனி,
பாவம் என்பதற்கு க்வேறுமென்ற பொருளுமுண்டாவையே "சூரியவய
யாதிரை வ்வேறுமத்தியை பெய்ததன்" என்ற இரண்டாவது பொருளுள்

கியாகியபாணதலை அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (பாசின் தாளகோசம் களில் இரதப பவந்தி இகலி. "சூதாருநெ லுநியிலே" என்றுமனுவே உள் ளது) (க)

அன்றலகமளந்தாரிணயுகந்த அடிமைக்கணவனல்லிசெய்யுள்
தென்றலுந்திங்குளமுடயத்து என்னைகலியுமுறைமையியேன்
என்றுபிக்காவிலிருந்திருந்து என்னைத்ததைத்தரேழேயும்குயிலே
இன்னுநாராயணனைவரககவாயேய் இங்குத்ததை நின்மம் தரப்பன். (அ)

அன்று	மழைபலி சொழுந்தி	அறிமொழி	அறிமொழியென;
	ருத அக்காலத்தி	குயிலே	குயிலேயென;
உலகம் அன்ற	முடிவகவாணையு		(என்றுமடய ரெ
யுனை	அசத்துகொண்ட	சீயும்	மந்தர் திருமயமல
	வஞ்சனமபெருமா		குறை சீயும்
	யிகழபத்தியே	என்றம்	என்றாரை
உகந்த	காண கைக்காயத்த	இக் காவில்	இத்தெய்வியலே
	நுக்கடபட		இடைவிடாம
அயன்	அய்வெம்பெருமா	திருத்ததிருத்த	விருத்தகொண்டு
அடிமைக்கண்	(அத்த) கைக்கரியத்	என்றனை	(சுந்தரமேல்)மெலி
	திவே		திருத்தி) என்னை
செய்ய	வஞ்சனைபண்ண	ததைத்தரே	நிமலிவாமலிரு;
அதற்கு ௨௨௨ கோவப்பட்டிருக்கிறது		துவது	இனதைக்கு
மகனாகியே			
மகனாகியே	தெனதங்காறமம்	காரையணனை வர	சூதாருநெ லுநியிலே
நிங்குளமு	சூர்ணாசுநிலும	கவாயேய்	இக்கெவருமுபு
என்னை	என்னை		அவனைக்கவாயத்
			பெருமாளி
எனது அறித்த	உத்தமே பிசத்து	இவருத்த	இத்தச்சோவிய
வியிய முறைமை	கொண்டு புருத்த	நினைதம்	விருத்த
	நிதியலிக்கும் சிபா	தரப்பன்	உண்ணத்தரத்தி
	யத்தை		விருவேன.

என்பெருமாளைய பாதவமொன்றே என்னைத்தப்பட்டிருந்தால்
அவனை நான் ஆகைப்படைந்தேன; முன்பொருகாந தரிசிகரமாவகாந, வயா
ஜததாலே வலித்து சண்டாந கிபாகம் பாராமல் என்னைத்ததிதுமடி திரு
வடிவையக கொண்டு கலத்தகாணெனது கேள்விப்பட்டு. (க)கவாயல் அயன்
மகக மொன்கிவருணம் பொருநிபலனெனறணாந்து, தன்னை ஆகைப்பட்டாத்
யுலகவகட்டிக் அயன் அய்வுவடிவாநியும்புதனபேருகை துச்செய்த
பொது ஆகைப்பட்ட சம்மை உபேகிப்பெரு என்று நினைத்த அய்வுகளைத்த
பொருளான திருவடிக்களில் நான் கைக்கரியம் புண்ணியுமயினேன், அக்கைக்
கரியா அடியேறுகரு பரத்தமான் கொண்டுதபடி அப்பெருமான் கிலியிறுக்
குக்கொப்பண்ணவே, தென்றல இங்குமுதலியி பாதப்பதார்த்தங்கள் எல்லாம்
புனைசேகருகொண்டு நான் இவனை நிமிலிப்பதற்கு இதவேயுடையத்த
மமயம், எம்பெருமான இவனை இங்குதிருக்கும் இத்தமயமே நமசிவாய
மாக இவனைகருத்தக்கடிய சமயமாகும் என்று தனித்து அவை, என்னைப்
படுத்திமபாடுகளை நான் வாய்கொண்டு கொல்லவல்லேன்லேன்-என்று இவன்
பரிசுதித்துகொண்டு கத்தாநிடுகையில் அசோகையிற் குயிலான்தி நன்

கவிமயமுடைய போக்குவிடையது இவியபாட்டுகளைப் பாடத்தொடங்கவே அது இவருக்குப் பித்தம். பாதகமாகி, திருவினே தென்றதும் திங்களம் என்னை நயிமலிப்பது எவ்வப்போது, உன்னைடைய நயிமலையே அளவறதாயிருக்கிறது; அல்லாம்பதனம் இடைகிடாரேயிருந்த நீ என்னை நயிமலிக்கிறாய், இதற்காகவே உன்னை என் இச்சோகையினே இடங்கொடுத்த வாழ்கிப்பதா? என்ற பொய்க்குப்பி; இதன்கா போனது போகட்டும், இரதசுடனத்தின திருமாட்டிலே. எழுந்திருந்துப்படி உவவன்னையாகில் உகி அவனை இங்குவா வதற்கு; இவ்வியபாட்டு தகுந்ததானதந்த உவனை இச்சோகையிலிருந்து தாத்திலிருந்து—என்ருது.

“[அவ்வளவு மனத்தான யுகத்து] உறக்குறே பானைக்கு முகை கொடுக்கும் தாங்கப்போல—இவைபத்யாதிருக்கத் தானே இவறான் தகையிலே திருவடிக்கே வைத்தவையுக்கது.” என்ற கிபாக்கிபான ஸ்ரீனகங்கி காண்ட உக்கது என்ருது உக்க என்ருது; எச்சத்திரிபு; (“மகாபெய்து வெளியினைத்தது” என்பதுபோல.) “சொந்திரியினம் பொருந்திரிய கினைக்குறா” என்ற என்ருது, கினை மதியத்தக்கது.

அடிக்கக்கண்—என்—ஏழாம்வெற்றையையுருது. அடிக்கையிலே என்ருது. வலிசெய்தவையது—இவ்வத்தவர்கள் கிவபத்தின பரிஷுடர் செய்யும் செயலைச் செய்தல்; (அவ்விபத்திசெய்தல்—மாட்டேனெனதுதல்.)

. [தென்றது மிக்பாதி.] தென்றதும் திங்களம் என்னை யத்து நயிமலிப்பதற்கு—என்ன கிபாபமுண்டு நாகுதசப்பட்ட கிவபத்தின் சயம் இவற அக்குச் சிந்தையினம் தெரியுமா? இவைநயிமலிப்பதையும் ஒருவாறு போக்ப மாக்கொள்ளலாம்; அக்கிவபத்தின வாகியை அறிபமாட்டாத இவை என்னைவந்து நயிமலிப்பதற்கு என்னகிபாபயிருக்கிறது? “சாயனான் எடுவேயுருத்த கலித்தாப்போனே தென்றதும் சந்தானம் எடுவேவந்து என்னை கலிகைக்கோயிருப்பதொரு—முறைபுண்டாக அறிந்தேன்” என்பது கிபாக்கிபான ஸ்ரீனகங்கி. “சந்திரியமுறைமையற்பென்” என்றசொல்லத்தால்—திவ்யதிகைக் கட்டிகையப்பது இவற்றுக்கு திவ்யமேயொழிப இப்படி வகுத்தப்படுத்தவது, கிபாபமாக்கட்டாத என்ற கருத்த வெளியருமெனப். தன்மகனா—சிறியதிருவடிக்கிருந்த கிலேகத்தின் கற்குறும் இக்காற்றுக்கு இவையே.

[குயிலே யும் இக்காந்திக்குத்திருந்து என்னைத்ததைத்தாதே.] கோகையில் குயிலினையே இப்படி இக்காந்தி நயிமலைக்கு உடனாயிருக்கிறபடி. “பைமபொருந்திய குயிலை—என்பெருமாதானடய நிறம் உக்காளுக்கு என்செய்யதே? என்ற திவ்யனடான் தானே மேல் அருளிச்செய்கிற காகையான குயிலானது கிதந்தகையினே எம்பெருமானது திருமேலி நிறத்தை கினைப்பூட்டி இவையிடாத வகுத்தமெனக.

“இங்குத்தெனின்னம் தூர்ப்பன்” என்பதற்கு ‘இச்சோகையிலிருந்து உன் னைத் தூத்தியிடவேன்’ என்பது பொருளாயினும், நான் ‘உயிர்த்தந்த விடுவேன்’ என்பது அருத்தாம். கிரகாயணனை வாக்கவாழிக் ‘யான்முடித்த போவேன்’; பிறகு இத்தச்சோகையை உணக்கு கோத்தெத்தருவார் இவ்வாமை யினவே நீ இருப்பிடமிழந்து வேறிடத்தேடி ஒடவேண்டியதான் என்றபடி. ஆகவே, தூர்ப்பன் என்றது - நீ இவ்விடத்தைவிட்டு ஒடிப்போவதற் றோன காரியத்தைச் செய்வேன் என்றபடியாம்; அக்காரியமாவது - நான் முடித்த போனது. இத்தனைக் கூற்பது மக்களவழக்கின் பாத்பகம். (ய)

விண்ணுறவின்கடவுடையுமையென்றே வேற்கண்மடக்கை விஞ்மி*
கண்ணுறவேன்கடவுண்ணுனைக் கூவுகருக்குயிலேபென்றமற்றும்*
பண்ணுறகோன்மறைபொர் புதுவை மன்னன் பட்டர்பிரங்கோதைகோன்ன*
ண்ணுறவசைகமரிலையல்லார் கமோகாராயணயுவெண்டாரே, (க)

வேய உன்	வேம்போன்ற உன் கிரகையுடையான்	விரும்பி	ஆசைப்பட்டி
மடக்கை	பெண்மைக்கு வரிய குணங்கன் கிதைத்த வாய	எருக்குமியேள் என் கடல் வண்ணனை	‘தொரியகுமியேள் கடல்பொன்ற திரு பிறத்தையுடைய ஞா என்னதலனை என் னெவிக்கும்படி கீ டவு’ எனது நிய மித்த பாசமாத
பன் உது கால்மறை யோப்புதுவை மன் ன் பட்டர்பிரகன் கோதை	கவர்ப்பாசமாத என்குவேதம்கோ யும் ஒதுவ ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்கன் வாழ தெஸ்ரீவிசுவபுத்தர் க்குத் தலையாண பெரியந்நாருடைய மகோன் ஆண்டான், திருவடியானது பரிமாசாரத்தாலும் பேரப்பொருத்தம் படியாச செஞ்சென் ந்து (உலகக்கோ) விபயித்தமிக்கை யுடையஞா என் பெருமனை	சென்னை என்னுது வாசமம் மாலை	அருளிச்செய்த பேர்ப்புமான (இந்த) ஸ்ரீ னால்திமாலைய நம்மவர் ‘மேலாராயணயு’ என்பார்
அடி விண் உற கிண்தொலிய கமன் நனை		நதவல்லவர்கன்	சம்பெருமானுக்கு அத்தாக்க செஞ்சொ ப்பெதுவாகை.

இத்திருமொழியை நதவல்லவர்கன் எவ்ருபா தருபமான புருஷார்க்கத் தைப பெறுவாகனென்று பன்னுசொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு.

“வேன்கடவுளாகிதும்பி” என்றவது “சங்கொடுசென்கத்தானை விரும்பி” என்றவது “பலவவாயினாகிதும்பி” என்றவது அருளிச்செய்யாமல் “விண் ணுற கிண்டகநாயிப கமத்தனை விரும்பி” என்றதற்குக்கருத்து-ஒருவரிடத்தில் ஒன்றைக்கொள்ளுகின்றதால் பின்பு அவர்களுக்கு ஒன்றையிருத்திருக்கவொன் னாதபடி ஸர்வவர்க்கத்தி பன்னுநெறவிய்யாயிற்று காண்கிரும்பியது; *இர க்க மண் கொடுத்தவற்கு இருக்க வொன்ற மின்றியே பாக்கவையத்தனத்த கொண்ட பற்பபாதனை காண்கிரும்புணையிலே ஸர்வவர்க்கத்தைபுயிழந்து சந்தியில் லிந்து சங்கடப்படவேண்டிற்று என்க.

ஆறுந்திருமொழி - வாரணமாயிரம்.

உரையவநாரிகை:— சிறந்திருமொழியின் குறியீடுகள் எவ்வளவு
 ி அழகுத்தந்தையேனாம்' என்ற பன்மொழிச் சொல்லும், அது
 வனகு சொப்பனம், காவலியம்பன் என்ற பெருமான் காவலேன்றும்
 படியான அவன்னை அதிகமாய்க்கிட்டு இவனுக்கு, ஆறு அந்நிருப்பத்
 தின்படி அவன்காவலுக்கு 'மொகலியம்' என்பதாய்த்பெய்திற்று. இவனு
 டைய ஆதாரைய இன்றும்பெருக்கவேறுமென்று 'என்பெருமான்' எருத்
 தாதலால் அதற்காக அவனும் கிளவாவனது முகம் காட்டாதொழிந்தான்.
 இவனுக்கு நாம் அடியோடு முகங்காட்டினால் இவன் திரிந்திருக்கமாட்டா
 மென்று கருதியவன்விரைவாக காவலியவரைய இவரு நாம் காட்டித்த
 தருவாறு தரிக்கும்படிசெய்தல் உண்ட. என்ற தனிக் கிளவோத்தவந்
 தின ஸ்ரீராமையம் முதலாகப் பன்னிரண்டாயத்தமான். ஒருத்தர்தன்
 கிளக் காவலிய அதபயிப்பிக் அப்படியே ஆண்டான் அதபயித்தது தனது
 உயிர், தோழிக்குச் சொல்லுகிறதாய் சொல்லிற்று. இத்திருமொழி. ... *

வாரணமாயிரம் ஆறுவனகுசெய்து *

காரணமாய் வடக்கன்ருளென்றேதி *

பூரணமொருதம் வைத்துப்புகுமென்கும் *

தோரணம்கூட்டக் கருக்கன்ருள்தோழினை, (ச)

தோழி	{ என் உயிர்த்தோழி	பொன் பூரண குடம்	{ பொன்மயமான
மாயி	{ மாயகுணபரிபூரண	வயத்த	{ பூரணகுடம்வகை
காரணம்	{ குண		வயத்த
ஆயிரம் வாரணம்	{ ஆயிரம் வாரணம்	பூரம் வயதும்	{ பட்டினம் முறையும்
குடி	{ குடித்தவா		
வனம் செய்து உடல்	{ பிரதாபினாயக	தோரணம் கூட்டி	{ தோரணம் கட்டப்ப
செருகன் கண்ட	{ கருத்தருகுருகு		{ என் காட்ட (இத
	{ மென்ற (வந்த		{ தியமைய)
	{ தோஷநிகராய்		
எதிர்	{ கிச்சித்த	காண் குளென்கும்	{ காண் கவனத்தின்
	{ எதிர்		{ உதயித்தோன்.

தேவநாமி;		கோலி மாதவன்	
காண	காணக்கு	கோலி மாதவன்	கோலி மாதவன்
வதுவை மனம்	விவரமென	கோலி மாதவன்	கோலி மாதவன்
என்று காண இட்டு	முறையித்தம் நினை	கோலி மாதவன்	கோலி மாதவன்
	பித்த	கோலி மாதவன்	கோலி மாதவன்
பாண கருகு பரிசு	பாணகருகுபரிசு	கோலி மாதவன்	கோலி மாதவன்
உடைபத்தயிழை	புடைபத்தயிழை	கோலி மாதவன்	கோலி மாதவன்
	புடைபத்தயிழை	கோலி மாதவன்	கோலி மாதவன்

“காணபுணர் கண்ணபிரானுக்கும் ஆண்டாளுக்கும் கம்பாணமேலாத்
தாயர்” என்பதாக முறையித்த நினைப்பவனின் பின்பு, கிவரத்தின்.
முன்னுதிர் சொப்பியென்னுஞ் சடங்குக்கெய்தற்காகக் கண்ணபிரான் அவன்காப்
பத்தியின்று எழுந்தருளக் கருக்கண்டென்கொள்க.

‘பதனாகக் கழித்தபிம் முறையித்தம்’ என்றுகாவிட்டால் அத்தனை கிளம்
பர் ஸூழிக்க முடியாததாகவாதும், ‘இன்றாகே முறையித்தம்’ என்று காவிட்
டால் அநிக ஸத்தோஷமும் தாக்கவொன்னுமற் கேடுகிண்புமாதவனுக்காண
எதுவவாறென்கொள்க காவிட்டபடி, துக்கம் அனதற்பயமாவதுபொல் அநித்திக
மாகக் கையென்கொள்க பரமாவத்தமும் அனதற்பயமாயிருக்கமுன்பது இந்
புறவாவித்தம், வதுவை = கவிவாணர்; மனம் = உத்தமம்.

கம்பாணப்பதங்களில் பாணகருகுபரிசு பரமாவத்திக் கொண்டு
வத்தியாட்டி அனதற்பயம் செய்தம் முறையென்க. பரிசு என்று அனத்
காரத்துக்கும் பெருமைக்கும் ஸம்மாணத்துக்கும்பேர். பாணகன் நிறைந்த
கருகுபரிசு அனதற்பயம் அனதற்பயத்தியின்று என்னக. “பத்தியிழை”
என்றும் “பத்தியிழை” என்றும் பாடபேதங்கள். பத்தி, பத்தி - கடைப்
போலி, கோலி - மிடுக்கையுடைத்தான சிவம்; “கோலி மாதவன், கோலி
மாதவன்” என்று அநித்தியுப்பதற்கென்கப் பெரியவர்க்கென்கின்ற அருளிக்
சொடறுள்ள கம்பாணமான் அநித்தியுபதற்கென்கப் பெரியவர்க்கென்கின்ற அருளிக்
கோலி - கண்ணபிரான் கம்பாணப்பத்தனுக்கு சடங்குமும்பேது கட்டிப்
புறத்துப்பலவர்களைப் போலவாமல் தன்பெருமைபென்கும் தோற்ற மிடுக்
கோடே சடத்தபுகையச் சொல்லுகிறது. “அப்பேயம்புரித்ததேது” என்
னும்படியான மிடுக்கு கடைபினை தோன்றும், மாதவன் - பரமாவ
கன் என்று தோற்றமாத சடங்குபத்தபுகையச் சொல்லுகிறது. மாத
பிராட்டிக்கு, தவன்-கொழுநன், என்னும் பரமாவகன் என்று தானே பொருள்
பெறும். [கோலித்தன்] “பெருமாவலி ஸகலவிதாதிப் [சொய்யம்பெறும்] விக்காதி”
என்றபடி நற்காரியங்களுக்கு இடைபுறமன் மிடுக்குமாதவன் இத்தியிவா
மேலாதவவத்துக்கு பரமன் என்ன இடைபுற தோற்றமிடுமே. “என்று
அநிதி ஒருவகையும் கிரோதித்தக்கொண்டமன் என்னுக்கும் கம்பாணப்
புறக்கொடுத்தக்கொண்டு வத்தபுகையச் சொல்லுகிறது. கோலித்தென்

தான் அப்படியல்லாமல் சாலத்தமும் உட்பெய்தது பரிமாறு மலதா
மலையையே இத்திரிமுதலியேவர் வந்த குறிஞ்சு நெடுஞ்ஞாவித்
திரிந்து அதிகப்பாதுபதாம் பண்ணுங்ககாம்.

மனபேசுதல் = 'இவன் மனமகராது' 'நான்வர்த்தனனெடுக்கவேண்டும்' என்ற வேண்டிய பேசுதல். மந்திரித்து = கஜா (மந்தர்) என்றவுடனொலலடி யாப்பிறந்த அலயயம. மந்தரமாவது ஆலோசனை, ஆலோசித்து; எனற படி. மனப்பேசினபிறகு ஆலோசிப்பது 'பூவுண்பிதாம்பராதி கிஷபமென்க மந்திரக்கோடி = கஜாவலகை [மந்தரவாலகை] என்பர் வடநாடன். "கோடி யுயித்து" என்று சிலர் இதையா "உடுத்தி" என்றபாடமே ஏற்கும். 'உடு த்து' என்றால், நான் அணிந்துகொண்டு என்று பொருள்; உடுத்தி என் றால் பிறர்க்குச் சாத்தி என்றுபொருள்; இங்குப் 'பிறவிளிப்பொருள் பட வேண்டியிற்றலாக 'உடுத்தி' என்றுபாடமே ஏற்குமென்ப.

அந்திரி = 'அர்த்தங்குதப் பெயர்; இவன் கண்ணிரோடங்கு உடனழிந்து
 னாதலால் ஆண்டாங்குந் தா, தனஞானம் அந்தரத்திலே [ஆகாயத்திலே]
 அகநாத்தாஸராயப் போனவையான அவனுக்கு அந்திரி என்ற பெயரே
 கொடுத்தது. (௩)

பாற்றிசைத்தீர்த்தம் நேரணங்குருகல்குடி *

மாப்பாசச்சிடர்கள் பஸ்ஸாடாடுத்தேத்தி *

புத்தளை கண்ணிப் புனிதனோடேன்றங்கோ *

காபுகாண்கட்டக் கஞுக்கண்டேந்தோழிகளன்,

وہابی!۔

பரப்பளவு இடம்

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

and

திருச்சுழை

● 2019 年 10 月 1 日

தனியார் கல்வி

ଅନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବଳ

2. நிபந்தனையற்றவை

பெரியவர்கள் } பதவிதேடிவருவதில்லை

2 கரங்குத திணைகளிது

பித்தலாலை:

சென்னை நகராட்சி

கவந்திரத்தினித் து

சென்னை, 10.04.2018

சுருஷ்யம் புகழ்

சு புதிய தகவல்கள் -

புனிதனே

+

ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸੰਨਹ

구분	비율
남자	4.2%
여성	4.2%

[illegible]

• 非正式團體

(பல்கலைக்கழக) புத்தகப்

தன் புதிதத்தையே

உயர்ப்பாட்டுப்பகுதி

புதுமலர் வாரத்தின்
சுற்றுலா - சிவகிரி

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

சென்னை (திருவாரூர்) 19

$\Delta \rho_{\text{max}} = 0.7$

சென்னை-1

சகாவர்த்தித் திருமகனானதுடைய "திருவாய்மொழி" மீதான தலவந்திறநாக
புரீவரவரவிரகதா நரதுமமுதாததிறமுறவநீர்த்தவந்தியுண்டு வரவந்தாபுரீயுர
வந்ததுடைய கலயாணமீதான தலவந்திறநாக, அவநிகரவரவபுரமுதகதாணபுர
அந்தவரவநீர் நரற்றிசகவநிவின்றி நரநரவநரபுரமுதபுரீர்த்தவந்திநீர்த்த
வந்த, புரமுதமுதமுதமுத நந்தவந்தவந்தமுதமுதமுதவந்தவந்த அந்தத் தீர்த்த

பருமதூதா அபா வடிவமுடையதும் தங்கணியே எல்லாருமே போக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்களே அழகுறவாயத்தமாதர்கள் மங்களமாயிருத்திக்கொத்திப்பக்களையும் பூர்ண குலமங்களை, ஏதென்கொண்டு எதிர்கொண்டுவா, உண்ணபிரால் பாதுகைகொத்திக்கொண்டு பூமி அநிருமபடி ஸந்தோஷமாக கடந்துவரும்படியைக் கணியின் கங்கேடெவனாகிறது.

கதிரீ என்ன சொல்கிறதற்குப்போயினும் இங்கு இலக்கணியால் ஸூர்யா நிருப்போகிறது. இவ்வடிகள் மிகக்கு அணந்தால் மங்களத்துக்குக் குறைபாடுமென்று ஸூரீப்பாசனப்போலே மிக்கவொளிப்படியுடைய மிகக்குக் கணிக் கொண்டுவருவார்களெனக், தீயம், கலசம் — வடசொற்கள்.

மதுரையார் மன்னன் = மற்றிருவாமங்கலிற்சாட்டும் இக்கிருவாமதில் கண்ணபிரான்கு டகப்பு விஞ்சிவருகருமென்பதற்கு ஒருஐதிறம்பமுளிக் செய்வார் பெரியவார்க்கான்றினால்: — ஒருபத்தன் ஒருக்குண்டாகித்தொத்த எறியருளப்பண்ணி 'இவர்க்கு என்னதிருவாமங்கலத்தயோம்' என்று கித்தியா நிராக, பெருமான் அவனுடையகணிகளே வந்துதோன்றி 'அப்பா! எனக்குக் கன்னாடுவென்று சொல்லாமல்கே இடமம் மதுரையார்மன்னன் என்றபெயரிடு' என்றுபெயரிட்டாராம்.

அடியிலேதோட்டு என்பதற்கு "தன் திருவடிக்கீழ்க்கே அருகிருப்பார் கையே கொடுத்தாண்டு" என்பதாகச் சொல்பொருளவதாந்து, பெரியவாக்கான் பிளவா விபாக்கியானத்தையும்: — [அடியிலேயித்தவாதி.] திருவடியில்கீழ்க் கொடுத்தா" என்று அச்சிவித்ததார்கள்: தோடுத்து என்றதைக் கொடுத்து என மயக்கி அசரிட்டுவிட்டனர், "திருவடியில்கீழ்க்கொடுத்தா" = பாதுகைகளைச் சாத்திக் கொண்டு எனவை. பாதுகையினித்த கடந்தாவன்றோ பூமியதிரும். தோத்து என் றிருந்தது கொடுத்து என்குயிறு என்பாருமுனர்.

"என்குமதிரபுகுத" என்றவிடத்திற்கு ஸம்வதமாக ஒருஐதிறம்ப முளிக்கெய்வார், - நுழப்பு மதுரையில்குபூமியிலே பூர்வமான் கடந்த போது பூமி வெளித்தென்று ஒருகாத்தத்திலே, விடக்க்கண்டு 'இதற்கு என்னபொருள்?' என்று சொழுவதின் சர்க்காபண்ணுமையின் "ஸர்வேச் சாணனறே; அவன்வடந்தால் பூமிவெளியக்கொண்டவெனுமோ?" என்று ஒருஸ்வாமிகொலை; பட்டாருளிக்கெய்யுடது கேட்கவேனுமென்று கஞ்சிபர்

† [மயக்கிப் பார்த்தே அணாபூபருதோத்தவாம் காம கேதாதலில் ஸ ஸாகார, ஸவாமலம் ஸர்வநாகம்மயம் ஸதா மறாந்து மாக்நல்பவிவருத்தயே ஸாமி] என்றசீலோகம் இவகே அதுகத்திக்கத்தக்கது.

பட்டினத்தேர் கேட்க, "யாசகங்குத்தியில பதற்றத்தாலே அடிவிட்டப்படியால்
பூமி வெளித்தனாணும்" என்ற பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். ஒருபூமிக்
காக அப்படி பதறிவந்தவன், பெரிபாழ்வார் திருமகளைப்பெறுகைக்கு எங்கிலே
பதறிவிட்டான்!

தொழி!—;

பரிதி வைத்து

வயிற்றுக்குள் இட்டு,

பாபா கயிலாசர்

செய்து ஒழி

சாய்வினமாளின

மித்த மனதை

கல்ல மறை ஒழி

செய்த வேதனாக்

அஞ்சு

புடைமத்தையும்

மாதிரத்தால்

(அத்தகச்சியை

என் அபற்றி

என்னவைப்பிடித்

தரு இவைகள்) மறை

களைக்கொண்டு

நினைம் செய்

தத்தொண்டு

பாச இலை காணல்

பசுமைதவைய இலை

நினைம் செய்

அக்கினைப் கற்றிவா

களைபுடைத்தான

காணற்புறியப் பரிசு

என் அஞ்சுகண்டேன்—

தண்ணாச அமைத்து

வாயிலு நல்வேதமோதும் வேதிபர்கள் கம்மகாண்டங்களைச் சொல்லுதலன்
நக்கே பாபாந்மல்வருபபுதுக்கான புருஷனுநித்தம் உபகிஷ்த்த முத்தான
வேதங்களை ஒது, அதிகம்பிரகையபுதுபுதுகான். என்னபிரான் அமைத்தகமா
அக்கினையங்களைபாத்தி, என்னவைப்பிடித்தத்தொண்டு தோமாதிரிபு ப்ரத
கறினாமாகக் கற்றிவாக் களுக்கண்டேனென்றிடுன்.

முதலடியில், இவ்வன்றது எக்கத்திரிபு, ஒதுஎன்பபு. வாய்க்லவர்க்கல்
மறைபோது, சாய்வினமாளினறஞ்சு மத்திரத்தால் பாசிலேகாணற்படுத்தப்
பரிதிவைத்து, எனைஅபற்றித் தீவனஞ்செய்யக் களுக்கண்டேன்.

வேதாசியில் வேதநாத்தரபாசமலைபாங்கான பாசுக்கூர் உன்னமை
பாசு “உய்மத்தத்தலே கிடுமவேய வேதமத்திரோப்பவைவுக்கா” என்றபு.
அயற்றை உபேகித்த வைவுவைவக்கான வேதபாசுக்கை ஒதுஞ்சென்
கைக்கா “கல்ல மறைபோது” என்னப்பட்டது. ௯௫ என்றவடசொல்மத்திர
மெனத் திரித்தது. பரிதி—உடசொல். காணற்படுத்தவதும் பரிதிவைப்பதும்
அக்கினையங்கள், ஆண்டாளைக் கைப்பிடிக்கப் பெற்றமைபாதுண்டாவு செருக்
ஞ்சுக் சாய்வினமாளினறிந் செருக்கு ஒக்கும். என்னகபற்றித் தீவனஞ்
செய்யு = திருமக்கையதாணத்திற்குப்பிறகு தீவனஞ்செய்தல் முறைமைபென்ப,
தமபதிகள் தங்களுகைய அன்பு அக்கினைக்கொக்குறியபு. இத்தத் தீவனஞ்
செய்தல் ஸத்தபதி எனவுப்படும்.

இம்மைக்கும் ஒழெழிநலிக்கும்பற்றுவான்
கம்மையுண்டையவன் காண்பன்கம்பி
செம்மையுண்டய திருக்கையால்தாள்பற்றி
அம்மியிதிக்கக் களுக்கண்டேன்தொழிதான்.

(அ)

நோய்—

திருமங்கலம் — இப்பிறலிக்கும்
 ஏழ் ஏழ் பிறலிக்கும், மேலுள்ள பிறலிதன்
 எல்லாவற்றிற்கும்
 பற்ற ஆவான். காண்பனாகியுப்பகலும்
 சம்மை உடைபலன் சமந்தசேவியாய்
 சம்பி — சைவ சம்பாணனான
 பரமேஸ்வரன்

காரணமன்

காரணமன்

சொம்மை உடைபலன்	} செ. வி. (1 : 2)
திரு நகலான	
தான் பற்றி	செ. வி. (1 : 2)
அமலி மிதிக்க	செ. வி. (1 : 2)
	செ. வி. (1 : 2)

காரணமன்

“ உன்றன்னோடுநிறேனோய்வே முனக்குக லா லாட்செய்கேதம் ” எனப்படி
 . காலததவழுவன்னதையும் கமலாடைய பன்னிடைகைய ஏறறுகொண்டு கம்மை
 கோக்குவனான கண்ணபிரான் தனது செத்தாளை லாபோன்ற திருந
 கையாலே என்செய்யப்பிடித்து அம்மிமிதிப்பிக்கக் கரு கடைநென்செய்தான். இது
 அக்மாரோதறணம் எனப்படும். முனவானபுனை மனவாடி மிதிக்கையி
 பிடித்துக்கொண்டு போய் அம்மினய மிதிக்கச்செய்வது முனதையையோ? பெண
 பின்னையின் கால ஆண்பின்னை வந்து பிடிப்பது பொருத்தமோ? இது ஸாஸ்தா
 மரியாதைக்குச் சேருமோ? அப்படி பரமணந்தானுண்டோ வென்று பல
 பேர்க்கு இதிலே விதிவிலக்கையிறக்குப்; திருநகலைய தான் பற்றறுகவென்பது
 அருள்வந்தியான காரியமென்று சிலர் கருகமு. “ முதியிருக்கிறக்கள் ஆளும்
 அவர்கள், பெரியவாச்சாண்பின்னை கிய-க்கியானையகரினை எவ்வாறாயதயாத
 ஆராயப்பெற்றினர் பேரதும; கியக்கியானையகரினை எவ்வாறாயதயாத
 யுடையதிருக்கையாவ்தான்பற்றி] செனையுறவு முனதையார் வேண்டா வென்பர்கள்;
 பெண்பின்னையுறவு முனதையார் வேண்டுகொள்ளுநிற்பர்கள்; இப்படி. இரண்டுதலை
 யிதுள்ளாரும் வர்த்தித சென் லாநிறக்கச்செய்க காலேவந்து கையப்பிடிக்கக்
 கணியொடுக்குமாய்தது. அதாவது — ஆசரிதானார் பிடிக்கவென்றால் இருபாத
 கையாய்த்து உபதேசிக்கவந்த போலன்றிறே பரிமாற்றத்திலிருப்பது; உப
 தேசிப்பது அவன்கையப்பிடிக்கக்கடவதாய்; பரிமாற்றத்திலுள்ளதால் அவன்றான்
 கால் பிடிக்கும்படியாகவாய்த்திருப்பது [நோய் காண்] அவன்சையா
 வமலி சொல்லக் கேட்டபடியே அதபகிக்கப்பெற்றிறை. ” ... (டி)

வரிசிலவான் முகத்து என்னையாந்தாய்லாதிட்டு

எரிமுகம்பாரித்து என்னையுன்னேகிறத்தி

அரிமுகனச்சதன் கைம்மெலென்னகையைத்து

பொரிமுகத்தட்டக் கனக்கண்டேன்தோழகான்.

(க)

செய்து கொடுத்திருக்கிற செல்வப்பார்த்தபோது அவர்கள் அவர்களையுள்
செய்யும் அவற்றுக்கு ஏமாந்துபோகாமல் பெருமிகுக்கனையிருப்பதையுள்
கொடுக்கிற அறிவுகள் எந்த அளவுமொழி.

செய்து கொடுத்திருக்கிற செல்வப்பார்த்தபோது...

(க)

சுருத்தமய்யிக் குளிர்க்காத்தம்மட்டித்து *

மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமணைகி *

அங்கலிஞரும் உடன்கொன்றல் காணாமேல் *

மஞ்சளமட்டிக் கனக்கண்டேன்மொழிகளின்.

(ஈ)

சொழி—

சுருத்தம்	சுருத்தமய்யிக்
அப்பி	உடம்பெண்ணாழி
குளிர்க்காத்தம்	குளிர்க்காத்தம்மட்டி
மட்டித்து	கனக்கண்டேன்
காணாமேல்	மத்தளத்தின்மேல்
அவனோடும் உடன்	அக்கண்டேன்
சொன்ன	சொன்ன

மங்கலம் வீதி

(விவரமுறிந்ததான)

அவர்களுக்கே வி

சுருத்தினை வீதி

காணாமேல்

வலம் செய்த

காணாமேல் வந்த

மணம் நீர்

வலம் செய்த லுத்திருந்த

மஞ்சளம் ஆட்ட

(கனக்கண்டேன்)

நிருமலமான பண

பணவசம்

சொன்ன கனக்கண்டேன்—

கனக்கண்டேன் தானாக அக்கண்டேன்மேல் கொடுத்திருக்கிற செல்வப்பார்த்தபோது அவர்கள் அவர்களையுள்
செய்யும் அவற்றுக்கு ஏமாந்துபோகாமல் பெருமிகுக்கனையிருப்பதையுள்
கொடுக்கிற அறிவுகள் எந்த அளவுமொழி.

(ஈ)

சுருத்தமய்யிக் குளிர்க்காத்தம்மட்டித்து *

மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமணைகி *

அங்கலிஞரும் உடன்கொன்றல் காணாமேல் *

மஞ்சளமட்டிக் கனக்கண்டேன்மொழிகளின்.

(ஈ)

கேள் புரந்த	கேள் குறந்தவரால் புரந்தப்பட்டவரால்	கேள் தாய்	அருளிச்செய்தவரால் பரிசுத்தவரால்
வினியுத்த	வினியுத்தக்கு தலைவரான பெரி யாழ்வாராகைய (திருமொழி)	தமிழ் மான நர் இத்து	தமிழ்த்தொடை பாடினதும் பாட்டுக்களையும்
கேள்	கூண்டான்	வந்தவர்	தவளவளவன்
தான் ஆபத்துக்கு கூண்ட கூண்டினை	தான் கோபமான கூண்டிருந்த வாழ்க்கைப்படுத்த கூண்டிருந்த கூண்டிருந்த	வரும்	சந்தனம்செய்த விவசுதான புத்தி செய்தபெற்ற
		மழைவர்	கூந்திசைப் பெய்தவன்.

ஆய்வுத்திருமொழியைக் கண்டதோடு வாழ்க்கைப்படுத்தக் கூண்டான் கருத்
கூண்டிருந்தவன் கெளரிபட்ட இத்திருமொழியை தவளவளவன் பவந்தியவந்தி
லே பாவனப்பருகைய விவசுதானபுத்தியைப் பெற்றதும் பாயனத்தையுடைய
கொண்ட—இத்திருமொழி நெருக்குப் பவந்தொழிந்த, தலைவராகைய.

தமிழ்மானக்குத் தாய்க்கையவது—அதாவதின் மீதாவதுகூண்ட புறப்
பட்டதாயிருக்கை. கவராதிரிபத்தைக் கட்டுவதற்கென்றே கவிபன்ன
வாக்கியபொருளைக் கூண்டான்.

வரும் வந்தவன் "மாயன் மானிவன்வன் தாய்ப்பனியும் மந்திரிப்
பெய்தவர்களை" எனக் பெரிவாழ்வாரும்.

இக்காலத்தின் கப்பலான நடக்குமிடத்து, பச்சைக்கெல்லான திருத்தினந்து
அத்பாபகளை இத்திருமொழியை ஒதிச் சீர்பாடல் பாடுப்போது, "சீர்பாடி
கனிமண்பாடிப்போமே" எனத் தீட்டுவதைப் பெரும்பாலும் அந்நவரும் கேட்
கருப்பாகை, அந்தவாக்கியத்தின் உண்மையான ஆதாரம் எப்பிட்டதென்ற
பவர் கிளப்புகின்ற; "தனிப்பாடுப்போமே" என்றிருக்கேவனுமென்ற
கிளா திருத்தவர்; "தனயம் பிடிப்போமே" என்றிருக்கேவனுமென்ற கிளா
திருத்தவர்கள் (ஒவ்வொரு சீர்பாடலுக்கும் அத்பாபகளைத் தனயம்பிடித்தத்
தார்ப்பும பெறதல் கிளவர்களில் வழக்கமாம்.) "சீர்பாடி கனிமின் கனிப்
போமே" என்பதனால் உண்மையான வாக்கியமென்று அழகிய மனவாடிப்பை
அருளிச்செய்தகேட்டிருக்கை. சீர்பாடல்பாடி நீதான் சந்தோஷியுங்கள், என்
னோ சந்தோஷியென்றும் வந்தபடி. இந்த வாக்கியத்தை இவ்வாறே நீட்டித்
தொழுகப்போது "கனிமின்கனிப்போமே" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்
கொழுந்தோர்; நான்குமிக, "கனிமின்கனி" வாடி, 'டப்போமே' பாடி
கிளாநதைப் பெற்றொழிந்தது.

அடிவரவு—வானம் வான இத்தான் கந்தனை கதிர் மத்தனம் வாய்
இக்கால வரிசை குறும் ஆயன் கருப்பாரும்.

கூருத் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

கூண்டான் திருவடிகளை சரணம்.

கூன் திருவடிகளை சரணம்.

கிறதா? தோழனாக எப்படியிருக்கிறது? சொல்லிக்கான்' என்று கிணல்ப் பெற்றார்; இவ்வாண்டான் அப்படி ஒருகூங்கைப்பார்த்த கிணலவேண்டாதே எம்பெருமானது திருக்கையை ஒரு சொடிப்பொழுதும் விட்டுக்காதே கிணல் தபவம் பண்ணாம பரக்கியமுடைய சங்கை கோக்கிக் கேட்கப்பெற்றது கிணல் பரக்காதே. உசாத்துணைக்குள் உரிபார்க்கெடப்பது அரிதன்றோ.

கருப்பூரங்காறுமோ கமலப்பூவாறுமோ *

திருட்டவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ *

மருப்பொசித்தமாதவயன்றன் வாய்க்கவையுமுன்றமும் *

விருப்பூற்றுக்கேட்கின்றேன் செவ்வாயிவேணசக்கே.

(க)

ஆழி வெணசங்கே	{ கமலமாயவெருத் திராக்கிற ஸ்ரீபரஞ்ச ஜயபூவானே	திரு பவளம் செம் வாய்தான்	{ (அப்பெருமானு டைய) அழகியபவ ளம் போன்ற கிணல் திருவதாமானது பச்சைக்கற்பூரம் போல்
கருப்பு அகித்த மாதவயன்றன்	{ (ருவையாபிட வாயை யின்) கொமைய முறித்த கண்ணபிர முடைய	கருப்பூரம் சாறுமோ?	{ பரிமாறிக்குமோ? (அகவது) தாமரைப்பூப்பேரே பரிமாறிக்குமோ?
வாய கவையும சாறுமும் விருப்பூரம்	திருஅதாத்தினுடைய கவையையும் பரிமாறகவையும கூசையோடே	சமலம் பூ சாறுமோ?	{ மதாமான கவையு டையதாத்திராரு மோ?
கேட்கின்றேன்	{ (உண்ணக்) கேட்கின்றேன்,	சொல்	{ (இன்னபடியிருக்கு மென்று ஏனக்குச்) சொல்

கப்பிரமான் ஒருதயங்கையுள் பரமகத்தல்வபாவத்தையமுடைய சக்கே!
சுண்ணா ஆசையோடு ஒருவிஷயம் கேட்கிறேன், செவ்வையேணும்; உனக்குத் தெரியாத அடம்புத்தையபற்றி நான் கேட்கப்போகிறதாக கிணல்கவையேண்டா; கண் ணொருவனது திருவகாக்கில் ஊதுகின்ற அமுதத்தின சண்பரிமாணக்கியம் குறித்துக் கேட்கிறேனிடத்தையவல்லது வேறிலும்; அகவமுதமானது பரிமாறத்திலே பச்சைக் கருப்பூரத்தை ஒத்திருக்குமோ, அகவது தாமரைப்பூவை ஒத்திருக்குமோ? அகவது கருப்பூரத்தமாக எடுத்துக் குப்பிடக்கடியவல்லது யாதென்றார் எனக்கு விபுரிக்கவிலும்; கிணலுமையான தித்திப்பனா உடையதாதிருக்குமோ? எனக்குத் தெரியச் செவ்வையேணும் என்கிறேன்.

“கருப்பூரம்ஈதமோ”, “கமலப்பூரஈதமோ” என்ற இரண்டிடத்திலும்
உலகியருடி நெருக்கிக்கிடக்கிறது; கருப்பூரம்போல் ஈதமோ கமலப்பூர்போல்
ஈதமோ, என் விரிக்க.

கமலமும் காற்றமும் = கவிதாநாடக பரிமளத்தையும் வாயமுதத்தி
நாடக பரிமளத்தையும் என்க: சூழிவெண்சங்கே = சூழி என்ற கடலுக்கும் பேரா
தலம், கடலில் சிந்த தென்றல் வெண்சங்கே! என்றாத்ததனுமாம்
“[வெண்சங்கே!] கவிதாதே அநபவிவாசிக்கச்செய்ததையும் உடம்பு வெளுந
ரும்படியிதே இவநாடக சூற்றமாம்” என்ற விவரங்களை பூரிசுகதிலின்
அழகுநாட்டின்: சங்குக்கு வெண்கம இவற்கைக்குணமன்றுபோலும். (க)

கடலில்லிங்கு கருதாது, பஞ்சசன
ஊடலில்லவளர்க்குடைய ஊழியான்கைத்தவத்
நிடநிலை குடியிலித் தீவலகை +
கடலுப்படிமுழுக்குத் தோற்றத்தாய்க்கங்கே. (உ)

கல் சங்கே கடலில் பிறந்து	அழகியசங்கே, (கீ) கருத்தநிலை பிறந்து (அங்குவின்றம்).	சூழியன் கை தலம் நிடநிலை குடி ஏறி நீய அகை கடலை பட முழுகும் தோற் றத்தாய்	எம்பெருமானுடைய கைத்தலமாதிரி உச்சநகரத்தாற்நிலை குடியிருந்து கொடியவர்களைக் அகரகை தூப்பப்படுமபடி ஒலிசெய்யுமபடியாக மேன்மை யுடைய யாவிரகமேன்மை (உம்பெருமையேபெருமை)
பஞ்சசனம் உடலில் போய் வளர்க்கு	பஞ்சஜனனென்ற அனாநாடக சீரத்திற்போய் வளர்க்கு.		
கருத்து	(இப்படிபிறந்தவிட தலையும் வளர்க்க விடத்தையும்) கிணவசம்		

சங்கே! நீ பிறந்ததெங்கே? பேசுவனாகத்தென்கே? உபயுக்கடலிலேநிறுத்த
அனாநாடக உடலாகுன்னே போய்வளர்க்காய்; இப்படி கட்டகத்தை
குலத்திலே பிறந்து வளர்க்கவுளக்கு எம்பெருமானுடைய நிருக்கைத்தலத்திலே
நித்யவாணம்பண்ணப்பெறுதலாக, அவனுடைய நிருவாசியிருக்கையாக
அனாநாடகத்தின் குடங்குழம்புப்படி கோஷம் செய்யப்பெறுதலாக வளர்க்க
தது என்னபாக்கியம்!; உன்னைவளம்படுத்த என் சொல்லியோ? என்வளமுன்

சுருதாதுஎன்ற எதிர்மகாநயிப்பெச்சம். குடியேறி என்றதில் அங்ஙனமே, பிறத்தவிடத்தையும் வளர்த்தவிடத்தையும் நினைத்தல் மரபின்படி அடியோடு மறந்து எப்போதும் எம்பொருளானது திருக்கைத் தந்திலேயே குடியேற்றம் என்ற பொருள் தரும் இனி, "சுருதாது பஞ்சகலா ஊடலிவளர்த்து" என உணரப்படியே அங்ஙனமே பஞ்சகலா ஊடல், அனாதைநலமுடைய [எம் பெருமானிடத்துப் பகைமைபூண்டவன்நன்னுயிர் தந்த] ப்பாராமை அவனது உடலில் வளர்த்துள்ளபடி, ஊழியன் என்றும் அழிகின்ற செஞ்செவ்வில் வளர்ப்பவன்; யுகபமுடித்தகாலத்துப் தானின்று அனாதையும் கேட்கும்வன்; காலத்தாக்கு நிர்வாகமான் - எனப் பல்பொருள்களுண்டு; எம்பெருமானுக்கு வரசகல, "கைத்தலத்திடீர்" = திடீர் - உயர்ந்ததலத்தான். உடையுடையது என்ப மடைதலும் நடுக்கமடைதலும்; "வடுகோடுகா, தாத்ததாளுட்டானும் ஹகுதயாகி வயதாடித்" என்றகேத இங்கு நினைக்கத்தக்கது. "தோற்றம் = மோனைமை.

"முழுவருத்தோற்றத்தவனான கந்தகே! மாதவன்நன் வாய்க்கவையும் காற்றமும் விருப்புறந்தாகேட்டினதேன் சொல்" என்று கீழ்ப்பாட்டோடே கூட்டி அங்ஙனமே.

ஒரிடத்திற் பிறத்த ஒரிடத்தில் வளர்த்த ஒரிடத்திற் குடியேற்றதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள இவையிடத்தில் கண்ணிராறுதல சினைமை நினைவுக்கு வரும்; சங்கு கடலிற்பிறத்ததபோல அவன் பதஞ்சத்துப் பிறத்தான்; சங்கு அகாலுடைய உடலில் வளர்த்ததபோல அவன் அகாலத்தன்மை பூண்டவனாகும்வனாகுள்ளாய் இவையிறத்திருக்கிற திருவாய்ப்பாடியினே வளர்த்தான்; சங்கு கைத்தலத்திடீர்த் குடியேற்றவதபோல அவன் காலபவகாலானந்தாதி களுக்காலபோய் சூதவாசகையைப் படைகிடாடிச்செய்த அந்நே குடியேறி னான், சங்கு நீயவகாலா உடையுடையவதபோல அவன் துர்போதகுதினை மண்ணுண்ணும்படி செய்தான். இப்படிக்காலே திருச்சகவானது எம்பெருமானே பரமனாய்ப் பெற்றிருக்கின்றதென்பதும் ஆண்டாதுதே கொண்டாட்டித்திய உன்னுதைய.

(உ)

நடவகையின்கீதே சந்தகாலசந்திரன் *
இடைபுறாவில்வந்து எழுகாலேயெனவ * நியும்
வடமதுரைபார்க்கின்ற வாசகேதவன்கையில் *
குடியேறிவிற்றிருத்தாய் கேட்கப்பெருஞ்சங்கே.

(ரு)

கோனம் பெரு	}	அழகியபெரிய	}	வடமதுரைபார்க்கின்ற	}	வடமதுரைபெய்தாய்
சங்கே		சங்கே1,		வடமதுரைபெய்தாய்		
சந்தகாலம் சந்திரன்	}	சந்தகாலசந்திரன்	}	வடமதுரைபெய்தாய்	}	வடமதுரைபெய்தாய்
உலா இடைபில்		பெரிய உலாபெய்தாய்		வடமதுரைபெய்தாய்		
நடவகையின்	}	பெரிய உலாபெய்தாய்	}	வடமதுரைபெய்தாய்	}	வடமதுரைபெய்தாய்
கீதவந்த		வந்தவந்ததே		வந்தவந்ததே		
எழுந்தாம்பொல	}	பேரெ	}	வந்தவந்ததே	}	வந்தவந்ததே
கீயும்		கீயும்		கீயும்		

சாத்திரத்தில் எல்லாக்களிலும் நிவ்யானே பூரணசாதிரன் உதயநிமிஷம்
மேல் வந்து தேவநித்திரையோலே, ஸ்ரீபஞ்சாங்குபமே! நீயும் கண்ணிரானது.
திருக்கவியின்மேலே அழகாக விற்றிருந்து தேவநித்திரையின்மேல்; உனது பெருமையே
பெருமையென்ற கொண்டிருந்து.

எம்பெருமானுடைய திருக்கவியின்மேல் தடவையாகவும், திருக்கவியின்மேல் சாத்திர
சாத்திரமண்டலமாகவும் இருவகைப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நிவ்யானே
உலா என்னுடைய அகவையையும் பெருமையின்மேல் பெயர்; இங்குப் பெருமையின்
விவரிப்பில் இடை உலாவில் உலாவியிடையில் — பெருமையின்மேல் என்னை
இனி, உலா என்னுடைய கட்டுவதும் பெருமையின்மேல், 'கடலினிடையிலே தடவையாகவும்
வகையாகவும் தெரிந்ததாயினால்' என்றமொன்றாகவாயினும் கையாற்றும், சாத்திர
கால சாத்திரம் உலாசெல்லுதல். வாகுதேவன் என்றது - வகையின்மேல்
புத்திரம் உலா என்னுடைய கையாற்றும் கட்டவும் என்றும் பெருமையின்மேல். (உ)

சாத்திரமண்டலமோல் நாமோதரன்கையில் *

அந்தமொன்றின்மேல் யேறியவன்செவியில் *

மந்திரங்கொள்வாயேபோலும் வலம்புரியே

இந்திரனுமுன்னொரு செல்வந்தக்கேலானே.

(சு)

வலம்புரியே! வலம்புரிச்செல்வன்
நாமோதரன்கையில் என்னியானது திருக்க
சாத்திரமண்டலம் } சாத்திரமண்டலம்
பொலே }
அந்தமொன்றின்மேல் } இடைவிடாத
இந்திரனுமுன்னொரு } திருத்த கொண்டு
அவன்செவியில் } அவனுடைய கையில்

மந்திரம் கொள்வாயேபோலும் } எதோதரன்கையில் உ
இந்திரனும் } (செல்வந்தக்கேலானே
செல்வந்தக்கேலானே } வகையாகவும் தெரிந்ததாயினால்
உன்னொரு செல்வந்தக்கேலானே } உன்னொரு செல்வந்தக்கேலானே
மந்திரன்

உன்னொரு செல்வந்தக்கேலானே திருக்கவியின்மேல் சாத்திரமண்டலமோலே விளங்குகின்ற
கொண்டு ஒருகொடிப்பொழுது அந்திருக்கையை கிட்டப்பிரிபாமல அங்கே
பிரித்தகொண்டு அந்தமண்டலத்தின்மேல் அங்கேதாற்போலிருப்பதனால்
அவனது திருக்கவியின்மேல் உலா என்னுடைய கையாற்றும் கட்டவும் என்றும் பெருமையின்மேல்
செல்வந்தக்கேலானே புத்திரம் உலா என்னுடைய கையாற்றும் கட்டவும் என்றும் பெருமையின்மேல்
வலம்புரியே! உலா என்னுடைய கையாற்றும் கட்டவும் என்றும் பெருமையின்மேல்

"அவன்செவியில் மந்திரங்கொள்வாயேபோலும்" என்றவிடத்தா கிவ்யம்பரபரித
பாஷ்யத்தில் — "மந்திரமேயிந்த அந்தமண்டலத்தின்மேல் இருக்கின்ற என்

திருச்செவியிறை சொல்லுமிருப்போலிருக்கிறது அவன் செவியிலே ரதம்பத்
பொரு சொல்லுமாய்ப்போல இருக்கை. கோள்கை—கொடுக்கை.” — என்று.

இத்தீரணம் என்ற உம்மைபாள், இத்தீரன் செவ்வத்தில் சிறந்தவ
னென்று விளங்கும்; அவனிலும் விஞ்சிய செவ்வமுதையார் பலரிருக்க
பொரு. “அன்னா அவ்வித்தீரன் உமையகொடுத்தெடுத்தது எவ்வனெயெனில்;
முதற்குப் பெரியவாச்சாய்க்கின இரண்டுகையா அருளிச்செய்தார்;—
இவ்வான் தன்னினைத்தபோது மழைபெய்க்கித்தம் அல்லாதபோது தவிர
தாப்போருகையாலே ஐயவ்யமுன்னது அவ்வித்தீரனுக்கே என்றிருப்பர்கள்
இடைபருமிடைக்கிடக்கும்; ஆனதுபற்றியேயன்றே அவர்கள் அவ்வித்தீரனுக்கே
அதாரனை செய்தவனாதார்கள். துப்போது சூண்டான் இடைப்பெண்ணமாதிரில்
ஒரு வித்தீரனாதலால் அவ்விடைப்பெண்ணின் கருத்தின்படி அருளிச்செய்
பொரு என்பது முதல் ஸாரதாசம். இரண்டாவது ஸாரதாசம்;— இங்கு
இத்தீரன் என்றது ஸாரதாசம் தாமதமாகவியே சொல்லிற்றுகையாம்; வேத
பொருதாதது தபரியங்களை நிகழ்கின்றவர்களை தேர்த்துணர்ந்துள்ள பெரியாழ்
வாரது நிரூபணாதலால், இத்தீரதீரப்பதன் பரமாத்மவாசகங்கொன்று
வேதாததாசத்தாலித்தாதாதாகையாலே அதனைப்பொற்றிக் கூறினபடி. ஸ்ரீ
பாடியத்தின் முதல் அத்தபாயத்தின் முதற்பாதத்தின் முடிவு அதிகாரமுதைய
இத்தீரப்போனாகையத்தில் இவ்விதமும் விதமாதக் காணத்தரும். பரமாத்மாவும்
“என்னுமி செவ்வத்துக்கு வாய் என்றது— அவனுதைய எவ்வாதத்திரியச் செவ்
வானது உன்னுதைய பராதத்திரியச்செவ்வத்திற்குத் தேற்றப்போய்க்கிடு
பொருமை. பராதத்திரியத்தின் எவ்விதத்தில் கிற்பவர்களைப்பற்றே உத்பரிணம்பர்
காசகம் சொல்லிப்போகுவது: “அச்சமர்க்கதான்டி. குறிமாயசெவ்வால் அச்சக
வெண்ணென் மற்றாததானே.”

(ச)

உன்னோடேனே ஒருகடலில்வாழ்வானை *
இன்னுரீகையாரென்று எண்ணுவதில்லைகான் *
மன்னுரீகின்ற மதுததன்வாயமுதம் *
பன்னுமுன்கின்றாய் பஞ்சகாள்வியெடு.

(இ)

பாஞ்சகன்னியமே!	-சந்திரே,	(சீ குருவாய்மொழி)
குரு கடவீழ்	குருகடவீழ்	மன் குரு கிளற
வந்தேடு கடவீழ்	வந்தேடு கடவீழ்	வன்வன்வாய்மொழி
வாழ்வாய்	வாழ்வாய்	விரைகிளற
இன்னுள் இன்னியர்,	வாழ்வாய்	மதகுதன்
என்று என்னுளவர்	வாழ்வாய்	வாய் அருதம்
இன்னுள் காண்	வாழ்வாய்	பன் காலம்
	வாழ்வாய்	உன்மெருப்
	வாழ்வாய்	(குருவாய்மொழி)

ஓ பாஞ்சகன்னியமே! சீ பிறத்தவரிடத்தில் உன்னைப்போய்ப் பிறத்தவர்கள் எத்தனையோபேரவர்களுக்குக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; அய்யன் யாராவது கொஞ்சிதும நினைப்பாரா? அவர்களுடைய கவனம் இப்படிப்பட்டது, கவனம் இப்படிப்பட்டதென்று யாராவது அறிவ விரும்புகிறார்களா? இன்னுள்; அப்படி இருக்க, உன்கொருத்தனுக்கு மாத்திரம் வந்த வாழ்ச்சி என்னே!; கண்ணியா னுடைய திருவாய்மொழிக்கு அந்தும் பதனும் அருத்தமிருப்பே! உன்னுடைய பீர்க்கெய்யெம் பரம்பெய் என்று கொண்டிருக்கிறேன்.

இன்னுள் இன்னியர் = இன்ன உருவத்தை யுடையவர்கள், இன்ன இயற் கைப்பயனுடையவர்கள். "இன்னுளியாரென்று" என்ற பாடமும் குருவாய் கொள்ளப்படுகிறதாம்; இன்னுள்- அய்யன்; இன்னியர் - பேர்க்கொண்ட என்னுளவர், உன்னுளவரை குருகடவீழ்வாய்மொழி கண்ணியை நினைப்பதற்கு நினைப்பாராருமில்லை என்று கொடுத்தாகனாம்.

பாஞ்சகன்னியமே! = என் பெரிவாழ்வாய்ப்பாடுவனத்திறம் பயன்பற்றியின் நேன், சீ பாஞ்சகன்னியமே! வாய்மொழி ஒப்பற்ற பயன்பெற்றதாயிற்று; பிறப்பிறை வாய்மொழி என்ன இருக்கிறது? அத்தொடர் செய்கின்றிருக்கல் வேண்டும்; அந்த உனக்கு என்னுளவர்களை- என்னுளவரை போலும்,

பெய்ததீர்த்தமொழிகே கின்றபுணர்முகம் =
காய்த்தீர்த்தான்கைத்தவத்தே பேர்க்கொண்ட
செய்ததீர்த்தமொழிகே செங்கண்மொழிக்குண்டைய =
வாய்த்தீர்த்தம்பாய்த்தாடவல்லாய் வல்லாய்யே. (சு)

வாய்ப்புரியே!	வாய்ப்புரியே!	கிளற	(சாத்திரபதிசாலை)
பேய்	பேய்	புணர் மருதம்	(மதமயிளற)
நீர்த்தம்	நீர்த்தம்	சாய்த்து எத்தனன்	(இசைமொழி)
சுடர்தே	சுடர்தே	கைத்தவத்து யி	(சாத்திரபதிசாலை)

இங்ஙனவுகத்தில் புன்பதீர்த்தத்தலிற்: பந்தித குறுக்தாபிதபுனெய்
தும் விருப்பமிலவ தாரிங்கி; அங்கன் விருப்புந்ருசொங்கும் ஆரீகந்தம் ஐக்
தாதுகாதம் வழிசுடந்தபோப் ஒருகுதத்திதும்: குட்டிதம். முழுசுதிட்டு வரு
வர்கன்; ஒருதடகை புன்பதீர்த்தத்திற் பார்தாடுததற்கு. எங்கும்: பூர்ப்பாடு
கன் பூர்திந், பாஞ்சென்னியமே! நீ அப்படிப்பட்டிருந்தமொத்தம் பூர்ப்பாடு
எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்திலேயே தனிதாந்: குறுகிருத்தகொண்டு
அவனுடைய வாயமுதையிற நேரேதத்தாமன புன்பதீர்த்தத்திலே ஐக்
மும் அகாநதித்திருக்கென்குபி, உதா அந்ருப்பமே அந்ருக்டம்-என்ற
கொண்டாடுகென்கு.

“கமலபுரிபே! (நீ மந்தவாகிப்போன்) போப் திர்த்தமாடே-செங்
கண்மலர் தன்னுடைய வாய்தீர்த்தம் பார்தாடவன்” என்று அவ்வயத்தம்.
செய்தீர்த்தமாய் கின்ற என்ற அகடமொழி செங்கண்மலர் குறு மாதவம், செங்
கண்மலர் தன்னுடைய வாய்தீர்த்தத்தற்குமாகவாம். செய்தீர்த்தம் என்றது
கொடுதூர்த்திதான திர்த்தமென்றபடியாய், அந்ருக்டம் அருகம் காட்டப்பட்ட
தாய், அந்ருக்டம் மிக்கெற்பு காட்டப்பட்டதாமென்கு. (க)

செங்கமலவாண்மலர்மேல் நேணுகுமன்விம்போல் *
செங்கண்கருமேனி வகதேவனுடைய *
அவ்வகத்தலமேலி அன்னவாகுசெய்யும் *
எங்கவாவுஞ்செல்வம் சாவவழிபடுத. (எ)

நான்	அப்போதன்ந்த	அம் காதத்தம்	அழிய காதத்தத்திற்
செங் கமலம்	செந்தாமரைப் பூவின்	எதி	மேதே
மலர் மேல்	(புகத்த)	அன்னவாய்	என்னவாய்திற்
தேன்	தேனை	செய்யும்	செய்யும்
தாரும்	பருகிவந்த	சங்கு அகையா	சங்குவிற் செந்த பருக
அன்னம் போல்	அன்னப்பதகை	உன் செங்கம்	உன்னுடைய செங்கம்
செங் கண் ஒரு	செந்த திருக்கண்களை	சாந	மிசைம்
மேனி வாக	புன் கதத்த திருமேனி	அழியுத	செந்ததவாகு
தேவனுடைய	வாயமுதைய என்ன		
	போதத		

அப்போதன்ந்த செந்தாமரைமலர்மேலே அன்னப்புகத்த மதபூசாம்
பன்னுமாயோலே கண்ணிராதுகடைய அழிய திருக்கைவின்பெரிசிறி அதுபாசம்
பன்னி உவவுக்டோக உதக்கக்கொள்ளுகிற திருக்கக்டோ! உன் போதத்தின்
பெருமையை நான் என்னசொன்னேன் என்கிருன். பெருமையிறத்தில வாய்பத்
ததக்கொண்டு சங்கை அன்னத்தோடு சூப்பிட்டான். அக்கைத்தலையாது செங்
கமல வான்மலரோடு சூப்பிட்டப்பட்டது.

செங்கமலவாண்மலரின் மத வன்னமபால் அந்ருக்டம் அன்னம் பருகும்
தன்டு, இங்குச் செங்கமலவாண் கொள்ளப்பட்ட திருக்கக்டில மதஇவக்டில;

திருவிரிவாசனார் மது உண்டு "அகதைத்தல்மேறி" என்றிருக்கையாலே இரத உயிர்மேலேயேயுமாய் எல்லையெழுத்துமே என்று சொல்பவர்கள் - அன்றையாறு சொல்லுமாய் மலர்மலர்மேல் இருந்துகொண்டு தெரிந்துகொண்ட போல் என்று விவரிப்பவர்களுடைய இரத மலர்மலர் பரிபாசனாய் சொல்லுமாய்மேல் அன்றத்தின் இருப்புக்கும வாகதேவனுடைய அலகைத்தலத்தில் சக்கன் இருப்புக்கும உபமாசொல்லுமாய் விவரிக்கெனவே

அன்னவசஞ்செய்தல் உண்ட உணவுக்கொடு உடமலர்கொண்டதம், உறங்குதல், சங்கறையா! - அகையன் - அசன்; - வருகின்றிறந்தது

ஆழ்வானருளிச்செய்த: ஸூத்தரபாஸுத்தவத்தில். "முதம்தவநாந்ரிபதி பாணிதரலாப்யுக்மம் ஆகுடயோர் விமலசங்கரநாநாயோஸ்து - ஏகோப்யமாச்சித திரேவீர்த்தமாரண நமஸ: பத்மப்சியோர்க்க இவ நத்ஸமிதோ த்வீதீய:" என்ற ஸ்ரீரங்கத்தில் திருச்சுக்கைப்பற்றி வருணித்திருப்பதில இது - அன் கருத வ அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றமை அறிபத்தக்கது.

உண்பதுசொல்லில் உலகளத்தான்வாயமுதம்*
 உண்படைகொள்ளில் கடலுண்ணைகைத்தலத்தே*
 பெண்படையாருன்மேல் பெரும்புசல்சாத்துக்கின்றா*
 பண்பலசேயகின்றயுபாஞ்சசன்னியமே

(அ)

பாஞ்சசன்னி } உயமே }
 உண்பது } உண்பது என்ற சொல்லில் } பெண்குல்
 உயரு அன் } உலகமே அனத்தல் }
 தான் வாய } னுன் எம்பெருமானு }
 அமுதம் } உடல் திரவியிதான் } அமுதம்;
 உண்படை } படுத்த சொல்லு }
 "செல்லில்" } உயமே பெண்குல் }
 உடல் வன் } உடல் போன்ற திறத்தை }
 னன் கை } உடல்வருண அங்கெம் }
 தலத்தே } பெரும்புசல்சாத்துக்கின்ற }
 (இப்படி உண்கு உண்புமகந்தம்)
 அகையாயிருப்பதில்

பெண்படை } பெண்குலத்தக்க }
 யா } அகையரும் }
 உன் மேல் } உன் விஷயமாக }
 பெரு புசல் } பெரிய சொல்லும் போல }
 சாற்றுகின்ற } இருக்க, [அகையர் கீழ் }
 } எதை இருக்க }
 } சொல்ல சொல்ல }
 } குணமது உயரத்த }
 } இருக்க }
 பண்பு அல் } (இப்படி அகையன் வருக }
 செய்கின்ற } தயவு) அகையாய் }
 } காரியத்தக்கசெய்கின்ற }
 [இவ்வு உண்குத்தருவியல் என்கை]

பாஞ்சசன்னியமே செய்யது சிறிதும்விவரமாயில்லை; பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களுக்கும் உயமேல் வகைகடம்படியான காரியம் திசெய்கறாய்; அது என்னவென்றால், உயமேல் சொல்லுப வாயமுதத்தை உண்பதம் அகையுடைய கைத்தலத்தில் உறங்குதல்மேல் இருக்கறாய்; கோகின் சொற்காரத்தின்று ருளகதில கிணங்குத்தல் கோபுறவாசனத்தொடங்குதலுமாய்க்குப்போலே உண்குதல் பக வதம்மயத்தம் ஒருசெய்யப்போதும் இவ்வுடலுதிருக்கின்றது; இப்படி எய்பெரு மாயேயே, ஸார்போத போகவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற பல்லா

பிரம் பெண்களை வயிறொளிதழிந்தவிட்டு நீயொருவனை இப்படிப் போதுபோக்கு வதானது நியாயமெல்லாம்; 'இப்பாவி இப்படி அநியாயமெய்தினான்' பென்ற முறை விடாநாடுவிறைகள் எவ்விறை.

கண்படை=உறச்சம்; பெண்படையாள்=திராந்திரையுள்ள 'பெண்கள்' என்றபடி; திருவாய்ப்பாடிதுள்ளாரும் ஸ்ரீமதகாவிதுள்ளாரும். பூசல்=பேசொலிசெய்தல், பண்பலயன்பு அன்பு, பண்பு-சிவபம், அன்பு-அன்பு, நியாயமென்றது அநியாயம். பகவத்கிஷ்கபத்தில் அவகாநித்தயர்கள் "வீரமாயு நமஸ்கர" [காண்காதுபுத்திர] [இக்களிதனிபருத்தான்] என்றபடி மற்றுடையுடையபாசுபு உட்குக்கொண்டு திராக்கிறுத்த அதுபவிக்கவேண்டி மிருக்க, நீ ஏகாவிபாய் அதுபவிப்பது அநீதிபெண்கள்.

பாஞ்சென்னியமே! = நீ அவருடையிற்றித்த வளர்க்கிறுப்பாயாசில் "வாழாட்டிட்டு சிம்ந்திருவீரேன் அத்து மனதும்மனமும்கொணாயின்" என்றும் "நீயாடாவிபாதியீர் போதுமியே" என்றும் எண்ணப்பிராணை பாணமருத்திக்கு ஆகாப்படுவாய் உப்புக்குழிதிலே சிறந்து அகாள்வயிற்றிலே வளர்க்கத்தகுதலால் நிறைந்ததன்பப்படுத்துவதிலேயே குடிகுடையபாசியாசின்ருப் என்ற உட்கருத் துத்தோனாய் பாஞ்சென்னியமே! என்கிறும் போதும். (அ)

பதினாறுமாயிரவர் தேவிமாரிடார்த்திதூப் *

மதுவாயிறகொண்டாறபேல் மாதவன்றன்வாயுமுதம் *

பொதுவாகவுண்பதனைப் புக்குயுண்டக்கால் *

சிறையாரோவுன்னோடு சேல்வப்பெருஞ்சங்கே.

(க)

பெரு செல்லம் } பெரிய செல்லம் படை
சங்கே } ததாக்கமே!

பதினாறாம் ஆயி } பதினாறுபிரம் தேவிமார்
சங்கே தேவிமார் }

பார்த்த } (எண்ணபிராணையுடைய
இருப்ப } காயமுதத்தை எய்
பருகுமேறுமென
வீருயி) எதிர்பார்த்த
திருக்களையில்

பொது-ஆக } பகவத்கிஷ்கபெண்
உண்பது மாத } வாயு பொதுகா
வன் தனவாய் } உண்கொண்டியதான
அமுதத்தை } அவ்வெய்பெருமானது
வாயமுதத்தை

நீ புக்கு } நீ யொருவனை ஆக
யித்த

மது வாயில் } (தேனை உண்டிருப்போல்
கொண்டால் } போல் உண்
போல் உண் } டக்கால்

உண்டிருக்க } (மற்றபேசன்) உண்
தெய்வாரோ } னோடு வினாநப்பட
மாட்டாராநோ?

பெருஞ்செல்லம் படைத்த சங்கே) நீ அத்துப்படுத்தும் உண்டிற் கொண் பிரான்றன் வாயமுதம்கொண்டு உண்கொருவனுக்கே உரிசுயப்பட்டதன்று; அக் கொண்பிராணுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பதினாறுபிரம்பெண்கள் இவ்வமுதத்தைப் பருகுவதற்குப் பங்குடையவாகேன். அவ்வவன், இந்நீ, அதுபவிக்க அவுணர்வு பார்த்திருக்க நீ ஒருவனை மேல்விழுத்த புதித்தாய், அவர்கள் உண்டிருக்கி யினவரை திருக்கமுடிபுமோ? அவர்களுடைய மனவருத்தத்திற்கு நீ ஆகாசுபாசில் உண்ணாதுகொண்டுகில் மதிப்பாருண்டோ? என்கிறும்.

பொருள் தான் மனஞ்செய்த கொள்ளியனுமென்று அங்கங்கொரு
தெரிந்து பெருங்கெட்டுவாங்கு தந்த திரட்டைவந்திருந்த கன்னிகைகள் பதினா
குபிரம், பெண்பும், கன்னியர்கள் அங்கங்கொரு கொண்டுவிட்டதற் தானே
மனஞ்செய்தகொண்டன வென்பது அறிவந்ததே. ... (5)

பாஞ்சரணியத்தைப் பற்பகாபனெனும் *
வாய்ப்பெருந்தென்றும், ஆக்கியவண்ணபுதுவை *
வந்தபுகழ்ப்பட்டாரான் கோதைவழிநீராங்கும் *
ஆய்ந்தெத்தவல்லா ரவருமனுக்கரே. (6)

பாஞ்சரணியம்	சகலம்	பட்டாரான்	பெரியாழ்வாருடைய சொந்த	பெரியாழ்வாருடைய திருமொழியான ஆன் டன் (அருளிச்சொல்)
பற்பகாப	எம்பெருமானோடு	தமிழ்	சுந்தரி	இத்தமிழ்ப் பாசரவான் பத்தையும்
வாய்ப்பெரு	பெருமையுடைய	ஆய்ந்த	சொந்த	அதனத்தித்த
சந்தம் ஆக்கிய	புகழ்வதற்கு வந்ததே கொண்ட	சொந்த	அவ்வாறு	(இது கொண்டு எம்பெ ருமானோடு) துதிக்க வந்தவர்களுக்கும்
வாய்ப்புதுவை	அழகிய பூதி விவியித்த சிவ திருவகாசரித்ததனும்	அனுகூலம்		(பாஞ்சரணியம் போல அந்தந்தாராய பெருமான்)
வந்த புகழ்	சகலத்தையும் புகழ் புகழும்			

இத்திருமொழி கருவாங்குப் பருந்தொன்றி முடிக்கென இதின, பூதிபாஞ்ச
ரணியத்தை கோக்கி "மாதவந்தன் வாய்க்கவையும சந்தமும் கிருபபுத்தம்
கொண்டிந்தேன் சொல்" எனாதமையாக் இச்சங்குதான் எம்பெருமானுக்குக் கிட
ந்த வறவுகூடபது என்ற ஆண்டாளுகைய கருத்தாமிருந்தது; அதுதோன்ற
அருளிச்சொல்பெருள்—பாஞ்சரணியத்தைப் பற்பகாபனெனும் வாய்ப்பெருஞ்
சந்தமாய்க்கென" என்ற, பெருங்கென பத்தத்தம் முகையதற்குக் கொண்டு கொள்ள
என்றபடி, ஆக்கிய என்ற அகடமொழி கோதைக்குமாய்க்காம கோதை தாழ்த்து
மாய்க்காம, "வந்தபுகழ்" என்ற அகடமொழி பட்டாரானிடத்து அங்கங்கொரு
தருமாயினும் கோதைவிடத்து அங்கங்கொருவினா பெரியவாக்கையினே,
தமிழ்—தமிழாணைய பாசரவாங்கு ஆகுபெயர்.

ஆய்ந்த எத்தவல்லா ரவரும் — இத்திருவாய்மொழி முழுதும் பாஞ்சரணிய
பத்தத்தப்பற்றிச் சொல்லித்தேவன்நி எம்பெருமானைப்பற்றி இதின ஒன்றாயின
பெயென்று கருதிவிடாமல் இதுவும் எம்பெருமானுடைய பெருமையில் தான்
சென்று முடிக்கின்றதென்று ஆராய்ந்த அதனத்தித்தவையெல்லாம் என்றபடி. எம்
பெருமானுடைய திருவாய்முத்திதின் இனிமையும் அனுகூலமும் ஆச்சரிதபகாபாத
மும் இத்திருமொழியின் வினங்கக்கொண்ட, அனுகூலம்—அன்புடைய, அந்தவாகர்.

அடிவரவு:—கருப்பூரம் கடல் தடவரை சந்தின் உங்கெடு போய் செங்
கமலம் உன்பது பதினா பாஞ்சரணியம். ...
இத்திருமொழி முத்திதம்.
ஆண்டவன் திருவாய்க்கொண்ட கரணம்.

Ukita, 1947

பெருநகரமேலாப்படி வீதித்தொட்போல் மெதுவாகக்
தெருக்களையெல்லாம் கடந்து என் திருமுன்துறம்போக்கு நானே
கண்ணீர் கள் முலைக்கு வட்டில் இனிசொந்தச் சொல்வேனா
பெருநகர் மாமயிடந் தூயிரிது துமக்கோடு பெருமைமே.

(6)

பெந்தரவே } (கையாடல்கள்) எழுது
 நான் குடிபட்ட } நான் தாண்டிடு
 என் கிண } என்மீது அருள்
 என் கிண } என்மீது அருள்
 பெந்தரவே } எழுதுதல் என்மீது
 பெந்தரவே } எழுதுதல் என்மீது
 என் கிண } என்மீது அருள்
 என் கிண } என்மீது அருள்
 என் கிண } என்மீது அருள்
 என் கிண } என்மீது அருள்

ஆசாசப்பாபு முழுதும் இடையையாந் தீவிரமாகிடுப்படுத்தி
மேலதிக வட்டிக்குப்போனதேவதான[1] என் திருவேங்கடமுதலாயதும் உண்

உன் புருஷ உன்னேபுருஷ
சுதலப்பட்டி } கவ, அந்நம் பாகதப்
கவரும் இரவீஸ்
இடை ஏமத்து சநிபரமத்தினே

ஒர் தென்ற } ஒரு தென்றற் கார்த
தாரு }
யான் இவ்வுரு } யான் இவ்வாடு
குப }
இவ்வுரு இருப் } இவ்வுரு இருப்பினே?
பெனே } (இது தருநியோ?)

ஓ காளீமகன்கனே! நீங்கள் எனக்காக ஒருதாரியத்தில் இன்று புதிதாகப் பரிசுபம் பண்ணியேனுமோ? யானத்தனமே இவ்வாறாக இருப்பவர்களைத்தேர்நீ வகன்; விநியுபயித்த முதலுக்கனையும் பொன்னினையும் ஒருவரும் வேண்டாம விருக்கத்தானே நீங்களே பொழிவினரீர்களான்தே. இப்படியிட்ட நீங்கள், அடி விழுக்த வேண்டுகின்ற எனக்காக ஒருவாப்ச்சொல் கண்ணாசனோ? திருமேன்கட முடைபாணுமடப ஸமாசாரம் உககருக்குத் தெரிபாமலிராதே; ஏதாவது சொல்லலகாதா? சிறாகருப பொன்னினும் முத்தையும் பொழிவினர நீங்கள் யானரு ஒருவாப்ச்சொல் பொழிப அருமையோ? என்கிறான் முன்னகுககில்.

இவன் அபபகக் கேட்டவனவிலும் அம்முதில்கள் இன்னஸமாசாரமுன் டென்று மறுபாறலம் சொல்லப்பெருமையாலே தனது ஆற்றாமலின் கனத் காதா சொல்லி வகுத்துக்கொள் சிவனகுககில்;—அவ்வெமபெருமாளிடத்து யவத்த காமமாதிரி தீபானது வெவிலிலுள்ள அபவவகன சிவ்ஸோஷமாச தவிர்த்தலிட்டி இவர காமுமல் உனளே புருஷ தவிர்த்த, தென்றற் காரதானது அதற்குத் துணியாவிருத்தகொண்டு கோவை அபிபபபித்த இப்படி இரவீஷன் காலிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு வத்தனாகான் கான் தமோலிககிப்யிபெ னென்கிறான்.

சாமம்—‘ஸ்ரீபாமம்’ என்றவடசொல்கிராம். தாளானன்ஹபெருமையார ட்டு சிறபவன், இவ்வே விபரம்பான ஸ்ரீவககி;—‘சிறக்காகக் கண்டவுடம்பபத் தகககென்றிருக்கு மவகுப்த்து; ‘சுருககி’ [பத்தாரம்] என்றிருக்கிற வுடம் ஸபத் தகககென்றிருக்கிறவன்; ‘இவவகவு பகடத்த காமோ சொதாசுவியம்? இதில அபிபவகவுபகடபார் வேனுமகெ தகக்கன வகுக்கிறகள்’ என்று ஏழ வவககிருக்குமவன்.”—எனது. இதனும், பாத்யம் கொண்டாடி சிற்பவன் என்ற தாகிறது. தான் என்று திருவகக்குப்பேராய் அதனும் திருமேனிலை உபலகித்த தாககி, திருமேனிலை அடிபார்க்கு பேரக்யமாககாதே, தனக்கே பேரக்யமாக அருமவன் என்று ஒருவர் பொருள் விவரித்தார். இதனை ஆராய்வது.

வார்த்தை என்னே?—அவ்வாறும் இவ்வுகந்திராகவிலும் ஒரு வார்த்தை யாகிலும் சொல்லியனுப்ப வகமப்யமே, அதுவுமிககிபேர என்னக. தக்துலிண்ட— இரவீஸே, ஏமத்து—கட்டுக்கவதுமாயுள்ள கிடத்திற் என்றும் பொருள்கிறான். ஸாம்.

அறிவட்டந்தைத் தவிர்ப்பதொடு இவ்வுடந்தைத் கொடுப்பதஞ் செல்வநிலைநடப
தாதலால், இப்போது எனக்கு அறிவட்டங்களால் புலங்களைத் திறவடிப்பது
மாதிரியும் போதாது; பகவத் அம்மலேஷம்கிற இவ்வுடையாப்தியையும்பண்ணித்
தாவேனா மென்கை.

நான்கோண்ட சரிவனைகள் தருமத்தில் காற்றாமின்—எம்பெருமான் ஆன்
டாமிடமிருந்து சரிவனைகள் கொண்டாடுவென்னில்; அவன் இவநிலைபெ
யிரிந்ததனால் இவன் மேனிமெயிந்து வனைகள் கழன்றுபோகப் பெற்றுநாதனால்
இவ்வனை நீக்குதலுக்கு அவனே கரணமாகித்தலைப்பற்றித் தான்கோண்ட சரி
வனைகள் எனப்பட்டதென்க, தருமத்தில் என்ற—வனைகைத் தருகையாவதென்
னென்னில்; மறுபடியும் எம்மலேஷிதது வனைகள் தங்கும்படிசெய்தற். ஆகவே
சரிவனைகள் தருமத்தில் என்றது—அவ்வெம்பெருமான் எந்தேவென்று புனரத்
திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறானில் என்றபடி. சரி என்பதே கைவனைக்குப் பெய
ராயிருக்க, சரிவனை என்றது “சர்வகுண்டகம்,—கடிகலயம்” என்பனபேரலையாம்.
காற்றாமின்—அவனுடைய ஆயிரமுடயந்த அறிந்தகொண்டு என் கிறமைகைய
அவனுக்குச் சொல்லுங்கள் என்க. இங்கே விபரம்பரணை—“[காற்றா
மினே] அவன் தரிதும் தருமிருன், தவிரிதும் தவிருமிருன்; நீங்கள் அறிவித்துப்
போரும்கொள்.”

அன்றியே; அவனுடைய திருவுள்ளத்தை நீங்கள் அறிந்தகொண்டு
அதனை என்னிடம்வந்து சொல்லுங்கள் என்றமாம். (இ)

சலங்கோண்டிள்ளத்தெழுந்த தன்முதில்களின் * மாவலியை
நிலங்கோண்டான்வேங்கடத்தே நீத்தேறிப்பெழுநிலிள்களின் *
உலங்குண்டலிளங்கணிபெயல் உன்மெலியப்புதுத்து * என்னை
சலங்கோண்டகாரணத்தாற் என்வகையேய்செய்யினே. (ஊ)

சலம் கொண்டு } அமுதா ஐவந்தை
முத்த கொண்டு

கொத்த } மேற்கொண்டி விசக்கு
அமுத } விசை

தன் முலை } குவித்த மேய்கொள்,
தான் }

மா வலியை மறையலிவிடமிருந்து

சிலம் கொண் } பூயியை வளநிசப்பதே
டான வேங்க } திக் கொண்டகருண
டத்து } எம்பெருமான் அமுத்
தருவியிருக்கிற திரு
மையினே

நீர்த்த பாலி

சரி உபாவிருந்து

பொழிந்த } பொழிந்திற் மேய்க
காள் }

உலங்கு } பெருந்தொச்சை
உண்ட }

விசைகணி } விசைப்பழம்போவ
பொல்-உக் } கண் உன்மெலியும்
மெலிய }

புருத்து } என்னுள் பிரவே
செய்து }

என்னை } என்னுடைய

சலம் கொண்ட } கைநடவளை அபதரித்த

காரணத்தாற் } காரணத்துக்கு

என் கடனில் } என் கடனில்

செய்யினி } தெரிவிப்புகள்

மேகங்களைக் கொண்டாடி இருகால் ஊம்போதிக்ஞன்; திருவேங்கட முடையாளை நீங்கள் இடைவிடாது சேவித்துக்கொண்டு அத்தாளே மத்தாளும் போலா செருகவி யிருக்கிறீர்களன்றோ என்பது முதல் கிளியின்கருத்து.

குஞ்சரமே மருகியிருப்பானவர்கள் வந்தேறிகளவுத் திருநாள் வேலித்து கிட்டுப் போவதுபோலனறியே தவ்வேதேவத்தியேயே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்றீர்களே! என்னபாக்கியம்! — என்ற கொண்டாட்டம் இரண்டாம் கிளியின்கருத்து.

பாம்பினையான் வார்த்தை என்னே! — திருவகந்தாழ்வரளிடத்து கைகவித் தைங்கரியங்கனையங் கொண்டவதேவா என்கிடத்தும் கொள்வன் எனறிருந் தேன்; “அகபாயங்க முத்துஞ்ஞய ந்லயாகதோ மதுளம் புரீம்” என்றபடி. போஷி யாயகத்தை கிடத்தே திருமதுகையிலே வந்துபிறந்த கண்ணிரான் தேர்ததட்டில் விந்து சொன்ன வார்த்தையை [சாமஸ்யலாகத்தை] மெய்ப்பெனது ரீம்பியிருந் தேன்; பாம்போடே அணைத்து பாம்பின் தன்மையே தனக்குமுண்டாகப் பெற் றான்; அதற்கு காக்கு இரண்டாயிருப்பதேவா இவனும் இரண்டுசேக்குப் பெற் றான்; — அதாவது பொய்யனாகிட்டான் — என்ற கருத்துக்காண்க.

பலபேர்களுகரு மெய்யனாகப் பரிமாறின அவன் உன்னையிலே பொய் யனான மாத்திரத்தால் அவனுக்கு பாத்தொரு அபகீர்த்தியும் விளைபமாட்டா தென்று மேகங்கன் சொன்னதாகக்கொண்டு மறுமொழி கூறுகின்றான் பின்னடி யளில் “ரகநிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வரூபஸ்ய ரகநிதா” எனது ஸாமர்ப்பரஸ்கு னன்றிகே அவனுக்களுக்கு, கியோஷிதது ஸ்காஸாகப் புழம்பெற்றிருக்குமவன் யுரு பெய்வினாபையைக் கொல்கெய்தான் என்றசொல் உலகில் பாவுமாவில், பிவனை அவனைத்துப்புவாருண்டோ? என்கிறான்.

கதி = மகி கருதானு = தன்னுடைய ஸ்காஸத்துவத்தை மறந்து என்றபடி : அன்றியே; “ஒரு பெண்கொடிவை வதைசெய்வதால் ஸக்து ஸ்வரூபத்தாநி விளைப்போகிறதே!” என்று கருதாமல் என்றதாகவுமாம். பெண்கொடிவை வதைசெய்தானே வெண்ணில் ஒர்கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டுங் கொடி வைத் தகையிலே இட்டுவைப்பது அதனைக் கொல்கெய்தல் தொக்கும்மிறே வதை—ஊபி என்ற வடசொல் கிகாஸம். “பெண்ணீர்மை வீடழிக்குமிது தமக் கோர் பெருகையே” என்று முதற்பாட்டில் மெழுதினற்போற் சொன்னதை இப்பாட்டில் விளக்கச்சொன்னுனென்க. (௯)

நாகத்தினையாறின் கண்ணுதலாங்கயத்துகாசெய்

மேகத்தை * வேங்கடக்கோன் விதேதில்விண்ணப்பம் *

லோகத்திலவழுவாத புதுவையுந்தேனங்கோதைதமிழ் *

கூகத்தவத்துண்ப்பா தவடிவானுருவோ.

என் துறவிகள் } விவருணமான முகத்
 பொருத்தில் } தை யுடையவாய்
 வருகாத புது } பவததுபவத்தின்
 வைப்புகோன் } குறைபாதகமான பெரி
 கோதை } யாழ்வாகுடைய மக
 எகத்தின் } தான ஆண்டவர்
 அணியின் } திருவணந்தானனைப்
 வேங்க } பகைவாரகவுடைய
 டர்கோனை } னுன திருமேன்கட
 வந்த } முடையான
 உரை செய் } ஆசைப்பட்டி
 அருளிச்செய்ததாய்,

மேகத்தையிடு } மேகத்தவந் துது விடு
 துதிங் கின் } வதாக அமைந்ததின்
 ணப்பம் } ணப்பமாகிய
 தமிழ் } இத்தமிழ்ப்பாசரன்
 ஆகத்த } நஞ்ருதபத்திலே வைத்
 வைத்த } தக் கொண்டு
 உரைப்பாசரன் } நதவலவயர்களை
 அடியிக்கு } மமபெருமானுக்குரிய
 உர் } கைவகரியம்பண்
 ணப் பெறுவான்

இத்திருமொழி சற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகெனும் இப்பாட்
 டில், வேண்டினபடியெல்லாம் பவததுபவத்தைப் பெற்று மெழந்தவரான பெரி
 யாழ்வார்க்குத் திருமணாகப் பிறக்கப்பெற்றதனையே நேறதவாகத் தான எம்
 பெருமானை கிருமப்பபெற்றான் எனனுமிடம் தோற்றப் போகத்தில் வடிவாத புது
 வைப்புகோன்கோதை என்கெனும். என்னுதலான் முகத்தைப் பார்க்கும்
 போதே 'இவன் பவததுபவத்தின் கிலையின்' என்னததாக விதுதடயவா
 என்றபடி. "எய்ந்த உரைசெய கின்னப்பம்" என்று அர்வயம். "மேகத்தை
 வேங்கடர்கோன் இவ துதவிடு கின்னப்பம்" என்று அர்வயிக்கலாமென்ப
 அழகிய மணவானச்செயர், தூல் - இடம்.

ஆகத்தவைத்த உரைக்கவரவத—'ஞாத்தி பவத்திவயத்திலே ஆகா
 வைத்த என்னபாடுட்டான்' என்று உருக்கத்தோடே அதுகந்திக்கவரவாம்,
 அடியாராகுவரே—ஆண்டான் மேகத்தைத் துதவிட்டு வருத்தினதுபோல அவர
 கன் வருத்தவேண்டா; இவன் துதவிட்டதனையே நேறதவாக இவைபெற்ற
 பெற்றை அவர்க்கும் வளித்திப்பெறுவர்கள் என்ன போகம்—மொம் என்ற
 வடகொல்லிகாரம், பெரியாழ்வார், தமது திருமொழியில் தாம் கிருபயின
 படியெல்லாம் குறைவற அதுபயிக்கப் பெற்றாராகவரவே "போகத்தில் வரு
 வாத புதுவைப்புகோன்" எனப்பட்டார். (சு)

அடியவடி—கின் மா ஒளி கின் வான் கலம் கைம கார் மத காகத்
 கின்றாய். ...

எட்டாக் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீய் திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டாள் திருமுகங்களே துணை
 ஆண்டாள் திருமுகங்களே துணை
 ஆண்டாள் திருமுகங்களே துணை

ஒன்பதாந்திருமொழி - சிந்துரக்சேம்பொடி

உரையவநாரிகை:— கண்ணெதிரே இருந்தோர்ந்தன் கார்முகிலகளை
 ரோகி "நீங்கள் மெய்பெருமானிடத்தான் இருக்கிறீர்கள் என்று உறுதியாக
 உணர்ந்தி எனையுமலையுள் உட்பெருமான் எனது பல்புராதன பிரார்த்தித்
 தான் தேத்திருமொழியில்; இவன்வேண்டிய பழைய சிலையெழுத்துகள் ஆற்றல்
 அமமேகங்களுக்கு இலையே, அவை தானகவுரத்தகாரியததைச் செய்தான்.
 அதாவது-எனது மறைபொழிந்தன; அப்போது உரத்தகாரியத்தினைப் பற்றிக்
 கூடிய பல்புகைகளெல்லாம் புகுதிகத்தொருங்கி, சில மலர்தல் நல்லுக்கிலாகதம
 சில பாதிகம மலரவதும், சில மலர உபகாமிப்பதமான, திண்ணையுபதது,
 மறைகாலகதில் கவித்துத்திரியுமலையான சிலிராணிகளும் ஸ்தம்பமததொரு
 வகதுலையாய்க்கன ஆக இப்படிப்பட்ட பதாரதத்களெல்லாம் இவனுடைய
 இத்திரிதநையையிலே கருதுதோற்றமே இவனுடைய ஆற்றலும் மீதானது
 உயிரகொண்டி தயிபிபிதக முடியாத அவணைதயிரிந்து; அதனால் மிகவும்
 அவனுடைய போக்தபதாரமாயிருக்கிறது இத்திருமொழியும் மேலுத்திருமொழியும்.

சிந்துரக்சேம்பொடிபொடில் திருமாலிருஞ்சோலையெவரும்
 இத்திரகோயங்களை யெழுத்துப்பாத்திட்டனவன்
 மந்தரம்கூடயன்று மதுர்க்கொழுஞ்சரங்கோண்ட
 கந்தரத்தோருடையான் கழலையிலினையதுகொலோ

திருமாலிருஞ்சோலை
 சொல்லுகம } மலபரத்த பரத்த
 யிடமெக்கும்
 துந்தர கோபம் } பட்டெழுத்தெனவை
 சொம் } வெந்த
 சிந்தரம் } கந்தரப்பொடிப்போல
 பொடி பொய் }
 எழுத்த } மேலெழுத்த
 பரத்திட்ட } பாலிவிடகென்றன;
 கூள் } அந்தோ!
 அன்று } (செய்தல் செய்து அரு
 தமனியேனெழுமென்ற
 தேவன் சரணம் புரு
 தவேண்டின) அகையத்
 திவே

சிந்தரம் } மந்தரமென
 காட்ட } (பாத்தெனில் மந்தர)
 (செய் செய்து)
 கொழு மந்தரம் } கிஷ்கிந்தரமன
 சர } அம்ருதாலதத
 சொண்ட } மந்தரத்த சொண்ட
 ஆதரம் தோள் } பூர்வாத பாதம்
 உடையான் } சந்தருடைய
 கழலையில }
 கின்று } குறுகலையில கின்று
 உயதம் கொள் } கிஷ்கிந்தரமோ?

[illegible]

எம்மிக்குமாண்டப வடிவுக்குப் பேசியதன் திருவிடையம் கணத்திலே
சேவித்துக்கொண்டிருந்ததும் ஒருவாறு தரிசுதிருப்பெயர்மென்று பாரத்தால
அதற்கும் திருநாட்டிலாதபடி பாரமும் பட்டு: பூசுகளை அமமலையாக குறித்து
கொண்டு, இந்தக்கொண்டே என்ற கருத்துகவுடன் கொள்ளலாம்.

மந்தரம்பாடி மதராக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட வாலாறு நெல்விவரிக்கப்
பட்டுள்ளது. அந்தச்சரித்திரத்தை ஆண்டாள் இங்கெடுத்த அதுணத்திததந்
ருக் கருத்திற் கொடுக்கில்; ஒருவரிடத்தில் முன்னகொண்ட நீண்டததல் சினை
அவர்க்கு ஒன்றும் மிகாதபடி ஸாரமாவது; ஸாத் கொண்டு கொள்வதுவாணத்தி
அவன்! மந்தரம்பாடியைக்கடலின் கரிகொண்டிலே கடலி கொடுக்கி கண்டபும
காண்டு அயன்! ஒருவரால் கலக்ககொண்டாருக பெரிய ததகாக்கினை, ககாக்கி
ஸாராபுத்தி தக்கொண்டுகொண்ட வல்லவனா கொ அயன்!; அபயப்பட்ட
வன் அபயபாணவெண்ணி அபியக்கொங்குவினா அல இஃது கனன அந் தம?

மதுரீச்சாறு என்று அர்ருதரஸ்துதைச் சொல்கிறாற்ப், மதாரங்கொழங்கு
சாறு என்று அந்நிகாட்டினார்போக்யதைவினாளை பெரியசொட்டியானா
சொல்கின்றனவாம். தேவாகப்து அமுதமென்கொடுக்கிற விபரத்தையைய
லோகோத்தரமான அமுதமென்னலாய்ப்படியான பிரசாப்பணை என்பதற்கு
கொண்டாவிடுதே; “விண்ணவதமுதனை அமுதிலவரும் பெண்ணமுதனைப் பெண்
பெருமசனே !” என்ற திருமொழிகையாழ்வார் ஸ்ரீஸிவத்தியை சொன்னது, கூறத்
தாமலான் அருளிய ஸ்ரீரத்தரபாஜஸ்தவத்திலே “மேஷயிமேஷராஜ்ய” (உத்திக
மந்திராந்ரி) என்கிற ஸ்ரீரத்தரவதுல்லோகத்தின் முற்பாதியிலே இவ்விசேஷம் உதம
நன்கு விளங்கக் காண்க.

சுழியை = சூழச்சி; அதாவது வஞ்சகர்களையும் தத்திரம். இங்குத் திரு
மாலிருளுசோகையழகர்செய்த தத்திரமாவது—தாம நேராக எழுந்தநாளைய
தமதுவயங்கிரு ஸம்சகங்களான மேகங்களை வரககாட்டுதல், இச்சொல்லால்
கவிப பரவச்செய்தல்முதலிய காரியங்களை இவ் ஊண்டாளுரது உதயபாஸனொ
தல். சுழியில்லிநீறுவந்துங்கொல்லோ? எனறது—இந்த அபகதை உயிரி
யிசுமக்கற்றம்மால்காதி என்றபடி, ஒரு பெரியகைகாண மனம் அகப்படுத்தி
கைக்குலையத் வலியைத்தப்பி காம் பிசுமக்கமுடியுமோ? இனிமுடிந்து பேசுந்
தவியுள்ளது என்பதின்.

விந்நாசம், இத்திரகோபம், மந்தாசம், மதாசம், சந்தாசம்—வடசொல் கிரக
சங்கம். உயதும்—ய என்றும் கிரகப்பகுதியடிபாப்பிறந்த தன்மைப்பன்மை
கிரகமுற்று. (அ)

போர்க்களிறுபோகும் மாவிலுஞ்சோலையும்புறவில்
தார்க்கொடிமுல்லைகளும் தவணைககாட்டேின்ற *
கார்க்கொள்படாக்கள்கின்ற கழறிச்சிர்க்கத்தரிமேன் *
ஆர்க்கிகோதோழி அவந்தாச்செய்யுசையே.

போர்க்களிறு	போர்க் செய்கை, தபோ தொழிலாகையுடைய யானைகள்	கிரக	பூத்த சிந்த
போகும்	போகுத விசையாகி மடமாசை	கழறி சிரிகா	'கமரகு சீ தப்பிப்பிழை க முடிவாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே சிரிப்பது போல விவரித்த
மாவிலுஞ் சோலை	திருமாவிலுஞ் சோலை மலைவிலுண்டைய	தரிமேன்	(அதுகண்டு) தரிசுமாட் கென்றியேன்;
அம் புதையல்	கிசையும்முதைய நாழ்க்கை களிலே	தோழி	எனது உயித்த தோழியே!
தார்க்கொடி முல்லைகளும்	அருமபுகைவண்டைய கொடி முல்லைகளும்	அவன் தாள்	(சாம் ஆசைப்பட்ட) அவனுடைய தோள் மாயமாதது
தவணைககை	(அதுகொண்ட) கொடுத்த புன்சிரிப்பை	செய்த பூசை	உன்புணர்விர பரிபலத்தை
காட்டிலிவைய	கீணப்பூட்டா கிரகனை; (அனத்யம்)	ஆர்க்கு துறகோ	பாசிடத்த முறைபிட்டு தேவோன்வது?
கார்க்கொள் படாக்கள்	கிரககொண்ட படா என்னுறகொடிசன்		

யானைகள் ககையபோகுத விசையாட சிந்தப்பெற்ற திருமாவிலுஞ்சோலை
மலைவிலுண்டைய அருமபுகைவண்டு கிரகங்குன்ற கொடிமுல்லைகளானவை, அவ்
வெயம்பெருமான் ஸம்போகஆரம்பமாயத்திற்பன்னும புனமுதலவைய கிரகப்பூட்
டிககொண்டு ககையித்துப்பபடுத்தின்தன்னை; அதற்குமேலே, படாக்களானவை
புகழித்து, ஸாய்ஸ்வரூப கடத்தேறினியிப்பு ஒருதலையிலெற்றிக்கு படாகப்பண்
றும பெருகுநிலிபகை கிரகப்பூட்டாகின்றகொண்டு என்னை உருவழிக்கின்றன.
தோழி அவ்வெயம்பெருமான் திருத்தோளினகாதற்கொண்டாசினத மாவிலைய
ஆசைப்பட்டமையகவனரோ ககை இப்படிபயிரிபவப்பட சேர்க்கதா; இத்தப்பரி
பலத்தை ககை பாசிடத்திறகென்று முறைபிட்டு ஆசாவென் எககிறான்.

புறவு—சோலைகள் கிரகமிய ஆராமம். தவளம்—யவன என்றவடசொல்
கிரகம். காட்டேின்ற = கிரகமுற்று. படாக்கள்—பெருக்கொடிசன், கார்க்
கொள்ளுரை—அதுகொண்டிருக்கையுமாம். (உ)

கருவினாயென்மலர்கான் கயாமலர்கான், * திருமா
வகுவொளிகாட்டேின்றீர் எனக்குய்வழக்கொன்றுதையி
திருவினாயதேண்டோள் திருமாவிலுஞ்சோலைமயி *
வரிவகாயில்புத்த வந்திபறயம்வழக்குந்தே.

இரகசியத்தில்ய்ப்பந்த நிவார்த்திப்பினை.

১৯৪৭ সালের ১০ই আগস্ট
 ১৯৪৭ সালের ১০ই আগস্ট
 ১৯৪৭ সালের ১০ই আগস্ট

(7) *செய்து* *பொருள்*

(கீதாசன்) 12

[illegible]

காட்டுகின்றார்
அவ்வாறு

[illegible]

பிழைக்கும் அளவு

மறைமுகத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

திரு விவேகானந்த } பெரியசோட்டியவரசர்
விவேகானந்தபிட்டுமாண

திரு. தேவன் } திரு. வரீய திருத்தேவன்
 உறுப்பினர்

திருமணிக்கு } அழகர்
சேவை நம்பி }

நின்று புகுந்த } (எனது) கீழ்க்குநர்

கவி கவிதை } (வனது) சுழற்சிய
கவிதைகளை

நாட்டிப் பற்றும் } பரந்தகரணமாகக் கொள்ள
வழங்கு உணரே } னாசொன்னடி போலும்

வினா: கரகநயம் பூக்களும் காட்டும்

இது, அவை எழுப்பியிருக்கிற கேள்விகளுக்கு
பதிலளிப்பதற்கு மா.தலைவர் அவர்கள்

நீபகமாயிருப்பதால் உண்டாகும்
வினாவுள் சம்பந்தமாகலை. "நீப

தங்கனோ! கரையாமலிருக்கவேண்டும்! நேரம் காலம்
என்ன? நான் நினைக்கிறேன்...

அ. கனிஸ்.

இப்போது உமங்குலேசுவரர் ஆராத

பா.பி. அகிலமங்கலத்தனத (முதலாம்)
கா.பி. அகிலமங்கலத்தனத (முதலாம்)

சென்னை 15-07-2019

பெருந்தகை அறிவுடைமையுடையவர் உள்ள
பெருந்தகை உணர்வுகளை உணர்ந்தவன்

உலகம் தழித்திருப்போம்' என்
துக்கமாகவிட்டு ஓடினார். அப்போது

[illegible]

சென்னை 12.12.2017 - வாழ்க்கை

7. *Кривошапкин, Г. И. С. 1972.*

[illegible]

செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திருமாலிருஞ்சேவை எம்பி இப்புருந்து வரிவகைகளை வந்திப்பறினதற்குச் சொல்லுகிறதற்குக் கருதறு பாதெளிவு; எம்பெருமான் தானுலேவிறு ஸபஸ்ஸேவிததத் தானுலே பிசிந்துபொன்னுள்ளதை வந்திப்பறினதற்குச் இசையாதிருக்க கீர்ப்பந்தப்படுத்திப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல். (க.)

பைம்பொழில்வாழ்துயில்காள்மயில்காள் ஒண்கருவினிகாள்
வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவைகலம்லர்காள்
இம்பெரும்பாதகர்காள் அணிமாலிஞ்சோம்பினிற
எம்பெருமானுடையநிறம் உங்களுக்குஞ்செய்வதே

பை பொழில் } பார்த சேவையில்
வாழ் } வாழ்வின்
குயில்கள் } குயில்களே!
மயில்கள் } மயில்களே!
ஒன் கருவின } அழகிய காக்கையம்
காள் } பூக்களே!
வம்பக் களங் } புதித களப்பதனாகே!
கனிகாள் }
வண்ணம் தரு } அழகிய நிறத்தையும்
பூவைகள்காள் } பரிமாற்றையுமுடைய
கலமம் பூக்களே!

ஐ பெரு பாதகர் } (ஆசை) பஞ்சமஹாபாத
காள் } பாக்கி காணே!
உபாசுக்கு } உங்களுக்கு,
அணி யுலிருந் } திருமாலிருந் சேவையி
சேவை நிறந் } தான் அழகுடைய
எம்பெருமானு } திருமேனி சிறமானது
கூடய நிறம் } ஏதுக்காக?
வம் செய்வது }
[அத்தீதத்தை நீங்கள் ஏற்றிக்
கொண்டது என்னை ஹிமவிரிப்பதற்காகவோ
என்னக.]

குயில், மயில, கருவின, காக்கையி, காலாம்பூள்ளும் இவ்வவந்து வளர
துக்கமோடும் பஞ்சமஹாபாதகிகளானதுள். பொறகனவு, களஞடித்தல்முதலிய
மஹத்தான ஐந்துபாதகரு சொத்தவாகையப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்று ஸ்ரீஸுநத்
பாக்கி; அப்பாக்கவகரினும் மேற்பட்ட பாதகங்களை இக்குறில்முதலியவை
சொய்விறையாகக்கொண்டு ஆண்டாள் இவற்றைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென
நிறுமாங்கதது இவை நன்கருபொறுக்கவொண்ணாத ஹிமனைவைப்பண்ணு
வதுபற்றி இவ்வனம் கூறினவென்க. "பெரும்பாதகர்=பெரியபாதகத்தைச்செய்
பவர; பாதகம்=பாவம். அன்றி "பெருமபாதகர்" எனது-பெரிய வாய்க்கா
என்றாடிபுமசம். (பொறுக்கமுடியாத வேதனையை உண்டுபண்ணும்பவர்களை
என்க) இவரு இரட்சித்தமொழிதலாகக் கொள்க.

பாமசேதகளுள் எம்பெருமானோடு, அற்பசேதகர்களான குயில்மயில்
களோடு, அசேதகர்களான கருவின முதலியவற்றோடு வாகிப்பற கில்லாவஸ்தாக
மமுடி என்னகுற தீயகுவினாகக் கருபப்பட்டால் காள் எங்கனே பிணைக்கும்படி?;
உவன் பிசிந்துபோன அமயத்தில் முகவகாட்டி என்னைத் தேற்ற வேண்டியவை
கயும் பாதகங்களானால் காள் எங்கனம் பிணைக்கவல்லேன்?; பிரித்தவன் ஒருவ
னா, பாதகங்கள் பலவானால் பிணைக்கமுடியுமோ? என்வினாள்பேர்தும்.

எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு எஞ்செய்வதே? அல்லது உயிர்க்
கொடுசெய்வின்ற அவனுடைய நிறத்தை நீங்கள் ஏதுக்காகப் பிடிட்டுக்கொண்
டாகாள்? என்னை ஹிமவிரிக்கவேணுமெனதே நீங்கள் அவனது நிறத்தை ஏறிட்டுக்
கொண்டாகள் போலும் என்னக.

திருவருங்காவுமீ லீலமும் பூக்கின்ற; காகிமலென்றும் காண்டோ
யும்புரிசென், மெல்லா மெப்பிகவே பூரிக்கும் அவவகை, பெல்லாட் போ
யுருவென்பென். "கொண்டல்தான் மால்வகைதான் மாலததான் ககிருள்
தான், -ண்டருப் பூ- தான் மறறுத்தான்-கண்டதான், காரருவம் காண
டோதும், செஞ்சோலை கண்ணகர், பேருரு வெனறெமமைப் பிரிகது" என்ற
பெரிய திருவருங்காதிப்புரத்தகைகள் இவ்வித அநுஸந்திக்கத் தக்கன. கை
கணியை எம்பெருமானது திருநிறத்தோடொத்ததாகக் கூறுதல் "ஊழிகளா
யுவகேழு முண்டானென்றிலம்" என்ற திருநிறத்தப் பாசாத்திறுந் காணத்
தக்கது. "கண்களினி யனனாகண்ணனோ" எனஞா கணியனும் (அ)

துங்கமலர்ப்பொழில் குத் திருமலிக்குஞ்சோலைநின்ற *

செங்கட்கருமுகிலின் திருவருப்போலம் மலாமெல்

தொங்கியவணநீனங்கள் தொகுக்குகளைகாள் * கணையில்

தொகுக்கோமன்காள் எனக்கோசரண்காற்றமனே

(ஆ)

தங்கம்மில் } தகனை மலர்களைபுடை
பொழிலருத் } யகோவைன் குழகை

திருமலிக்கு } திருமலிக்குஞ்சோலைநின்ற
சோலை } திருமலிக்குஞ்சோலைநின்ற

கிந்த } கிந்த திருத்தொழைய
சொல்ல } எழுத்தருளியிருக்கிற

செம்மனை } செத்தாமரை போன்ற
ருகிலின் } திருத்தொழையும் காள்
மேலம்போன்றதாழ்வையு
முடைய எம்பெருமர்
ஊடைய

திருவருப்போல அழகிய அழகம்போலே

மலர் மேல் } மலாமெல் தவசெருகி
தொகைய } மலாமெல் தவசெருகி
வழங்கி இனவ } வலங்கிட்டகைகள்
காள் }

தொகு } தொகுக்கியிருக்கின்ற
புகளிகள் } அழகிய கிளைகளே!
கிளையின் தகு } அக்கிளையில் உள்ள
செம் தாமரை } செத்தாமரை மலர்களே!

எனக்கு } (உத்தம யமததக்கார
நீர் கரண் } கிளைக்கிற) எனக்கு
சாற்றியின் } ஒரு பந்தக்கோடு
சொல்லுகள்

திருமலிக்குஞ்சோலைமீல் பொழிளகளில் மலாமெல் தகை
கின்ற கண்ணகரும் கண்களும் அழகருடைய திருவருவை கிளைபூட்டி கவிவத
னும், கண்களில் அலர்ந்த செத்தாமரை மலர்கள் அவருடைய திவயாளியவ
களுக்கு மலர்களைகள் பங்கொண்டு நிறமலரிப்பதனும் அந்த நிறமலரையைய
பொறுக்கமாட்டாத துண்டாள் அவற்றை நோக்கி 'அந்தோ! நான் உங்களுக்கு
ருத் தழிப்பிழைப்பதொரு உபாயமொன்றல்ல வல்லீர்களோ?' என்கிறாள்.

துங்கம்—வடசொல், கருமுகில்—முற்றாவகை; 'தாவினையங்கொண்ட
தடத்தாமரைக்கட்கே' எனறற்போல கிளை—கிளையில் கரண்—மரணம், (இ)

காவகமும்பொழில் மாலிக்குஞ்சோலைமீக்கு * கான்
காவதாவில்லெண்ணெய் வாய்கொத்துடாயிலைவத்தேன் *
காவதாநிறைந்த அக்காரவடிவில்கொண்ணென் *
எவ்விருவருடையான் இன்னவந்திவைகொளருங்கோலோ.

(ஈ)

அது பொழித் } பரிமாம்பிருத்தபொழித்
 தாயும் } கன் மனங்கமழா சித்
 மாலிருத் } திருமாலிருஞ்சோலையில்
 சோலை } (வெடுத்தருளியிருக்கிற)
 உயிக்கு } மனபெருமானுக்கு
 தான் } அடிபென்
 துறு தடையில் } துறுதடையில் சிறை
 வெண்ணெய் } வெண்ணெயை
 வாய் நேர்த்து } வாயாலே சொல்லி
 பராயி வைத் } மனப்பித்தேன் ;
 தேன் } (இன்னமும்)

அது தடா } அது தடாக்களில் சிறை
 சிறைத்த } சத
 அக்கா அடிநிற் } அக்காவுடனிலும்
 சொன்னோன் } வாயினால் மனப்பித்
 தேன் ;
 இவை } இந்த வெண்ணெயை
 புற அக்காவுடனிலும் ;
 அது திரு உயி } (சாட்செய்வாட்செயல்)
 யான் } எறிவருகிற மனப்பதை
 புறப்பாடான அழகர்
 இன்ன கத்த } இன்ன எழுந்தருளி
 சொன்னோன் } திருவுண்கம்பத்தவரோ?

இப்பாட்டுமே மேற்பாட்டுமே இந்திருமொழியின் கிலைபுணமாத அமைந்த
 பாடலாகல். நிறுத்தொன்ற பாடலாகியன கூறலிலும் மேல்வரும் பாடல்களின்
 கூறலிலும் வேறுபாடுகளுக்க, இப்பாட்டின் கூறலிலும் மேற்பாட்டின் கூறலிலும் கிணர்
 நிலமாத அமைந்திருக்கிறபடிபடிபடி காரணிகள். மேற்பாட்டின் “என்கொள்
 கான் சாதுவாழ்க” என்றபாடு தவிர்த்து தவிர்த்து தவிர்த்து தவிர்த்து பண்ணினான் ;
 உத்தரகாண்டத்தின் உயர்ப்பாடு அதுவாகத்தான் ; அதற்கு அந்தமாதிரி கைகவரிய
 பாடல்தவிரையிலே உயர்ப்பாடு ; கைகவரிய கைகவரிய மொன்றம் செய்வமுடி
 பாடலு தவிர்த்திருக்கும் தவிர்த்துதவிர்த்து வாயினால் கைகவரியம்கெய்ய
 விருப்பினான் ; அதிசெய்வபடிபடி சொன்னதற்கு இப்பாட்டின், இப்பாட்டுக்கு
 வேறுபாடும் மேற்பாட்டு.

மனங்கமழாசிறந்த சோலைகளாலே குழப்பப்பட்ட திருமாலிருஞ்சோலையிலே
 யில் அவாப்த மனங்கமழாசிறந்த எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பிரானுக்கு அடிபென்
 துறுதடா சிறைத்த வெண்ணெயும் துறுதடாசிறைத்த அக்காவுடனிலும் வாயினால்
 கைகவரிய மனப்பித்தேன் ; இவ்வாறு அவ்வெய்யெழுமான் திரு
 மானம் பந்துவாசுரி சாவினான்.

எம்பெருமானார், எம்பெருமான் திருமொழி காலகேதபம் பாடல்தந்தரு
 குப்போது இப்பாட்டினாலே வந்தவாறே “தவிர்த்துக்கடப மனங்கமழாசிறந்த
 மாதமாதப பேசுகிறேன் பொழிப, காய்ப்பயவகவரியவாகத்தான் ; அதின் காய்
 தவிர்த்துக்கடப” என்ற அப்போடு புறப்பட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலை
 மலைக்கு எழுந்தருளி அதுதடா சிறைத்த வெண்ணெயும் துறுதடா சிறைத்த
 அக்காவுடனிலும் அழகருக்கு அமுத செய்கிறதருளி அப்படியே உயிரிலே
 புத்தருறே வெழுந்தருளி தவிர்த்து அடிவாய்க்கி சிறை, தன் கைகவரிய
 இவ்வெய்ய காரி தந்தரு மனங்கமழா “எம்பெருமான் !” என்றவொன்றி
 அக்காவுடனிலும் கைகவரிய தவிர்த்து தவிர்த்துக்கடப—என்பர் பெரியோர்,
 இதுபற்றியே “பெரும்புதன் மூழுணிக்குப் பின்னாலாவாழியே”. என்று தவிர்த்து
 தவிர்த்துப்படுவதும்.

அவ்வுத் திருநாடும் தும்பாந் அவ்ந் பாநாவனொழிந்-அவ்ந் குலவஸம்.
புரிகாந் கோச்சதிநுநாந்” என்கிறபடியே ஒரு பூர்ணரூபத்துக்கு மேற்
பு. அதிகப்பிடிப்பின்வற்றிற் கிரும்பாத் எய்பெருமான் கிஷயத்தினே தூத
தடாநிறைந்த வெண்ணொழும் தூததடாநிறைந்த அக்காரவடிதிலும் ஸமர்ப்பிக்க
வேண்டொனென்?—என்று கருஜீயர் ஸாக்தியினே கம்பினைகோட்க; “திரு
வாரூர்ப்புறந் செவ்வத்துக்கு இடெவ்வம் கருகூறும் ஒரு பூர்ண ரூபத்துக்
குல போகாதெனின” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தாராம்.

திருவாரூர். பராவதல்—பணக்குதல், துதித்தல் பரப்பதல், வறுதிரு
வுடையான் “புராணவழி” என்று மொழிபெயர்த்தார் கரத்தாழவான்
திருவாரூர்ப்புறந் தவத்திற்.

இன்றுவந்த இவை கோள்கூங் கோலோ?—“இது ஒரு வரண்மாதாமே
பாப்பி போகாமே இதனை அதுஷ்டாந பர்பாதமாக்கி ஸீகரிக்கவல்லனோ?,
அந்ரிபக்கவானுந்மறத்தினே கரவமணமபத்தினே சென்று கான் காமன, இவன்
காமதிலி, இவன் ஸக்ரமண” என்று கிணரூபபோலே வந்து சின்று இவற்றை
ஸீகரிக்கவல்லனோ?” என்ற கிபாக்கிபாந ஸீகரிக்கி அதுஷ்டாநிக்கத்தக்கது.)

இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில் * கான்
ஒன்றுமருவிராமாக்கோத்தேதுப் பின்னாமளும்செய்வன்*
தேவ்றல்மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னான்
நின்றபிரான் * அடியென்மணத்தேவத்துகோபடிஸே.

(எ)

தென்றல்	தென்றல் காதலுதத
மணம் எழும்	மணத்ததைக்கொண்டு
	கீசகெந்
திரு மாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
சோலைதன்னான்	மயவிலே
சின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
பிரான்	ஸ்வாமிபாந அழகர்
இன்று	இன்றைக்கு
வந்து	இவ்விடமெழுந்தருளி
இத்தனையும்	தூததடாநிறைந்த
	வெண்ணொழையும்
	அக்காரவடிதிலும்

அமுதுசெய்	அமுது செய்தருளப்
நிட பெறில்	பெற்றான்
	(அவ்வளவுமுன் றி)
அடியென்மணத்	அடியெனுடைய திருக
தேவத்து கோ	யத்திலே சித்யநாஸம
படிந்	வண்ணப்பெற்றால்
கான்	அடியென்
ஒன்று	ஒரு தடாகுக்கு
தூத ஆவிரம்	தூதவிசம் தடாக்களாக
சூ கொடுத்த	ஸமர்ப்பித்த
பின்னும்	அதற்கு மேலும்
சுருமசெய்கன்	வகவலித காக்கரியா
	எனும் பண்ணுவேன்.

“இன்று வந்து இவை கொள்கூங் கொலோ?” என்று (சிறப்பாட்டி ன்)
மிகாரதித்தபடியே திருமாலிருஞ்சோலை பெய்பெருமான் இன்று இவ்விடமெழுந்
தருளி, அடியென் (வரணா) வாகா ஸமாபித்த தூததடாநிறைந்த வெண்ணொ
ழையும் அக்காரவடிதிலும் அமுதுசெய்தருள்வனாகித் இந்த மனோபாசாரத்துக்
கக் கைமமாறாக அடியென் இன்னும் தூதவிசம் தடாநிறைந்த வெண்ணொழும்
அக்காரவடிதிலும் ஸமர்ப்பிப்பென்; அவ்வெய்பெருமான் இக்கெழுந்தருளி

இயற்றா அமுது செய்துவிட்டு மீண்டு போய்விடாமல் என் னுருதயத்திலேயே ஸதாவராதிலுடையாக இருந்துவிடும் படித்தல் "ஒழிவில் காலமெல்லாமுட னாய் மன்னி வருவியாயுகைம் செய்யவேண்டும் நாம்" என்று பெரிபொடி மனோதித்த கைக்கரியக்கொல்லாவற்றையும குறைபாடு செய்திடுவென் னெனினான்

"தென்றல் மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள் தின்றபிரான் இன்று வரது இத்தனையும் அமுது செய்திடப்பெறில் என் ஒன்று துருவியாகக் கொடுப்பேன்; அடியேன் மனத்தே வந்து நோர்பாடல் பித்துமாகுஞ் செய்வென்" என்று போலிப்பது.

ஒன்றுறுதியினாக் கோத்தேதலாவது—தான் மரம்பித்த தடாகத்தில் ஒரு தடாபை அமுதுசெய்தால் அதற்குக் கைம்மாறாகப் பித்துக் துருவியம் (வசும்) தடா மரம்பித்தல், இப்படியே பார்த்துக்கொண்ட, இதனால், ஆண்டான் தனது பாரிப்பின் மிகுதலை மெனியிட்டபடி.

"இன்று உலக்கு" என்றும் பிரிக்கலாமென்ப, (எ)

காயெழுத்திருத்த கரியகுருவிக்கணங்கள் *
மாலின்வரவுசொல்லி மருள்பாதேல்மெய்ம்மைகொலேசை
சோலைமலைப்பெருமான் துவளைபதிமெம்பெருமான் *
சூலினினைப்பெருமான் அவன்வார்த்தையுரைக்கின்றவே, (அ)

கரிய குருவி கணங்கள்	கரியகுருவிக்கட்டங்கள்	வார்த்தை உரைக்கின்ற	வார்த்தையை சொல்லுகின்றன;
காயை	விடியந்தாவத்திலே	(இப்படி)	
எழுத்திருத்த	எழுத்து,	மாலின்	எம்பெருமானுடைய
சோலைமலை	திருமாலிருஞ்சோலை	வரவு	கருகையை
பெருமான்	மலைக்குத் தலைவனாயும்	சொல்லி	சொல்லிக்கொண்டு
துவளாகதி எம்	தவளாகை புரிக்குத் தலைவ	மருள் பாதேல்	மருமென்ற பண்ணிப்
பெருமான்	னாயும்		பாடுவதானது
சூலின இலை	சூலினியில்களர்த்தபெரு	மெய்ம்மை	மெய்யாகத்தலைக்கட்டுமா
பெருமான்	மானுபுருஷன் அத்தவர்	கொல்	
அவன்	சேவகனுடைய		

ஆண்டான் பிறத்தலுரில் தீர்வக்குக்களுள் கூட எம்பெருமானைப்பற்றின சிந்தனையே மிக்கிருந்து மாதலால் சில கருங்குருவிகளை—தாய் பெழுத்திருத்த கூட்டா கூட்டமாக இருந்து எம்பெருமானுடைய வரவை கூவிப்பித்தக் கொண்டு பண்ணிப்பாடுவதும் அவ்வெம்பெருமான் கிஷயமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதுமாக இருக்கவே, அதுகண்ட ஆண்டான் இது மெய்யாய்த் தலைக் கட்டுமோ பொய்யாய்விடுமோவென்று சிந்திக்கிறாராய்த்தது.

மெய்யம்மை கொண்டு? என்பதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்தாகலாம். 1. அம்முதலில் சித்தரிப்பதற்காக இவை பாடுகின்றவர்களைத் தேர்ந்துகொள்ளுதல்? அல்லது மெய்யாகவே பாடுகின்றவர்களை? என்பது ஒருகருத்து; இக்கரிய குறளில் கணங்கள் இத்தகு முயற்சியும் பலகாலமாகின் வரவுகொள்ளி மருள்பாடியும் அவ் வெய்பெருமான் வரக்காணாமலிருக்க இதுவளாவிய இவற்றின் பாட்டு பொய் வரப்பொழிந்தது; இப்போதாவது அங்கனத்தி மெய்யாகத் தலைக்கட்டினோ; என்பது மற்றொரு கருத்து.

பெட்டிக்கு இவ்விதங்கள் உரைக்கின்ற என்வகை கிளைமுற்றாகக் கொள் ளாமல் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, ... "அவன் வராததை யுரைக்கின்ற கரிய குறளிக்கணங்கள் காலப்பெழுந்திருந்த மாலின் வரவுகொள்ளி மருள்பாடுதல மெய்யம்மைகொண்டோ?" எனது வகைப்பமாகப் போஷிப்பதும் ஒருவாறு பொருத்தம்.

இவ்வாறுதான் 'தவராவதி' என்ற வடசொல்லாகும். வர்த்தை-வரவாகும். (அ)

கோங்கலகும்பொழில் மலிவெஞ்சோலைநில்கொன்றைகள்மேல் *
தாங்குபொன்மலிகளோடு உடனாய்வினவனாங்குக்கின்றேன் *

பூங்கொன்றிருமுடிந்த மருத்தநிலங்கொல்லும் *

சார்க்கலில்குணைவிலும் தலைபெய்வுதெஞ்சுரன்முகோலோ

(க)

கேள்வது அங்கு } கேள்வது அங்கு } மலர்ப்
பொழில் } பெத்தசோலைகளையு
மலிருக்கு } திருமலிருக்கு } சோலை
சோலையின் } மலையின்
கொன்றைகள் } கொன்றைகளின் } மேல்
தங்கு } :தொக்குகின்ற
பொன் மலிகளும் } பென் சித்தமான பூமலை
சோடு உடனாய் } :கொடுக்கலாக
கின்ற }
தாங்குமலின் } வரவா திட்டென்றே

பூ கொள் } அழகுபொருத்திய
திரு முடிந்த } திருப்பகைத்தலே
மருத்த } வரவாறு
வரவாறு } வரப்படுகிற
கரு } ஸ்ரீபரஞ்சனத்தினை
ஒலியும் } உடைய
சார்க்கலில் } சார்க்கலென்னும் வில்
சார்க்கலியும் } வில் கருணையும
தலைப்பெய்ந்து } கமியப்பது
தருளான்ற } என்வகைகோ?

இப்போதாவது இத்தகு யிசையும் ஆழ்ந்தது. திருமலிருக்கு சோலைமலை யிற் கொன்றை மால்களின்கீழ் தொக்குகின்ற கொன்றைப்பூ மலையினோ டெய்யப் பூமலும் தாங்குகின்றேன் என்ற உறவென்ற ஆண்டாளுடைய கருத்து வரவெனில், 'கொன்றையின்' திருமலிருக்குசோலைமலையே வரவாகிய புருஷாகல் ஏற்பெய்வாகவே யன்றி, 'சார்க்கலில்' புருஷாகல் ஏற்பெய்வாகமாட்டார்கள். கொன்றையின்கீழ் விலன் முத்தியிற் சித்தநாத்தையின்கீழ் ஆராதனைக்கு உபயோகப்படக்கூடியவகை வரவாறு அம்மலையின் கருணை நாமன புருஷாகட்டு உபயுக்த மாருமியென்றிதாவதிக புருஷாகட்டு அவ்வகொண்டு பவனிலகி. இனி, வரத்

கிசமாத்தப்பாப்பயமான திருமுகிருஞ் சொல்லியதில் மன்கென்ற கொன்றை மன்கெட்டு ஏதாவது உபயோகமுண்டோயென்ற நினைத்தார், அவை அங்கே மன்கென்று அங்கே விற்றதொழிப வேறொருபிரகாரமும் அவதூறு இல்லை யென்றே சொல்லியென்கே. ஆகவே, அம்மன்கெனின் ஜன்மம் எப்படி வினா, அப்படியே என் ஜன்மமுடையதுயிர்நெய் என்கென.

“தாமஸ் புருஷர்கள் புருஷம் தோமஸ்து; காதலிசர் இதுகொண்டு காரியங்கொன்றாகாது; பெரியபுருஷர் வயிற்றிலே பிறந்து பவதர்மமான வனது இவ்வீன இழந்திருந்த கணைப்புகெதே!” என்ற விடக்கியான ஸ்ரீ லக்ஷ்மியின் போகப்பதையை சொல்லுமன்.

“கண்ணிதும் கட்டைத்தோர் கண்ணிகுமளின், கண்ணகசம் மற் றுரானு மெய்தாமே, என்னும் மதுவெதது யான்கு உருத்ததெய்தம், என் னுடைய பெண்ணையு மென்கணது மென்முனையும், மன்னுமன் மன்னகைமந்தன கணபுரத்து, பொருளியோக விதையதன் பொன்னகையு தோயலென, என்மிகையதன் கணை என்னை பொருளபாதி, முன்னிருந்த முன்மீன்று முயா கைமக் காப்பதோர், மன்னுமருத்தநிவிநினையே!” என்ற பெரிய திருமடற் பாச ரங்கன் இவரு கினைக்கத்தக்க.

[பூங்கொள் திருமுருகு இன்புதி] கண்ணபிரான பந்தி மற்ற எவ்வீன யும் கண்ணிதும் ஒருகாதிருந்த குக்கிணிப்பிராட்டிக்கு எவ்வீனபாதினெடு கிணதும், உடையதாக்க கோத்தது வித்தமாயிருந்த எமபத்திசு கண்ணபிரானது வரைய வதிப்பாத்திருந்த அபிராட்டியின் கெஞ்சு முநிதாய்ப்பு இனி காய் உயிர் துரப்பித கந்துயயம் என்ற தீர்வகித்திருந்த கண்ணத்திசு கண்ணபிரான் பந்தி ஒருகாத்த புறச்சோதியிலே வினது தனது ஸ்ரீபாஞ்சுஜனப்பந்த காத, அங் கோவையானது அந்த குக்கிணிப்பிராட்டியின் செவித்ப்புருத்த எப்படியப்பட்ட ஆத்தத்தது உண்டாகித்திரு அப்படியப்பட்ட ஆத்தம் எனக்கு என்னைக்கு உண்டாகுமி; இராமனானவன் லீலாதயின் காத இராமபிரான் இத்ததானது ஒரு பொய்க்கத்தக் கதி மாயவிரகத்தைக் காட்டினபோது அப்பிராட்டி, கருந் திவிடக்கும்கு கண்ணத்திலே இராமபிரான் உடற்கையிலே மீன்று தனது காத்கு கிணது ஒலியிசை, அவ்வையியானது லீலாதயின் செவித்ப்புருத்த எப்படியப் பட்ட ஆத்தத்தது உண்டாகித்திரு அப்படியப்பட்ட ஆத்தம் எனக்கு என்னை க்கு உண்டாகுமி என்கென.

“இரண்டவதாரத்திசு இரண்டு பிராட்டியார்க்கு, உத்தியிதது தனக் கொருத்திக்குமி வேணும்படியாயவந்த இவன் தனது; கிணதும் கிணதும் வார்த்தமாத ஒருப்பட்ட எமபத்திசு, புறச்சோதியிலே ஸ்ரீபாஞ்சுஜனபிரானது காத செவிப்பட்டு தரிபித்தது குக்கிணிப்பிராட்டியை; இராமன் மாயவிரகத்தைக் காட்டினபோது ஸ்ரீ கார்த்தத்திசு கயவோவையானது காத் செவிப்பட்டு தரிபித்தது ஸ்ரீ கார்த்தத்திசு திருமகன்; இரண்டவதாரத்திதான் கையம் மெத்ததொகை வேணும்படியாயவந்த இவன்விடாய், அய்யகணவகை வாய்த்த இவனாற்குமை” என்ற விடக்கியான ஸ்ரீ லக்ஷ்மியின் அருங்கிணதும்.

செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *

வத்திழியும்சிலம்பாறையுட மாலிருஞ்சோலையின்ற

செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது * செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *

செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது * செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *

(10)

செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *

செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *

இத்திருமொழி கற்றுக்குப் பண்ட செவ்விர்த் தலைக்கட்டுகொள் பிறர்
தனத்தில் வின்றும் புக்கெத்துக்குப் போம் பெண்டன் வேண்டிய தனக்கொன்
கொண்டபேரமையோலே செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது * செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
பறித்து இழுத்துக்கொண்டு, வழிபுகட்டிய உண்ட பண்ட தடாகவகையையும் அழி
த்துக்கொண்டு பெருமேகமேக வந்து ப்ரவதரிய நின்ற சிலம்பாறையையுடைய
திருமாவிருஞ்சோலையிலிருந்து தலைவரான அழகர் விஷயமாகச் செரும்பார் குழற்
கொடை யருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாட்டையும் முதலவ்வர்கள் தனையப்
போலே யருந்தாமல் ஸாகமாகத் திருமாவின் திருவழந்தாமரைகளை யணுதி
ரிதவ கைக்கரிய ஸம்பத்துடனே வாழப்பெறுவர்கள்—எனருளப்பட்டது.

செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது * செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது * செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது * செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *
செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது * செந்தொனோரிலும்சுமந்து நடங்கள்பொகுது *

சிலம்பாறு—தாபுரக்கைபெய்து கடமொழிப்பெயர்ப்பெறும். திருமால்
உலகமனத்தகாலத்தில் மேலே வாய்ப்பெய்தித்தென்ற அப்பெருமானது திரு
வடிவம் பீரமன் தன் கைக்கமண்டலத்தித்தத்தார் கழுவிவிளக்க, அத்திருவடிச்
சிலம்பில்லிந்து தோன்றியதனால் சிலம்பாறு என்று பெயராயிற்று. தாபுரக்கை
என்றகடமொழித்திருமாமும் இதுபற்றியதே. தாபுரம் = சிலம்பு; திருவகைக்
காளணி.

இனி, இத்திருமொழியை ஒருபொருள்வாதம்; அதாவது—சூழ்
வான், ஸந்தாபனமூலத்தால், “வருள் தாணாவந்தி விஷத்தல்வாரணபால
யுதாண சிவந்தா—தாவதி தருவதி பாலத்தகாலவல்லிவ வகணாஸதகணா

“ஸுந்தரஸ்ய” என்றருளிச்செய்தபடிமாத்ருநிக்கும்வகை மணிவண்ணலோ
யென்றுகவின ஆழவார்பாசாக்களைக் கின்னிசென்பாடி அப்பாடலைக்கேட்ட ருள்
தான் உருகிப் பெருகா கின்றமைபாள் கெம்பிர்மென்றுபொய்யாதீர்த், சிலம்பு—
ருந்துக்கும்பெயர்; “செம்பொலிகெழி தந்தும்” என்பது ருள்கின்னிசென்டு,
இப்பொருளை எவோத்திரபாசிய கொள்க.

செரும்பார்முற்றுகோதை—தெய்வநாதர் மகர்வியாணித்த குழைமுடிமைய
அடைப ஆண்டான் என்பது. ஒருகுழைந்ததையாடுவ எம்பெருமானையக்கவுள்ள
விதமுடையானகியன் தான் இப்படி மயங்கிநின்றதினோடும் என்று கடிந் அபெயெ
தற்காகக் “செரும்பார்முல்” என்ற அடைமொழி இட்டுக்கொண்டானென்ற,
கோதை—மொடி; ஸ்ரீகங்கதினைத் தந்தவன்.

தொகுத்துஉரைத்தி—தொகுத்தன்—ஒழுங்குபடுத்தல். திரட்டுத்துமாக்.
அப்பொருளின், எம்பெருமானுடைய கன்பாருள்களைத் திரட்டிப்பாசா
மாக்கி அருளிச்செய்தவனாக, இத்திருமொழியில் எம்பெருமானுடைய கன்பா
ருள்கள்கிளக்கும்வகை என்? அவன் இவனை இப்படித் தடிக்கவிட்டான் என்ற
பழிப்பு இத்திருமொழியில்கிளக்குமென்பது அவனது கன்பாருள்கள்கிளக்கு
மொவெனின்; என்னா த்தொல்களில் அபெருதி வருத்தச்செய்யாமல் தந்திரத்
திர்பெடுத்தி வருத்தச்செய்வதைக் கன்பாருள்கள்கிளத் திர்த்தாகக் கொள்ள,
வேண்டாமோ? “வேதாசுக்கணீர் ஸாவந்தி-படிநாதி தவிராதிபி-நாவந்தி-ஹரி”
காமாதி கீர்த்திநாதி கைம்பாயி” என்பது - வேதத்தின் ஒவ்வொருமுத்தம் பச
வர்காமமாவதுபோல, அருளிச்செயலின் ஒவ்வொருமுத்தம் பசவத்தானாகப்
பெய்தானக் கொள்க.

அடிவாவு—சுந்தரப்போர் கருகின் கைப்பொழித் தக்க கரது இன்று
காலை கொங்கு சந்து கார்க்கோடல்.

சுன்பதாக் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிமே சாணம்.

ஜீய் திருவடிமே சாணம்.

புத்தாந்திரமொழி - கார்த்திகோடல் பூக்காள்.

இன்பங்கள் திருவடிகளே சரணம்.

புத்தாந்திரமொழி - கார்த்திகோடல் பூக்காள்.

உரையவதாரின்கு:—தித்திருமொழியும் தீழ்த்திருமொழியின் காதலி
யோடு துத்திருக்கும். மஃபாசாத்ததின எம்பெருமா னுகடைய திருவருளை கிரிப்ப
பூட்டிக்கொண்டு வந்ததோன்றித் திச புஷ்பவிழைவகளைத் தண்டு ஆற்றதா
ளாய்த் சிவபகாவதம்பெருமான. அபாநயப் பேசிக்கொண்டேவந்து, "இனி நாம்
வங்குழியினே விடுத்தாரிக்குறித்தெனவது? பண்டு நமக்கு அதகலமாயிருந்த வங்
துக்களும் இப்போது ப்ரதிகலனங்காப்பிட்டனவே"; ஸ்ரீதேவம் தோவா" [தப
ஜேபம் தத்தூசா] என்று - எப்போதுப ககலிவதிகாலைபென்பதாகப் பிரதிஜானது.
பண்ணித் தந்த பெருமாளும் ககலிட்டொழிந்தானே! இனி நாம் தீவிப்பது எங்
கனாம்? என்று சிந்திக்ககலிசா; "நமக்குப் பெரியாழ்வாச வசிறநிறபிறப்பு கெடத்
திருக்காப்பானே அதுபெண்னெ நாம் உஜ்ஜிவிக்க ப்ராபதமாயிருக்க நுபபகத் சித்
திப்பதேன்?" என்று ஒருவாறு சிந்தை தீங்கித்தரிக்கும் உபாயமறிந்து அது தன்
கிவச் சொல்லி முடிக்கொன் இதில்.

கார்த்திகோடல்பூக்காள் கார்த்தகடல்வண்ணனெம்மேல் * உம்மைப்
போர்க்கோலத்துசெய்து போரலிதேதவனெங்குற்றான் *
தூர்க்கோலினிகாம் பூசலிவேறு * அணிதுழாயத் *
தூர்க்கோமேடுகெஞ்சுந்தன்னைப் படைக்கவல்லேனெந்தோ, (க).

கார்த்திகோடல் பூக்காள்	உதந்த உத்தந்தப்பூக்களே	நாம்	(உருனாள் யிடவும் காலிவு பட்ட) நான்
உம்மை	உத்தகா	இனி	இனிமேல்
போர்க்கோலம் செய்து	புத்தந்திக்கு உசெதமாச	ஆர்க்கு	வாரிடத்தின்போய்
எம்மேல்	என்மேலே	பூசல் இடு	முறை பிட்டுகொண்டே
	(பாபும்படி)	கடைய	தோ
போரலிதே தவம்	அனுப்பினவானா	அணி	அறியேன)
கார்த்திகோடல் வண்ணம்	உதந்த கடல்போன்ற	துழாய் தரி	அமுலிவ
சுருத்தும்	சுருத்த கடைபுடையானா	தன்னை படை	திருத்ததுழாய்மையெனவ
	அண்ணப்பாள்	கடல்வெண்	சூசைப்பட்டு
	ககலிவருத்தென	அகலே	தெனெந்தகெஞ்சு
			புடையகலா பிரகிள்
			தேனே ஐயோ

கோடல்பூக்கள் என்று ஒருபுஷ்பஜாதி உண்டு; அது காத்தல்பூ என்றது சொல்லப்படும, அப்புஷ்பங்கள் கார்க்கோத்திலே யிருந்தாக மலரும், அவை விரைவாகவந்திலே சுமூர்த்து மிகவும் உத்திபகங்களாகிருக்கும்; பலவகைய பட்ட நிறங்களுடைய அபபூஷ்பஜாதியின் கரிமபிறமுள்ள பூக்களும் உண்டு; அவை எம்பெருமானுடைய திருநீர்த்தக்கு ஸ்மாரகங்களாய்க்கொண்டு ஆண்டாளை விசேஷமாக மருத்துகின்றமைப்பால் 'இம்மலர்களை எம்பெருமான் படைத்தது எம்மைக் கொடுப்பவதற்காகவே போதும்' என்று, உறுதியிட்டு அம்மலர்களைவே போக்கிக் கூறுகின்றது; "ஓ கோடல்பூக்களே! என்னைக்கொடுப்பவதற்கென்று உங்களை அழகாகக்கொடுத்த அனுப்பின மழாதபாவன்" என்கிறுக்கிறான்" எனவியவுகின்றான் முறைகளினால்.

உண்மையில் அப்புஷ்பங்கள் அநீதங்களாகவாயே மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாதிருக்கவே, 'அந்தோ! எவ்வை இந்தப்பூக்களும் வகையமயன்னுமின்றவனிலையே'; அந்த எம்பெருமானே காமாட்டேனென்கிறான்; இவையோ எம்மோடு பேசுகின்றவனிலை; உசாத்தியை ஆக்கவுபயவர்களும் பாருமில்லை; இனி எம் ஆர்விட்டுவாசவினேபோய் எம் தபகா முகையிட்டு ஆதாத!' என்கிறான் மூன்றாமடியில்.

எம்பெருமானுடைய கிபூதியடங்கலும் எம்மைகளிவதற்கு அவனுக்குத் தனியாகவிரும்புபதாயின, எம்மை சோத்த வந்துக்களவாத எம்க்குத்தனியிற்றுமோவென்று பார்த்ததாயின அதவுமில்லை; எம்க்கு விசேஷமாகிருக்கக் கூடவான நெஞ்சம் எம்மை உதறித்தனவிலிட்டு அவனுடைய திருத்தழாய் மாகையாகடி ஓடாவினாத; இப்படி எல்லாம் பகையாகப்பெற்றேயிட! இஃத என்னவென்காமை! என்கிறான் ஈந்தாமியை இதனால், எம்பெருமானுடைய கிஸ்ஸைமுன்னக்கு அனறையமாகிருக்கிறபுகையையும், அவ்வளவிலும் தனது திருவுணம் பவத்திவதத்திலேயே கெட்டுச் சொல்லுகிறபுகையையும் அருவிச்செய்தாளாய்த்து.

"கார்க்கோடல்பூக்களே!" என்பதற்கு—கார்க்கோத்திலே வந்த தேவந்துன்ற கோடல்பூக்களே! என்றும், உறுத்த கோடல்பூக்களே! என்றும், பெருத்த கோடல்பூக்களே! என்றும் மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவர். உம்மைப் போர்க்கோலஞ்செய்த எம்மேல் போகவிடுத்தகார்க்கோடல்வண்ணம் எங்குநிறுந்து? என்று அக்வயித்துக்கொண்ட ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களுக்கும் ரூபமகளை ஏற்படுத்தினவன் எம்பெருமான் என்ற துற்கொள்கைப்படி இம்மலர்க்கு நிறங்கொடுத்தவன் எம்பெருமானுதலாம், அந்தநிறம் இப்போது இவருடைய நலிவ் வஸக்கு உறுப்பாகிருப்பதால் உத்தஞ்செய்வதற்கு ஏறா கொலஞ்செய்த கிட்டதுபோன்றிருப்பதாலும் "உம்மைப் போர்க்கோலஞ்செய்த போகவிடுத்தவன்" என்றான், இத்திவ்விதத்தைக் கொலவதற்கு இராமசீரன் இவைபெருமானை அலங்கரித்தது அனுபவமதுபோலத் தன்னைமுடிப்பதற்காக இவற்றை நிரமூட்டியவனுப்பினான் என்றிருக்கிறது போதும், 'போதா' என்பது மேல என மருகிறது, போகவிடுத்தல் - அனுப்புதல்.

உங்களை அனுப்பினவன் எங்கே இருக்கிறான்? என் றதேட்பதற்குக் கருத்து யாதெனில் இவ்வகையின் இராயபிரகாசப் பிள்ளைகளிற் ற சிறத்தினைத்திட்டி வாரியத்தில் எண்ணிட்டுக் கு அளித்தவர்களுடையோடு சிலரும் எம்பெருமானுடைய துணைப் பரிசுத் துணைகளோடு எங்கும் சண்டைக்கொழிக்க வந்திருக்கையினுமேயன்றி, சிங்கள மந்திரம் தனிப்பட்ட ஸ்திரீகளுடையவன்; ஆதலால் அவன் எங்கே வந்திருக்கிறான்? சொன்னவன் எங்கிருன் என்று.

பூசலிவேறு:—பேசொச்சிசெய்த மூதையிலேது. ... (5)

மேற்றென்றிப்பூக்கான் மொலலகங்களின்மீதுபோய் *

மேற்றென்றும்சொதி வேதமுதல்வல்லவர்கையின் *

மேற்றென்றமழியின் வெஞ்சுடர்போலக்கூடாது * எம்மை

மாற்றெனப்பட்டவர்கூட்டத்த வைத்துக்கொள்கிறீரே. (6)

மேல் தோன்றி } உலாப்பூத்திருக்கிற என்
பூசலி } தன் பூசலி

மேல் உலகம் } மேலுள்ள உலகங்களெல்
எனின்மீது } லாவற்றையும் உட்க
போய் மேல் } அவற்றைக்கு மேற்பட்டு
தோன்றும் } விளக்குகின்ற 'தன்
தோன்றி } னுடையதோடு,
தோன்றி } என்மீது மாயத்தின்
தோன்றி } எழுந்தருளி இருக்கிற

வேதம் மூதல் } வேதப்பரிபாடலான
வ } பரம புருஷனுடைய

வலங்கையின் } வலத்திருக்கையிலே
மேல் தோன் } விளக்காக்கிற
தம் }
ஆழியின் } திருவாழியாழ்ந்தானுடைய
கெய் சுடர் } வெவ்விவதெனும்பு
போல } போல
சுடாது } தந்தியாயல்
எம்மை } என்னை
மாற்றெனப் } இந்த பிரக்குதியை
பட்டகூட்ட } வந்த விட்டுக்கொண்ட
டக } என்னுடையதானில்
வலத்தின் } கொண்டு சேர்க்க வலத்தின்
கொள் தி } கொள்
திரே }

மேல், கோடல்பூக்கன் பண்ணின தலிங்கையைய பொதுக்கொட்டாமல் அவற்றில்சிலற்றும் எண்ணியீட்டு மேலொருபக்கத்திலே வைத்தான்; அங்கே, மேல் தோன்றிப்பூக்கன் மலர்ந்ததோன்றின. அவை எம்பெருமானுடைய சிறிபனாகக் கோட்டுகொள்கிக்கொண்டு வலியிலே, அதற்குநோக்கிக் கூறுகின்றான், தோன்றிப்பூ என்னுடைய, காத்தட்டி என்னுடைய, கோடல்பூ என்னுடைய புஷ்பஜாதிகளுநேயாய்; மேல்தோன்றிப்பூ என்னையையால் கீழ்ப்பாட்டித்தொன்ன கோடல்பூக்களேழேட்டர் கின்றவைபென்றும், இவை மேலே பட்டிக்கின்றவைபென்றும் அவாந்தரபேதம் அறிபத்தக்கது; சிவையப்பன், கொடினப்பன்சொன்னிருப்போலே.

"தஞ்சுகவியையோலே கோடல்பூக்கன் பாதமாயைப் புக்கவாதே அவற் றுக்கு இருபத்தக் கண்ணை மேலேவைத்தான்; அங்கே மேல்தோன்றிப்பூக்க ளாய்க் கிடந்தது; அவற்றைநோக்கி 'மேல்தோன்றிப்பூக்கான்' என்கிறான்; அதக் குத்தபடுகொடியும் அழிக்கக்கூடவோமென்ற அதுக்கு ஒருபேரும் பெற்றா நீக் கன் மேலேபுக்குறிப்பதே!" என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீ கவித்தொன்ன.

கோவைமணுட்டி நீயின்கொழுங்கனிகொண்டு * எம்மை
 சூலிதோலியேல் வாயழகாதம்மைக்குகதும் *
 பாலியேன்தோன்றிப் டாம்பனையார்க்குந் தம்பாம்புபொல் *
 காவுரிநன்னிலையத்து நாணிலியேனுக்கே.

(ரு).

கோவை } அம்மா! கோவைக்
 மணுட்டி } கோடியே!

உன் } உன்னுடைய
 கொழுங்கனிக் } அழகியழகினானே
 செல்ல } எனதுடைய
 எம்மை } உயிர்தான்
 தோலியேல் } போக்கலாகது,
 வாய் அழகு } அழகியவாய்படைத்த
 தம்மை } பெருமான்விஷயத்தினே

அருகதம் } பயப்படாவின்றேன்!
 பாலியேல் } பாலியானான்
 தோன்றி } பிறத்தபிப்பு
 காணிகியே } என்ன வற்றானான்
 ழுக்கு } என விஷயத்தினே
 பாம்பு அணை } செஷ சாலியான பொம்
 யார்க்கும் } குக்கும்
 தம் பாம்பு } தமது பரிசுசெய்யாததிரு
 போல் } வளாதாழ்காணுக்குப்
 காவுரி நானடி } தீவியரி நானடி
 உன் ஆவிர்தா } தீவியர்

மேற்புறங்களில் நின்று நன்னையிட்டுப் பக்கங்களில் நோக்கினான். அங்கே திருச்செங்கிலே கோவைக்கொடியுடைய பழத்தாறுமிடத்தை அவற்றை நோக்கிப் போகின்றான். கோவைக்கனிகள் எம்பெருமானைப் திருவதாரத்திற்கு எம்மர்களுக்களையிருப்பனவாதலால் அவ்முறியாலே ஆனால் தன்னே நல்லதே அந்த நலியுபொருத்தமாட்டாமற் செல்லுகிறானென்க.

மேற்புறத்தினில் “காவுரிக்கொடியுக்கான” என்றும் “மேல்தோன் திப்புக்கான்!” என்றும் சொன்னதுபோல இப்பாட்டி ஹாக்கோனவகொடியுக்கான் என்றவது, “கோவைக்கனிகான்!” என்றவது சொல்லாமல் கோவைமணுட்டி! என்றிதென்னென்னில்; “கோடியைவகையால் னாபதாபத்தாலே அந்தாபம்பா லேயிராகின்றது” என்றருளிச்செய்தா பெரியவாக்காளனானேன். வடமொழியிற் “கிஷ்டிக்கு” வாகசமுடியல் லதா, வல்லி முதலிய ஸபதங்கள் எதிர்விக்கமாதல் அநிக, சுந்தரினைக் கொழுகளாகவே கூறுதலும் வழக்கம் இனி, மணுட்டி என்ற மணமுண்டைம சொல்லிறதற்குமாம். அதாவது—பரிமளத்தை உடைத்ததாகை.

திருக்கோவைக்கொடியே! நீ உனது செறத்தனிகளைக்காட்டி என்உயிரை சிறைத்தேயுண்டா; உன்கனிகளைக்காணுப்போதே திருவாரிருஞ்சோலியழகரு டைய திருவதாரம் நனைவக்குவாந்த மிகவும் தளர்ந்தொழிவேனடி அதுபற்றி எனக்கு மிகவுள அந்தமாயிருக்கிறது என்கிறான் முன்னடிகையில்.

“சுந்தரம் சந்தரம் சந்தரம்” [அபயம் ஸாவஸ்திதப்போ ததாய்] என்ற அபயப்பதாயும் பன்னரி நுளினவன் விஷயத்திலே பயப்படப் பார்த்திதது? என்ற அநைய கேட்டக்கொடுமென்றுகொண்டு, அங்கெம்பெருமானுடைய காக்கு என்ன னையில் பொய்யாக்கிட்டதென்கிறான் யிணைகளில், பாலியானான் பிறப்ப

தற்குமுன் அவன் “ஒரேதேவதாசப்பன் ஒருசொல்லை சொல்லுவான்” என்றும்
 ஸத்பவாக்காபி நக்காறுவதும், காண் தோவநின்பிறகு என்னுடையபாவத்தினால்
 அவன் அனாதையாக்கப்பட்டான். சொன்னதொன்றும் செய்வதொன்றும்பெய்த
 டான், காக்கு முன்னுயிருநதானவனோ சொல்லும் செய்கையும் ஒன்றாயிருக்கும்;
 இரட்டை நாய்க்கு (பாண்டத்தவனான திருவணந்தாமையானோடு இடைவிடாதசேர்த்
 தியாலே இவனும் அவனைப்போலே இரண்டுபொருள்பெற்றானுமென; ‘அந்நா
 ளை’ [அபயம் ததாபி] என்ற காக்கு இப்போது இவனை என்மெனும்.

தம்பாம்புபோல் = ‘தமிழிந்தான்’ என்றும், ‘தவிரான்’ என்றும் சொல்லப்
 படுகிறே யாம். [காவும் இரண்டளவாயிற்று.] காக்கு ஒன்றாயிருந்தால் வாக்கும்
 ஒன்றாயிருக்கும்; வாகது இரண்டுபெட்டபடியால் வாகும் இரண்டாய் விட்ட
 தெனறிருக்கிறது.

காணிலியேனுக்கே = காந்தவிர மற்றபேர்கள் விஷயத்திலே அவன காத்த
 வாகவாகவே இருக்கக்கூடும். வெட்கவெட்க என்விஷயத்திலே மாந்திரமே அவன்
 தவிரிந்துவருப்பிட்டானென்றும், இப்படி அவன் பொய்ப்பனையிருக்கச்செய்தே
 யும் தான் அவனைப் வாய்வெருவாகிவறமையதற்குத் தன்னை வெட்கமற்றவனாகச்
 சொல்லிக்கொள்ளுகிறான் (௬)

முல்லைப்பிராட்டி கீயுன்முதலவங்கள் கொண்டு * எம்மை
 அல்லல்வினாவியேல் ஆழிவங்கையுன்னடைத்தலம் *
 கொலையாகக்கியைமுககித்திட்ட துமரனா
 சொல்லும்பெய்யானால் * காணும்பிறத்தமைபொய்யன்றே. (௭)

முல்லை பிராட்டி!	அமமா! முன்னை கொடியே	உன் அடை மை	{ இத்தகைய உன்னின் சாண மடைகிறேன்;
ஆழி வகைய!	சம்பிரமண துயவ்வை புண்டராய	சொல்லி அகங்கைய	{ வாய்ப்படைத்தவரான குப்பனாகைய
உ	உ	மூக்கு அரிசு திட்ட	{ மூக்கத்தத்த தாத்தின
உ ன் முதலவ வை கொண்டு	{ எம் பெருமானது முத வையென்ற) உனது விசுவாததாயே	குமரனா	{ சகலத்தி திருமனோடு டைய
எம்மை	என்விஷயத்தினால்	சொல்லும்	ஊர்த்ததயே
அவ்வள வியை வியேல்	{ வருத்தத்தை உண்டாக்க வேண்டா;	பொய ஆனால்	பொய்யாய் விட்டால்
		காண் பிறத்த மையும்பொய்	{ காண் பெரியாழ்வார் வயிற் நிலம் பிறத்ததில் பொய்
		அன்றே	யாகச் சடவதன்றே.

கொணவக்கொடியில் தின்றும் காண்கின்றிருப்பி யேடுகிடத்தே காணத்
 தான்; அவ்வே முல்லைவானது என்னுடைய பூததுக்கிடத்தது; அதைக்கண்டதே
 எம்பெருமானுடைய முதலவம் நினைவுக்கு வாயே ஆற்றமாட்டாதானாய், அதின்
 காலியே விழுகிறது.

வழிபறிக்கவந்த கள்ளகைக்கண்டால் 'பிரானே! நாயனே! அப்பனே!' என்றுமார்போலே முல்லைப்பீர்த்து என்ருள். அம்மா முல்லைக்கொடியே! கொடல்பூக்களுக்கும் மேல்நோன்றிப் பூக்களுக்கும் கொலைக்கொடிக்கும் ஒரு வாய் தப்பிப் பிழைத்தோமென்ற கான் மகிழ்ந்திருக்கையில், நீ உன்விசைத் தைக்கிட்டு என்னைத் துன்பப்படுத்துவது தகுதியோ? இனி இப்படி என்னைத் துன்பப்படுத்தாதே; உன்வாசிலெக்கிழுந்த உன்னை வெண்டிக்கொள்ளுகிறேன், என்னை அழிவழிக்கவேண்டாமென்று! என்ருள் முன்னாடகனில்.

ஆழி நல்லாய்! ௧. ஆழிபெயர்ந்ததால் - காய்பீர்ப்புறமுடைய சொல்லப்படுகிறது; நல்லாய் என்றதனால் - பரிபூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. உலகில் துதிப்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட குணங்களைவிட்டுத் துதிப்பது கழிக்கமாந்தாம் ஆண்டாறும் இம்முல்லைக்கொடியை அங்கனே துதிக்கிறார்களாம். இனி, 'ஆழி' என்றதனால் - வட்டமாயிருக்கும் தன்மை சொல்லிற்றாகையாம். முல்லைக்கொடியை முட்டாக்கிட்ட பற்போல் புஷ்பங்கள் வட்டமாகப் பூத்திருக்கிறேன்.

இவன் பெரிபாழ்வார் திருமகனாயிருந்தமைத்த எம்பெருமானையும் தன்குறியே விடுத்தவென்றிருக்க இவனோய் அநேகமாகலின் காலிலே விழுப்படிக்கினோ! என்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமென்றணை; "எனக்குப் பெரிபாழ்வார் திருவடிகளில் பிறப்பு அஞ்சுகிறேன்" என்ருள் பிணைகளில்.

கொல்லையரக்கிளையும்க்கரித்திட்ட குமரனார்-இராமபிரான்; அவருடைய சொல்லவது — "மருதாநீர் ஐந்தும் நஞ்சுநீர் ஐந்தும்" [பிரதாபாலோஸ்மபரத்தில் நற்பிழைபம் கதஞ்சு] அதாவது - ஒருவன் செய்வான அனபோடு என்னை வந்து பருகிட்டாலும் அனபம்போல் பாவனை செய்கொண்டு வந்துசொந்தானேதும் அவனையும் கான் ஒருகிதத்திலும் கைவிடமாட்டேன் - என்ற வார்த்தை. இவையகல் மாறுகளுதும் என்னுடைய வார்த்தையானது எந்த எண்ணத்திலும் என்னவையும் மாறுமாட்டாது என்ற அனருடைய வார்த்தையே என்னவாகில் பெய்யாவயிட்டபோது, பெரிபாழ்வார் வடிகளில் பிறப்பா எனக்குக் கார்பகரமாகப்போறேது? என்று அதிலும் அதிவகிக்குள்.

கொல்லையரக்கி என்றது—வாய்பு அழிந்தசெயலைபுடையவன், அதாவது மரிபாதைபத் தப்பி ஈடந்தவன் என்றபடி. பிராட்டிகையப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு பெருமானைப்பறநி உய்த்த போகலாமாயிருக்க அங்கன செய்வாதே பிராட்டியின்மீது கிபீதமான் எண்ணக்கொண்டு அவனை கிடுங்கப் பேரூகிறேன்.

குர்ப்பணனை மூர்க்குறுப்புண்டு பொறுக்கமுடியாத அக்கத்தோடும பரிபவத்தோடும் கதற்கொண்டு போகிறவன், பெருமானை மனம்போனபடியே நினைக்கவேண்டி விருக்கச்சொட்டேயுள் "தகுணை குபலம்பக்களே" என்று பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோர்தப்போனமை தோரதப் பெயினாக்கையாலே "அரக்கிளைய மூர்க்கரித்திட்ட குமரனார்" என்ருள்.

“குமரனார் சொல்லும் பெய்யாறும் காணும் பித்தமே, பெய்யப்பறே” என்றதற்கு - “அப்பெருமானுடைய வார்த்தை பெய்யப்பறியிடாறும் என்ற பிறப்பு பெய்யப்பறியாதிறே” என்ற பொருள். சொல்லாமையினும் கிபாக் கொணத்திற்குச் சேராதது. - “பெய்யப்பறே என்றது பெய்யப்பறியே என்னை” என்றிறே பெரியவாச்சாக்கியின்னை அருளிச்செய்தது. அன்றே = அன்றே என்றபடி. (ச)

பாமேதுயில்கள் எதென்னபாடல்சுருவெங்கு
காடர்மக்கோருவாழ்வந்தால் வந்துபாடுமின்
சூழ்கருளக்கொடியுடையார் வந்தருளசெய்து
குவேராயிடில் கூவினும்பட்டுக்கள்கேட்டுமே. (ரு)

பாமேதுயில்கள்! பாடுகின்ற
குயில்களே! குயில்களே!
சுது } (என்ன கொடியான) இக்
என்ன பாடல்? என்னபாட்டு; } கூசல்
கய்யெங்கடம் } விவரணமான திருமொழி
காடர் } கடமையைய திருப்பிட
காமக்கு } மாடிமுண்டைய பெருமான்
சுரு வாழ்வு } ஒரு வாழ்ச்சியைப் பண
தந்தரன் } னிக் கொடுப்பனாக
(அப்போது)
வந்த பாடுமின் } (கேள் இக்கே) வந்த
பாடுகளை;

சூழ்கருளக்கொடியுடையார் } (அந்தந்தியே) சூழ
கருளன் } வெரியதிருவருளைய
கொடி உடையார் } திறுமுகக் கொடியருள்
பாடு } சிற அப்பெருமான்
அருள் செயது } கருவையன்னி
வாடு உடையார் } (இக்கே) வந்த கொடி
சூழிகல் } குயில்
கயி = } (அப்போது உடையார்) வந்த
தாம பாட்டுக்கள் } உங்கள் பாட்டுக்கள்
கேட்டும் } கேட்டோம்.

எத்தப்பக்கோ கோக்கினும் ஒவ்வொரு புய்யம் கண்ணிலே நோற்றி
தலிமனாகையிருந்தபடியானே ‘கண்ணொழுதுக் கொண்டோடியிலும் கண்படலும்’
என்று கினைத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டான். உடனே குயில்களின் பாட்டுக்
கள் செவிப்பட்டன. அபந்தமக்கேட்டுத் தரிக்கமாட்டாதானாய் ‘அக்குயில்
கனை நோக்கி ‘நீங்கள் ஏன் இப்படி கண்ணகொடியமாகக் கத்தகின்றீர்கள்? போகும்
போகும்; உங்கள் பாட்டை நிறுத்துங்கள்’ என்கிறான்.

இரண்டருளும் கெடுப்புப்பற்றி பெரியா நிதங்கெய்தி நோக்கினான்
சந்தனம் சூகலா வாரப்போனே யிருந்ததி; உங்கள் பாட்டைக் கேட்கும்படியாக
யோ இப்போது எனதுகடைய நலையிருப்பது; ஐயோ! என்னபாட்டுப் பிடு
கெய்க்கா, ஸபலமேவாழ்வாதபலம் செல்லப்போது பாடத்தக்க பாட்டுக்கள்
நீங்கள் கிஸ்ஸேஷந்திப பாடாவின்றீர்களே! பாடினான்! பாடினது போகும்
எப்பெருமான் இன்கெயெழுந்தருளி என்னை வாழ்க்கிருந் தாலும் வாழ்க்கும்படி
அப்போது நீங்கள் இக்குவாறு சூகலாநீர்ப் பாடுங்கள், என்கிறான் முன்னர்தலில்.

“...பெருமான்” என்று பொதுப்படைபாகச் சொல்லால் “சல்லேம் உடையார்” என்று சொல்லிற்று. அருளிச்செய்துள்ள சமயபாடி, அந்தச் சமயபாடி வந்துக்கு இளங்கப் பெரியவாச்சாசனியின் அருளிச்செய்திருந்த—“ஆதர்பு பெருந்தலை முன்னி” இவ்வாறுபொருளே அவன் வாங்குதலுப்பான். அந்தநி கள் உண்டாயிராதின்றன்; அது பதிந்தால் வந்துபாடப்பாரிசான். 1. ஆதரிதர்க்கு அருகம்பட்டிவண்டாத்தபடி வந்த சிற்றெவராய்த்து, பரமபதம் கைகிருக்கை யாயிருக்க, அந்தகையிட்டுத் திருமையிலே வந்து முகங்காட்டினார். சூரியலிபுத் துரிதெயிலேயிருந்தது பயனாம்.”

மக்களோடுவாழ்வுநீக்கால் என்றது - உங்கள்பாட்டைக் கேட்கும்படியான காரண எவர்க்குத் தந்தான். என்றபடி: இப்போது அப்போதையவர்களும் அவ னுடைய அருகமரிக்கப்பட்டு அழிந்தபெய்கின்றமை அறிவ, வந்துபாரியின்—இப் போது உங்களுடையபாட்டு எவர்க்கு அருகமரிக்கப்பட்டுக்கொண்டே ஒழிந்தபாடு கள் என்றபடி.

மேல்கிட்டுவந்த உங்க்கு வாழ்வுகொடுக்கும் மையம் கைகருக்குள் பந்துகொடுப்பது தெரிந்தவர்க்கு அந்த கைவந்திசு காகவந்த பாடக்கூடிய என்றி அருகமரிக்க தெரிபவர்க்கொண்டு உறுதியுள்ள [ஆங்குருள்க்கொழி வுடையார் திருவார்ப்பு]—அவர்க்குடைய வரவுக்கு அருகமரிக்க பெரிய திருவார்ப்பு கையார் கெழ்வகையித்திசு உத்தரவுகொண்டு வருவார்; அந்த அருகமரிக்கதகக் கொண்டுபே ரீங்கன் தெரிந்தகொள்ளலாம். அப்படி நீக்கத் தெரிந்தகொள்ளா கிட்டிரும் அப்போது கானே உகைய வரவதறத்த உங்கள் பாட்டைக்கேட் . பென் போகான் என்வருள். (6)

கண்ணாமயில்கள் கண்ணிரான் திருக்கோலம்பொன்னு *

அணிமாடம்பயின்றுகேள்நீர்க்கு அடிநீக்கின்றேன் *

பண்ணாடீவண்ணப் பற்பலகாலமும்பள்ளிகொள் *

மணவாளமும்மணவந்த பரிசிதுகாணமினே

(7)

கண்ணாமயில்கள் கண்ணிரான் திருக்கோலம்பொன்னு
அணிமாடம்பயின்றுகேள்நீர்க்கு அடிநீக்கின்றேன்
பண்ணாடீவண்ணப் பற்பலகாலமும்பள்ளிகொள்
மணவாளமும்மணவந்த பரிசிதுகாணமினே
அருகமரிக்க தெரிபவர்க்கொண்டு உறுதியுள்ள [ஆங்குருள்க்கொழி வுடையார் திருவார்ப்பு]—அவர்க்குடைய வரவுக்கு அருகமரிக்க பெரிய திருவார்ப்பு கையார் கெழ்வகையித்திசு உத்தரவுகொண்டு வருவார்; அந்த அருகமரிக்கதகக் கொண்டுபே ரீங்கன் தெரிந்தகொள்ளலாம். அப்படி நீக்கத் தெரிந்தகொள்ளா கிட்டிரும் அப்போது கானே உகைய வரவதறத்த உங்கள் பாட்டைக்கேட் . பென் போகான் என்வருள்.

பண்ணாடி } அருகமரிக்க தெரிபவர்க்கொண்டு உறுதியுள்ள [ஆங்குருள்க்கொழி வுடையார் திருவார்ப்பு]—அவர்க்குடைய வரவுக்கு அருகமரிக்க பெரிய திருவார்ப்பு கையார் கெழ்வகையித்திசு உத்தரவுகொண்டு வருவார்; அந்த அருகமரிக்கதகக் கொண்டுபே ரீங்கன் தெரிந்தகொள்ளலாம். அப்படி நீக்கத் தெரிந்தகொள்ளா கிட்டிரும் அப்போது கானே உகைய வரவதறத்த உங்கள் பாட்டைக்கேட் . பென் போகான் என்வருள்.

செயலில்லன் உட்படக்கட்டமாக இருந்துகொண்டிருந்தாயெனத்தக்கண்டு
கரிகாலாட்டாநாயகன் 'இக்கதநாடுதலை நிறத்தங்கள், உங்கன்காலிலேயிருந்
தேன்' என்கிறான்.

"நின்றடுகணமலியபோல் நிறமுடையனெமொன்" [பெரியாழ்வார் திரு
மொழி] எனப்பெயர்ந்த எம்பெருமானுக்கு இவ்வாய்வுதக்கனாய்க்கொண்டு நளி
தெய்வியம் "கண்ணபிரான் திருக்கோலம்போவது" என்கிறான். அடிவீழ்சின்
றேன்—இக்கதநாடு நிறியலேனுமென்று பரப்பதிபன்னுநேனென்றபடி.

இப்படி இவன்சொன்னவாறே, அந்தோ! பெரியாழ்வார் திருமகளாய்
பெற்ற பெருமைவாய்ந்த இப்படிச்சொலத்தருமியே? உங்கன்காலிலேயன்றோ நான்
கன விழக்கடவேம" என்று அம்மலியின் சொல்வனவாகக்கொண்டு, உறுதி
ரான் [பணமாடாருவண்சிறந்த] "சொன்னுக்குடையம் இருந்தால் கிங்கன
மாம" என்றபடி—திருவந்தாழ்வான் கூறப்படுகாத்களாலும் அநாமகொண்டு
சிறப்பிக்குமவா என்கை உங்கன்காலிலே சிறப்பிப்பெய்த பின்பு நான்செய்யவா
துண்டோ? என்கிறான்.

"பணவளரவணை" என்றும்பாடமுண்டு; அப்பாடத்திள், பட்டக்களையும்
ஒளியையு முடைய அரவு என்க. வான்—நளி. (சு)

டடமாடித்தோன்கலிக்கின்ற மாமலிய்கள் * உம்மை
டடமாட்டங்காணப் பாலியென்காணாமுதலிவேன் *
குடமாடுகேத்தன் கோலத்தன்கோயிறையென * எம்மை
யுடைமாடுகொண்டான் உங்களுக்கினியெனவென்போதுமே. (எ)

டடம் ஆடி } உத்தாடிக்கொண்டு
கோன்க லிரித் } தோன்கலி லிரித்தெ
இன்ற }
மாமலிய்கள் } நிறத்தமலிய்களே!
உம்மை } உங்களுடைய
டடம் ஆட்டம் } உத்தாத்தப்பாப்பதற்கு
காண }
பாலியென்கள் } பாலியான்கள்
நீர் முதல் } ஒரு கைமுதலுடையே
இருகை } எனவென;
குடம் ஆடி உத் } குடக்கத்தாடினவென

கோலத்தன் } கோலக்குடினன்
கோலித } கோலத்த மறுக்கு
செய்த } கோப்பண்ணி
எம்மை } என்னை
உடையாடு } கங்கவாபுறாரம்
கொண்டான் } பண்ணினான்;
இனி } இப்படியிருக்க
ஒன்று } (என் முன்னே உத்தாடி
என்னைநிலையில்கை
யாறி) ஒருகாலியம்
உங்களுக்கு } உங்களுக்கு
போதுமே } தருமோ?

'உங்கள் உத்தாத்திறத்தங்கள்' எனதுமலிய்களின் காலிலே இவன் விழுந்து
வேண்டிக்கொண்டவனே, அம்மலிய்கள் இவனுடைய எளிமைகை என்று தெரிந்து
கொண்டு 'இவனுக்கு நாம் அகிலத்தமானதச் செய்தால் எம்மை இவன் தண்டிப்
படுவோவெனது நாம் அஞ்சவேண்டா; இவன் புனற்றக்கிடக்கின்றான்; இவனை

நாம் எப்படிதலில்லித்தாலும் கேட்பாரின்று" என்று எண்ணி முன்னிலை அது
கமாதத் தோகைகளைவிடுத்துக் கூத்தாடத்தொடங்கின; அவற்றையேகே மீண்டும்
நன் அவ்வந்தைப முறைபிட்டுக்கொள்கிறான்.

கடமாதத் தோகை விரிக்கின்ற மாமலிங்காள் தோகைகளைவித்து கடமாடு
கின்ற மாமலிங்காள்! எங்க, உன்னப்படிபே அல்லியிப்பதும் ஒக்கும், [உம்மை
இத்யாதி.] கண்ணுடைபலங்களை உல்கன்குத்ததக் கண்டால் பாமரநாதம் பெறு
வர்கள் என்பதில் தட்டிவிட்ட; கண் இழாதிருக்கிறோம் உல்கள் கூத்தாட எவ்வளவு
காணவல்லோம்? முதல் இலேன் என்றது-காண்பதற்கு முகப்படைதமையா காண்க
புடைபேணலோன் என்பது. "என்னும்புலனும் எழிலுக்கொண்டு" என்றபடி.
எல்லா இத்திரியங்களைபுகு கொண்டுக்கொண்டாவினே உட்பெருமான்

"பாவிபென் நானோர்முதலினை" என்றுகொள்ளுகை விசித்துவாக்
கின்றான் பின்னாடியினில், நானோர்முதலினை குடக்கூத்தாடி அக்கூத்திலே எவ்வளவு
பும் நபேபித்திக்கொண்டவனாய், பக்கத்தொக்கும் இடைபாக்குங்கூட கூப்பாளு
வன்; அவ்வந்தாபண்ணுபடியான மிதக்குக்கொண்டவனிலவத்திலே பண்ணி
என்னுடைபணவல்லவந்தையும் கொண்டுக்கொண்டான்; இப்படிப்பட்ட தவையா
யிலே நீங்கலும் எண்ணுகை தலிமலிப்பாது தருகிறா? என்கிறான்

கோயிறை = கோ—அதர்ச்சு; மிகை-மிதக்கு; அதர்ச்சுசெய்யுமபடி.
பாது மிதக்காவது-நானோர் இவ்வளவு இவ்வளவு புரியுக் கொடுமைகள்.
கொடுமைகள். கோக்கள் மிதக்குசெய்யுமபேசலே செய்து என்பது. அதர்ச்சு
எதுசெய்தாலும் கேட்பாரின்று.

[எம்மைபுடை மாடு கொண்டான்] எம்மை-எங்களுடைய, உடை—
ஆகாடையையும், மாடு—செலவத்தையும், கொண்டான் என்றும்; எம்மைபுடை—
எங்களுடைய, மாடு—அவ்வளவுத்தையும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'மாடு
பென் பக்கஞ் செல்வம்' என்றதொன்று அறிபத்தகூது திருவாய்மொழியில்
"மாறுக்கு வைபவமனத்தமனாற்கு" என்ற திருவாய்மொழியிற் கூறியபடி எல்லா
வற்றையும் இழந்துவிட்டு எவ்வளவு நீங்கலும் நலிகை பாசத்தமன்று என்கிறான்.

மறைபேயைமறைமெண்ணுறம்பூசி உள்ளாய்நின்ற

மெழுகுற்றினாற்போல் * ஊறவால்வெங்கடத்தாய்நின்ற *

அழகப்பிராணாத்மம்மை யென்னெஞ்சத்தகூட்டத்

தழுவநின்ற * எண்ணத்ததைத்துக்கொண்டு ஊற்றவம்வல்லியே. (அ)

மறைபேயை
மறைபேயை } தமையே
புறம் மெழுகுத்தலே

மண் பூசி * மண்ணப்பூசலிட்டு
உள்ளாய்நின்ற * உளே விருக்கும் மெழுகு
மெழுகு கூட்டி * கை குருக்கொணியில்
கூடு போக * தாளுமபேயே

ஊற்றும் என்ற விசேஷமும் அழகப்பிரானிடத்து அர்வயிற்கும். என்னை இப்பொழுதுகைக்கு அப்பெருமானிடத்தான் முகவெலாமம்ரி அழகுதான் என்றருத்தத்தோன்ற அழகப்பிரானுந்நம்மை என்கிறான். [என்னெஞ்சத்தகப் பட இத்தபாதி.] அப்பெருமான் என்செஞ்சில் பாகாபிக்கிருப் போகிருக்கிறுநத் தகைப்பொழிய, அவனைநான் அனைக்கவிரும்பித் தகைய ரிட்டப்புகுத்தால் அகப் பவெதிகை; இப்பகநான் நோவுபடவெண்ணாமல் அப்பெருமான் எனது நெரு கில் பாகிபாலிக்கும்படியே அவனை நான் அனைக்கும்படியண்ணிவைத்து [-அநா வது, உகவுதையவும் அகிருத்தகையும் கடவிலவகிடவெனததாப்போலே அவனை யும் என்னையும் ஒருவப்பக்திபாக செருக்கி] ஒமெகமே! பிறகு நீ வர்ஷிப்பபாபாகில் அப்போதன்றோ உன்னுடைய வர்ஷம் ஆவத்தகாமாபிருக்கு மென்கிறுவென்க. கிஸ்ஸைவகாவத்தில் வெண்டாக வர்ஷத்தானை ஸம்ப்நைவண்ணமத்தில் உத்தேஸ் யமாபிருக்குமிதே.

இப்பாட்டையும் மேற்பாட்டையும் திருமலை நயபி அதுஸந்திக்கும்போ தெல்லாம் செமெப்போது கண்ணும் கண்ணீருமாயிருந்து உருகிப்போவதாம்; அதுபற்றி இவ்விரண்டொட்டையும் சம்பிருவாசாரிபர்கள் மிகவும் ஆதரித்துப் போருவர்களாம். ... (அ)

கடலேகடலேவுள்ளைக்கடைத்து கலத்துவந்து *

உடலுள்புகுத்துகின்ற ஊறலவந்தவற்கு * என்னையு

முடலுள்புகுத்துகின்ற ஊறலவக்கின்றமவற்கு * என்

டேலுகளெல்லாம் காகனைக்கேசென்றவரைத்தியே

(க)

கடலேகடலே! கடலே!,
உன்னை } (தனக்குப் படுக்கையிட
 } மாகவந்த) உன்னை
என்டத்த } (மிகைய விட்டி) கடை
 } த
கலக்குத்த உன்னை
உடலுள்புகுத்த } (உனதுசீரத்திலே
 } புருத்திருத்த
ஊறல் அதுத்த } ஊர்வரை அமுதத்தை
 } அபகிரித்தகாய்
 } (அவ்வாறானே)
என்னையும் உட } என் உடலிதும் புருத்திரு
 } த

ஊறல் அதுத் } என் உயிரை அதுக்குமல
 } கை
யாவற்கு } எம்பெருமானுக்கு
 } (விண்ணப்பம்மண்ணப்பம்)
என் கடலாக } என் துக்கங்களைவெல்
 } வம்
காக அனைக்கே } அவன்படுக்கையான திரு
 } கணத்தாழ்வானிடத்தில்
சென்ற } கீ போய்
உகாத்தியே } சொல்லுவாயா?
 } (சொல்லவேணும் என்னை.)

அந்தராய, கடலின் ஓதம் காதில்விழத் தொடங்கிற்று; கடலே! என்று ஒருவார் அந்நினைக்கிச் சொன்னவையிலும் அது தன் கோவத்தையே பெருக் கக் கொட்டிக் கொண்டிருக்க, அந்தக் கோவத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித் தன்னுடைய த்வரீயே ஓங்கும்படி கடலேகடலே! என்கின்ற ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்

ஸ்ரீ:
சுண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

பதினொராந்திருமொழி - தாமுகக்கும்,

உளையவதாரிகை:—“ஒன்பதேயுரைப்பாக் ஒருசொல்லே சொல்லுவாம்”
என்ற புழம்பெற்ற பெருமான் ஒருவன பொய்களில்விட்டான், அப்பொய்க்
கம்படிபட அவனால் காம உபேஷிக்கப்பட்டோமாயினும், பெரிபாழுவருடைய
இன்பத்தம் எமக்கு உண்டாதலாலும் அது பண்ணத் தரேதேருமா தலாலும் அவ
விழியினே காம உத்திவிக்கக்குறையின்பெய்த் அத்தவனாபக்கொண்ட துன்
டாள் பகவத்கிரிஸ்தவத்தாலே மிகவும் கோவுப்பட்டிருக்கிறபடி பக்கண்ட தாப்
புமார் தோழியர் மற், எழுந்த னார்ப்பெய்க்கொண்டதனும் ‘இவருண்டபரிசுமை
இன்னதெனா தியெனும்’ எனது அருகேகூற தீர்ணகெடக்க, அவர்களை கோக்
கித் தன்னுடைய அயல்கை இருக்குமபடியையும் எம்பெருமான் இன்ன உபே
ஷித்திருக்குமபடியையும் கிரிவாகச்சொல்லி ‘வருத்தபயப்பிக்கொண்டேபோய்,
என்னிடப்போவது ஒரு ருக்கிவிபரிதாபுக்குத் துறந்தித்த பெருமான எங்குறை
அய்யும் திராமநிபாகபாடடான என்து ஒருவர்க்கு உதரியக்கொண்டு தேறிதருப்
பதாநச் சொல்லி முடிக்கிறான் இததிருமொழியின்.

தாமுகக்கும் தங்கையில் சங்கமேபேரவையோ *
யாமுகக்குமென்னையில் சங்கமுமெத்திழையீர் *
தீழுத்தாகணமேல் சேரும் தருவாங்கு *
சுமுகத்தைகோக்காரல் அம்மனையம்மனே.

(5)

என்து இவறு யீர்!	ஆபானகண்ண வணிக் துணை மாதானே!	என அனைமேல்	திருவனந்தாமற்குறைய பயிர்க்கையின்பேரே
யாம் உகம்க்கு என் கையில்	என உகத்து தரித்தல் கொன்றருக்கிற என சங்கமும்	சேரும்	பன்னி கொண்டருமா சுந்த
தாம உகம்மை கமையினசல்	தான் உகத்து தரித்தல் கொன்றருக்கிற தானை யில் சங்கமேடு ஒரு பம்பேரவையோ	திரு அரங்கம்	சூரங்காரதம்
நி முகத்த	சுருமானமுதலான புகடைய	முகத்தை	(என்னுடைய) முகத்தை
		சோகை	சோகையின்ருகியது
		ஆ	ஐயோ!
		அம்மனே! அம் மனே!	அந்தோ! அந்தோ!

எம்பெருமானுடைய கிரிஸ்தவத்தாலே மிகவும் கோவுப்பட்டிருக்கிறபடி பக்கண்ட தாப்
புமார் தோழியர் மற், எழுந்த னார்ப்பெய்க்கொண்டதனும் ‘இவருண்டபரிசுமை
இன்னதெனா தியெனும்’ எனது அருகேகூற தீர்ணகெடக்க, அவர்களை கோக்
கித் தன்னுடைய அயல்கை இருக்குமபடியையும் எம்பெருமான் இன்ன உபே
ஷித்திருக்குமபடியையும் கிரிவாகச்சொல்லி ‘வருத்தபயப்பிக்கொண்டேபோய்,
என்னிடப்போவது ஒரு ருக்கிவிபரிதாபுக்குத் துறந்தித்த பெருமான எங்குறை
அய்யும் திராமநிபாகபாடடான என்து ஒருவர்க்கு உதரியக்கொண்டு தேறிதருப்
பதாநச் சொல்லி முடிக்கிறான் இததிருமொழியின்.

எழிலுடையவம்மனைமீர் என்னங்கத்தின்னமுதர்
குழலுதர்வாயுதர் கண்ணுதர் கொப்புழில்
எழுவலப்புவதர் எம்மனார் என்னுடைய
கழல்வனையைத்தாலும் கழல்வனையேயாகத்தினே.

(உ.)

எழில் உடைய	கழலையுடைய	கொப்புழில்	திருவாயிற் றுண்டான
அமமனைமீர்	தாயமர்மனை,	ஒரு கமலம் பு	தாமரைப்புகாரே அமுத
		அழகர்	பெற்றவராய்
அதனத்த	திருவாக்கத்தியெழுந்	எம்மனார்	எனக்குக் கவியுள்ள அமு
	தருளியிருக்கிற		திய மனுவாரை
என் இன்	என்னுடைய இனிய அமு	என்னுடைய	என்னுடைய
அமுதர்	தம் போன்றவராய்		
குழல் அமுதர்	அழகிய திருக் குழந்தை	கழல்வனைய	‘கழல்வனை’ என்ற இடுகு
	தையையுடையவராய்		றிப்பெய்தப் பெற்ற
அவர் அமுதர்	அழகிய திருவதாரத்தை	தாலும்	கவியுடைய
	புடையவராய்		அகத்தாய்
என் அமுதர்	அழகிய திருக்கண்ணை	அழல் வனையே	‘அழல்வனையே’ என்ற இடுகுறி
	புடையவராய்	ஆக்கினார்	என்ற எண்ணப்பெயர்
			பெற்றவராய், ஆக்கி
			னார்.

“எங்களுக்குரியதான சாதிமுத்தேன் தடமுனை பொன்னிறமாய்த் தனார்
‘தேன்’ என்னும்படி நான் அழகுறியுது கிடக்கச்செய்தே கிண்கண் அமுத
பொலிந்து திரபதாம் உவகன் பாக்கிபமே—என்பான்போல எழிலுடையவம்மனை
யிர் என விளக்கியிருக்கென்க.

“ திருவாக்கத்திலே எனக்கு போப்பமான அமுதம்போன்று எழுந்தருளி
யிருப்பவராய், திருக்குழலுதரும் திருவதாரத்தினுதரும் திருக்கண்ணுதரும்
திருவாயிக்கமலத்தழகும பொலிய சிந்து இவ்வழகம்பெல்லாக் காட்டி, என்னை
ஆட்படுத்திக்கொண்டனான பெரிபெருமான் தப்பான ஒன்றுக்குப்பெய்க்கின;
புத்தமாதலே செய்தார்; நான் கழல்தவனையை இட்டுக்கொண்டிருந்தேனெனின்
அவரும் அதனைக் கழலாத வனையாதலே அமைத்துவைப்பர்; நான் கழல்
வனையைவிட்டுக்கொண்டேனெனையாலே அவர் அதை அகவர்த்தமாய்க்கினார்; என்
மேல் குற்றமெயன்றி அவர்மேல் என்ன குற்றமிருக்கிறது? உன்னதை
உன்னப்படிசெய்வவரானோ அவர், நான் கழலாதவனையை இட்டுக்கொண்டிரு
ந்து அவர் அதைக் கழல்வனையாக ஆக்கினாரெனின் அப்போது ஒருவரது
அவர்மேல் குற்றஞ்சாட்டலாம்; நானே கழல்வனையிட்டுக் கொண்டேனென
பின்பு அதை அவர் அகவதாரிக்க எப்படி கடவர்? என்று சினைத்தியாக
அருவிச்செய்கிறான். இது காமோகத்தி எனவுட்படும், கைவனைக்குக் கழல்வனை
பென்று இடுகுறிப்பெயர், அதனைக் காணப்பெயர்ப்போலக்கொண்டு “தாலும்
கழல்வனையேயாகக்கினே” என்றும், ‘அழல்வனையேயும்கவியாதலால் கழல்வனை
எனப்பெயர்வந்ததென்கிறவராய்த் து. “எனது” வரணாடி’ என்க. “தே வரணாடி”
[புகுந்தே வரணலாபோபம் ஸ்பரண! தே வரணாடித்தினி] என்ற வடமொழி

மூலக்கருவாக இத்தொகுதி ஒருபுடை ஒப்பிடலாம். வடமொழியில் வாரணம் என்றால் பரணைக்குமென்பது, கழுத்தைப்பிடித்துத் தங்குதலுக்கும் பெயர். ஒரு வன், தனக்கு ஒருவரையொன்றாகவேனுமென்று எட்டோடும் ஒரு அரசனிடத்திற் சென்றுகொண்டிருந்தான்; இப்படிப் பரணைகேட்பது தருதியல்லவென்று சேவகர் கொளர் அவனுக்கு நலிதமாகச்சொல்லியும் அவன் கோளாதொழிபவே, ஒருநாள் சேவகர் அவனைக் கழுத்தைப்பிடித்து நெட்டித்தள்ளியிட்டனர்; அந்நகரண்ட ஒருவன், அவனைக்கொண்டு கடற்கரையின் வாரணம் கிராமமிய லாரணம்பெற்றது தருதியே என்கிறான். அதனோடு ஆண்டாரும் "என்னுடைய கழுத்தைப்பிடித்துத் தாருகம் கழுத்துக்கொடுப்பதாகின்றே" என்கிறான். (உ)

பொங்கோதம்முத்த புலவியும்விண்ணுலகும் *
அங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்றவெம்பெருமான் *
செங்கோலுடைய திருவளங்கச்செல்வஞர் *
எங்கோல்வளையால் இடந்தீர்வனாகாதே.

பொருள்	அவையெய்திய கிண்டல்
தீதம்	கடலாவே
குழிந்த	குழப்பட்ட
புலவியும்	புலமுண்டலமும்
விண் உளமும்	பரம்பதமும்
ஆதம	நிதிதம் குறைபுடையத
சோராமே	படி
ஆள்கின்ற	நிர்வாணித்துக் கொண்டு போருதே
எம் பெருமான்	வளையால்
செங்கோல்	செங்கோல் செலுத்த வகையால்
உடைய	

திரு அரசமே	} கோவிலிலெள்ளி கொண்டிருப்பவர்களை மறந்துபோவர்
செல்வஞர்	
என்	என்னுடைய
செங்கோலையால்	கைவளையாலே
இப் தீரன்	} தமருகைகளைவளம் நீர்த்த சிதைவுபெற வாங்கு.
ஆராதே	
(அப்படியே என்வளையக் கொண்டு கொண்டு அவர் சிதைவுபெற்றுப் போகட்டும் என்றபடி.)	

கடல்முற்றத்தம்னுளரும் கிண்ணுலகுமாய்ப் உபபயிபூதியையும் அபாபயிலாழ்வரின் திவ்யாந்தரபிணை, என்னை ஒரு முற்றும் கிபூதியாக ஆளும் வனுப், திருவாழகத்திலேபள்ளிகொண்டருளினபடியே செங்கோல்செலுத்துமகனுள் எம்பெருமான் இப்படி அவர்ப்தாமஸ் தகையனாயிருந்தவையத்தும குறைவள்ளப்போன்று என்னுடைய கைவளையக் கொண்டு கொண்டுபோனான்; போயினே; இவ்வளவிலுள்ள அல்லுடைய, தாவிதரிய மெல்லாம நூதமாகட்டும் என்கிறான்.

இரண்டாமாயின் முதல்தான் அங்கு வந்தது ஓர் அகசச்சொல்; அதற்கு இவ்விடத்தின் பொருள் இவ்வீ. எம்பெருமான் என்றவிடத்தையாகக்கொண்டிருக்கிறது:—“ரூபநாதிகளையே, கவிசையும் படிபண்ணியவந்தான் இவ்விபூதியை; தன்னைப்படுத்திக் கவிசையும் படிபண்ணியவந்தான் அம்விபூதியை; இவ்ருள் ளாரக்கும் உட்படந்திக்கே அங்குள்ளாரக்குட்படந்திக்கே எட்டிலே நேரவுபடும் படி பண்ணியவந்தான் என்னை பொருத்தியையும்.” (உ)

மச்சனிமாட மதினங்கல்வாமனனாள் *
 பச்சைப்பசுத்தேவர் தாம்பண்ணேரோற்ற *
 பிச்சைக்குறையாசி யென்னுடையபெய்வகாமேல் *
 இச்சையுடையசேர் இத்தேருவேபோதாரோ. (௨)

மச்ச	மேந்தனக்களாவே	இச் சந்திச்சை	உததாரா பூர்வகமார்ப்
அணி	அவன்களிக் கெப்பட்ட	குறை குறை	பெற்ற பிச்சையிலே
மாடம்	மாடக்களையும்		குறையுண்டாதி
மதின	மதின்களைபுழுடைப	(அக்குறையைத்தீர்ப்பதற்காக)	
அரங்கம்	திருவாரங்கத்திலே எழுத்	என்னுடைய	என்னுடைய
	தருளியிருப்பவராய்		
காமனனாள்	(மூன்று) வாமனாதாரம	பெய வகாமேல்	(கையிள்) இடப்பட்டிசை
	செய்தருளினவராய்		வகாமேல்
பச்சைப் பசு	பசுமைதவையெதேவாரை	இச்சை	நின்றுமுடையவராய்
தேவர்	பெரியபெருமான்	உடைய என்	இத்தேருமேல்
தாம்	தாம்	இத்தேருமேல்	இத்தேருவழியாக
பண்ணி	மூன்று (மறையலிட்டத் திள்)	பொதாரோ	எழுத்தருமைட்டாரோ?

‘மற்றபெருகடைய கவனில வகைஇருக்க உன்னைவகைவகைமாத்திரம் எம் பெருமான் கொள்ளுகொண்டது உன்னிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியாகன்றோ ஆகவே, அதற்கு நீ மெறுவேண்டியிருக்க போகிக்கவாமே?’ என்று சிலபெண் கள் ஆண்டாநீ ரோகிக்க உற, அவர்களைரோகிக்க உறுகின்றான்.

மச்சக்களாவே அவன்களிக் கெப்பட்ட மாடக்களையும் மதின்களைபுழுடைத் தான திருவாரங்கம்பெரியகாரியிலேயுட்கு எம் உடைகமையப் பெறுகைக்குத் தாம் அர்த்தியராய் கண்வரைத்தருள்பவராய் பசுபசுகென்று ஆகர்வுகமாரை நிவ்யமங்கள் கிளாறுத்தையுடையாரை பெரியபெருமான் மூன்று தாம் மறா பகிடத்திலே பாசகார எழுத்தருளி அவனிடத்திள் உததாராபூர்வகமாரை பிசுபவராய்க்கொண்ட பிச்சையில் குறையுண்டாதி அக்குறையை என்னைபா லே தீர்த்துக்கொள்ளவேனுமென்ற குறையுடையவராய் என் கவனியிலே ஆரையுடையவராய் அனாறுகடைய யஞ்ஞபூமியிலே எட்டாறுகடைய இத் தெருவே என்னைகட்டாததிலே எட்டாறுகட்டவாரோ? என்கிறான்.

பச்சைப்பசுத்தேவர் = ‘மேகம்பசாமம்’ என்றபடி பசுமைநிறப்பிக்க பெருமான் என்றவாறு. அன்றியே, ‘பச்சைப்பசும்பொய்’ என்றும் மெய்கடி சாதபொய்என்றுபொருளாகிருப்போலே ‘மேய்கமககாதமேய்கமயுடையவர்’ என்றும்பொருளாம். கலப்பற்ற பாதேவதை. (௨)

பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையிலீரேற்ற *
எல்லாவுலகும் அளந்துகொண்டெல்லெழுமான் *
நல்லார்கள்வாழும் களிர்நங்காகணையான் *

*) இல்லாதோம்மைப்பொருளும் எய்தவானெத்தளனை.

(ரு)

பொல்லா குறள் } விசயநாமவாழ்வு	எனின் அநாமம் } எந்ததாபஹர்மான திரு
உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } வாய் } வாய்க்கதில	
பெரிய கையிலும் } அழகிய கையிலே	நாசுதியாய் } திருவனாதாழ்வாரைப்
நீர் ஏற்ற } பிணைப்பெற்ற	நாசுதியாய் } பிணைக்கவாதவுடைய
எல்லா உலகும் } எல்லாவுலகையையும்	நாசுதியாய் } என்ன பெரியபெருமான்
அளந்து } தன்மைப் படுத்தித்	இவ்வாறோம் } அகிஞ்சகையான என்னு
உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் }	நாசுதியாய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் }
என்பெருமான் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் }	நாசுதியாய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் }
எல்லார்க்கும் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் }	நாசுதியாய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் }
அழகும் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் }	நாசுதியாய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் } உரு.ஆய் }

விசயநாமவாழ்வு பரிசுத்தறித்த அழகிய கையிலே ரீரேற்
றுப் பிச்சைவாங்கி, பிச்சையிட்டவன் குறுவாழ்வார்த்ரும ஓரடிமண்மிகாதபடி
கையிலேகைக்கையும் அளந்து எவ்வாறியப்படுத்திக்கொண்ட மஹாதுபவவராய்,
பரிஷ்டர்கள் வாழுகிற திருவரங்கத்திலே அகத்தவாயியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற
பெரியவர தரித்தரான சுமமுதைய கைப்பொருளையும் [அநாமது—இந்தவுடைய
கையும்] கொண்டு கொள்வார்போலே இவ்வின்ருர் என்கிறான்.

பொல்லாக்குறள்—‘எல்லாருருவாய்’ என்னவென்றுவிருக்க, ‘பொல்
லாக்குறளுருவாய்’ என்றது என்னென்னவிலும்; எல்லாதென்றது கண்ணென்கில் படு
மென்று நினைத்து, எல்ல வந்துக்களமேலே சரிபுகுவாரைப் போலே பொல்லாக்
குற னென்கிறுனென்பர். அன்றியே, அழகியருதருருவாய்தன்றால் நாட்டிலுள்ள
அழகோடு மமமாக நினைக்கக்கூடுமென்று விஞ்ஞானதவம் தோற்றப் பொல்லாக்
குறள் என்கிறுனென்றும் உறுவா.

நல்லார்க்கவாழும் களிர்நங்கம் என்றவிடத்து, “மஹப்பெருந்தீவனார்த
திருப்பார் வருகிருகதை வளித்திருப்பார், சிறப்புடைய மறைவவ்வாழ்ந்திருவா
கமென்பதுவே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி கிணக்கதக்கது.

இல்லாதோம்—‘இவ்வாறோம்’ என்பதன் தன்மைப்பன்மை, அந்தநாளினை
யில் ஏற பாக்யமில்லாத என்னுடைய;—மஹப்பரிபலையேபோலேதம் அபேஷிதம்
பூர்ணமாகக் கொடுக்கலாத்தியில்லாத வென்னுடைய;—அவனார்த்திய னேருரு
துணையிலாத வென்னுடைய - என்றிப்படி மூன்றுவிதமாகப் பொருள் அருளிச்
செய்யர். அகிஞ்சகையாயிருக்கிற என்னுடைய என்றபடி, கைப்பொருளா
வது-இங்கே ஸரீரம், மிகுத்திருப்பது ஸரீரமேயிதே.

கவச்சியார் எந்தவிதத்தில், தின்பதொத்தின்பு, பெர்ப்பாத்தியெய்யு
பட்டு இரண்டு ஐதிறப்புகளாகிச் செய்தார்:—“ பட்டம் முதலில் புன்னுரை
சொந்திருக்கச்செய்தே பெருமான் அருள்பாடிட்டு ‘வாடாய்! அருகிருப்பே?’
என்றுகேட்டருள், ‘வாய்ந்தே! எனக்குச் செய்து தந்தருளாத தாயிப்பி;
இவ்வகிருக்கச் செய்தேயும் பாம்பதம் என்னைமுறிப்படி தென்னம்படி பன்னி
பருளிதது; அதிலொரு குறையுமில்லை; இங்கே குளிர்த்த முத்தகதையும் திரு
நாமத்தமும்பையும் முதலையும் இழக்கவென்றான் அடிபென் அருள்மீட்ட
டேறே’ என்றாராம்.

‘சுவைந்தாரங்கொர் கொட்டாடாம்பி ஓரளியே திருக்கொட்டாயர் நம்
பிணை செறிந் ஒருவாத்தகை சொன்னாராம் ‘கீ கடக்க வந்தி’ [என்னவெட்
டத்தில் கிள்ளாதே தாழ்த்தலுப் ஒழிந்தபொ] என்ற சுவைந்தார் அருளிச்
செய்த, அவரும் படைகிட்டிகே காண்கையை பன்னித் திரிந்தாராய், பிணை
இவருடைய சாமமையத்தினே இவருடைய அட்வையலாயமறிய வேறுமென்று
‘கீ கிணைத்தகிடக்கிறதென்?’ என்ற கேட்டாரவாராய், ‘சுவைந்தார் ஸ்ரீ
பாதத்தின் ஸம்பந்தம் பாம்பத பாய்தி பன்னித் தந்தல்கை கிட்டது;
அக்கேபோனும் ஸ்ரீவைருண்டாநகமுதம் எம்பெருமான் திருமுதமையுடைய
பொருள் குளிர்த்திருத்ததில்லைபாடுவ முறிக்கவென்று வருவதாக கிணைத்
திருந்தென்’ என்றாராம். இவ்வியண்டு ஐதிறப்புகளும் கவிர் என்ற கியோஷன
த்தினால் ஏற்படுகிறபெர்ப்பாத்தியாத்தகை கிணக்குவன. (௫)

கைப்பொருள்களெழுண்ணமே கைக்கொண்டார்காவிரிகிர்
செய்ப்புளவோரே திருவரங்கச்செல்வருள்
எப்பொருட்குமின்னுரிக்கும் எய்தாதுகாண்மறையின்
சேற்றொருளையகின்ருள் என்மெய்ப்பொருளும்கொண்டாதே. (௬)

காவிரி கிர்	காவிரியின் திர்த்த	காண் மறையின்	காண்கு வேதங்கிணை
செய்யுளவொருமே	பயிசிலவகனி யெல்வாய் தொப்புளும்படிவான கிர் கவையிருத்த	சொல்பொருள் ஆவகின்ருள்	சொந்தாருக்கும் பொ காய் திப்பகருமான பெரியபெருமான்
திரு அரங்கம்	திருவரங்கத்தில்எழுந்த குளியிருக்கிற	முன்னமே கைப் பொருள்	எந்தவென கையிலுள்ள பொருள் கை
செல்வருள்	ஸ்ரீயாலும்,	கைக்கொண்டா	கொண்க கொண்டகா டார்
எப்பொருட் குமின்று	என்னப்பொருள்களிலும் அந்தாரத்தவாய கிணை	(இப்போது)	பிரித்தகைத்த
ஆர்க்கும் எய தாத	ஒருவர்க்குப் கைப்பொ தாத	என் மெய் பொருளும்	எனதுசீயாதெய்த கையும
	மர்	கொண்டார்	கொண்டார்

என்னப்பொருள்களிலும் அந்தர்ப்பாயியா பிரித்தகொண்டு ஒருவர்க்கும்
கைப்படாமல் வேதவேதப்பாபிருக்கும் பெரியபெருமான் என்னகையிலுள்ள

தமக்கு மேற்பட்ட சொருகுதலினால்தபடி பாம்புருஷாவிருக்கும்மகனா ஒருமாளியுப் பெண்ணுயெ ி இப்படியெல்லாது சொல்லுவது தருதியோ? அவருடைய மேன்மை எங்கே? உன்னுடைய மேன்மை எங்கே? இதை ஆராயாமல் ி அப்பெரியவகாரப் பழிப்பது சிறிதும் பொருந்தாத எனது சிம்மாதர்கள் ஆண்டாட்சேரகங்கி உத, அதற்கு மறுமாற்ற முகாக்கின்றான். அப்பெரியவா ராமாவதாரத்தில் பட்டபாடுகளை தெரியாதா? ஒரு பெண்பெண்டாட்டியின் உடம்பிலே ஆகாசகொண்டு அந்த ஆராயாஸ் பாவமயத்தாலே ஊனுயிர் உறக்கமுயிர் அவருடைய பிரிவுக்கு ஆற்றாமல் கோஷப்பட்டு வானதப்படை சகித துணிகொண்டு கடலிலே அணைக்கொகையாடு அருந்தொழிதெய்தெய்து இப்படிக்களாலே தாம் வெளிப்படுத்திய பைத்தியத்தாத ஸ்ரீராமாயணம் கடை யாடுத் தேஸாத்திலே அறிவாதாருண்டோ? “சுஷுப் பூரீஸ் ரயு” [அசித்தாண்டை தமராம] என்றும், “உகாஸஸாருஷ் ஸுக்ஷு உகாஸ் ஸுக்ஷு” [சுமாமணம் ஸகலோபுக்கதே ஸகாதி மத ஸேவதே] என்றும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கவிலையா? பாம்புருஷாவிருப்பவர் ஒரு பெண்ணுக்காக அப்பாடு படலாமோ? அது அவருடைய மேன்மைக்குத் தருமோ? அது தருமாவில், எனக்காவும் அவர் அப்பாடுபட்டிருக்க வேண்டாமோ? என்கிடத்தில் மாதிரிமேயோ அவர் மேன்மை பரராட்டி இருக்கவேணும்? என்மிருள்.

தாமுற்ற பேதேல்லாம் என்றவிடத்தில், ஸாக்ரீவரீசர் சரணமடைந்தது ஸமுத்தரஹரீசர் ஈரணமடைந்தது முதலிய மற்றவை இழிவான செயல்களும் அதுவற்றிக்கத்தக்கவை. பெண்ணுக்கைவரப்பட்டு என்றவிடத்து, “ஒருபெண் கொடியாலே கட்டுண்டு” என்ற விவரத்திபரண ஸூக்தி நோக்கத்தகது. (௭)

பாதிதூர்த்துக்கிபந்த பார்மகட்டுப்பண்டெருகாள்*
மாசபம்பிலீர்வாசா மாணமிலாப்பன்றிபாள்*
தேகடைபுதேவர் திருவாங்கச்செல்வனாள்*
பெரியிருப்பனகள் பேச்சுக்கலம்பேராவே.

பங்கு ஒருவர் முன்மொருவர்தின்
பாதி தர்த்த } பாதிபாதி செத்த
பாதி செத்த }
பாதி மகட்டு }
மகட்டுபில் } அழுத்தோடு சீர்த்தில்
சீர்த்தோடு } இலம் ஒருவர்தின்
ஒருவர்தின் } நேயமாவது நேயமாவது
நேயமாவது } உருவ நேயமாவது

தேவ உபாயம்	} தேவ உபாய உபாயம்	} சாபம்
தேவ		
திரு அரங்கம்	} திரு அரங்கம்	}
செவ்வாய்		
பெரி இருபாயம்	} (முன்பு) செவ்வாய்	}
செவ்வாய்		
பெரி இருபாயம்	} (முன்பு) செவ்வாய்	}
செவ்வாய்		

ஸ்ரீதேவிகாசுரப் பட்டைச் சொத்துக் கீழ்ப்படிந்து பூரீ
விநாயகாசுரப் பட்டைச் சொத்துக்கு இப்பாட்டன்.

வாராஜாமல்லோகமிதே இவை. ஸரீரம் மனம்முதலியவை பாதுகாப்பிற்குப் பூர்த்தி என்கை ஒருவன் கீழ்க்கிடப்பானால், இன்ப அன்பு முதலாகி, முடியுமளவானபோது அவனை நான் கீழ்க்கிடத்திடுவது நற்கதியானதுகிடப்பான்— என்றிதே சொல்லுவதற்குந்விருள். அப்பேசைகளை தன்னளவில் பரிக்கை காணுகமயாவே வருத்தம்.

பேசியிருப்பவர்கள் மனநலிதத்திற்கு கிபாககியானத்தில் அருளிச்செய்யும் பொருள் வேறுபடாது பிபதாபுமிருந்தது.—

[செவ்வனாபேசியருப்பவர்கள்.] 'செவ்வார் செவ்விலுக்கஞ்சாரே.' நிதிநிதிவடிவமாகவும் துரிதா ஸ்வராகவும் சொல்லிவிருக்கருமனவ பவனதுதல், அன்னிதே, கிண்ணாபிரிபேன, பிரிவிதுமாதேன' என்றும்போலே கூடிவிருத்த போது சொன்னவையெல்லாவும், [போககவும்பேராவே.] இவற்றை, மறையுபிதாக்க வெண்பாரத்தால் வெகுதில்விளம்போககவும் பேருகிறதிலை; * தாமுற்றபேதெல்லாம் என்னுதே தமமுடைய கண்ணகளை யெழுப்பி அவர் கண்ணாமறந்ததும 'கொடியவனென ஏதாவனெனறே கிடக்கும், 'எனதும் உறவே கமமால் மறந்து விடுககபோன்றதிலை பெய்கிருள்.' என்பது கிபாக கியானாருகிதி.

தேசு=தேவிய மனநலிதத்தினதாய் (அ)

கண்ணுலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னகைககப்பிடிப்பான் *

திண்ணாந்திருந்த கிபாலனதேவந்ருது *

அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவகைக்கைப்பிடித்த *

பெண்ணுள்ளபெணுழர் பேருமரங்கமே.

(க)

கண்ணுலம்	கண்ணுலம்	அவளை	அந்த குகமினிப்பிராட்
கோடித்து	கண்ணுலம் பரிபுகா		இவை
கன்னிதன்ன	ரமரகசெய்து முடிந்தது	கை பிடித்த	பாவித்தமனம்செய்
	கண்ணுலப் பெண்ணுள்ள		தருகின்றவரும்
	குகமினிப்பிராட்டினைய	பெண்ணுள்	பெய்திறத்தார்ச் செய
கை பிடிப்பான்	பாவித்தமனம் செய		அம துணவன் என்ற
	கெளரவப்போவதான		பிரதித்தனா பெரு
திண் ஆர்த்து	கண்ணுலம் பரிபுகா	பெணும்	மன்
இருந்த	மக கிணத்திருந்த		விரும்பி எழுந்தருளி
கிபாலன்	கிபாலனுள்ளவன்		விருத்தி
தேசு அழித்த	அகமரகப்பட்டு	அவள்	கிபத்தேசத்தினுடைய
அண்ணாந்திரு	ஆர்த்ததேசத்தோக்கிட	பெரும்	திருக்காமநாதர்
கை ஆர்த்து	கண்ணுலம் பரிபுகா	அவளும்	திருவரங்கமம்.

குகமினிப்பிராட்டினின் பாதபந்தகைப்பிடித்தது, அவளுக்கு உதவிய படிவை அதுவந்தித்தது, அவனொருத்திக்கு உதவினதானது பெய்திறத்தார்

மெல்லார்க்கும் உதவினபடியன்றோ' என்று அவ்வழியாலே தரிக்கிறான். அந்த ஒருவரின்மேலாகிக்கண்ணிரானருளிக்கொய்த வார்த்தையை நாமெல்லாரும் கீழ்வல்லித்திருக்கிறோமிறே; அதுபோல்.

ருக்மிணிமைக் கைப்பிடித்த வாலாறு:—கிதர்ப்பதேஸத்தில் குண்டின மென்றெப்பட்டனத்தில் பிஷ்மகமென்ற அர்த்துக்கு ருக்மி என்ஹி பிண்டியும் ருக்மிணி என்ஹி பெண்ணுமிருந்தனர். அந்தருக்மிணியானவன் வாலாறு பூமணாஸ்யமின் அவதாரம். அவனுக்கு யுத்தவயதுவந்தவுடன் கருஷ்ணன் சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவரவாது செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்ட, ருக்மிமென்பவன் அவளைச் சேதிதெர்த்தாரான மரிஸாபாஸனுக்குக் கொடுக்கிறும்பெயருதலால் கருஷ்ணனுடைய கிருப்பத்திற்கு உடன்பட்டா தெழுந்தான். கிரகன் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணிபின் கல்பாணத்தக்காக கல்பம்வரம் கோடித்த ஸகலதேஸத்த அரகாணியும் ருக்மி வாயமுத்தான். அவரால் வந்த சேர்த்தவுடனே கருஷ்ணனும் பலாரமா திகளைக்கட்டிக்கொண்டு அப்பட்டனத்தக்குப்போய்க் கல்பாணத்தக்கு முதல்கான் அந்தருக்மிணிபின் மராமல் அபஹரிதத்கொண்டு வந்துகிட்டான். பின்பு அங்குள்ள பிஷ்ம வந்தான் முதலியபல அரகாண் போசெய்ய எதிர்த்தவர், அவர்களைப்பலர் மீதும் கண்ணிராண்டும் முதருக்கட்டிபோடுபடி செய்துகிட்டான். இதற்கு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தமையான ருக்மியானவன் "இஃது எனன் அநிய்ய மானகாரியமயிருக்கிறதே" என்று கதிர்பொருது பிப்பதாக கிறித்தவர்க்கு கண்ணித்தகைய, அப்போது பூரிக்குஷ்ணன், இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனங்கிருந்துவன்—என்று அவனைப்பிடித்தத் தனது தேர்க்காலிலேகட்டி அம் பாடே அவன் ததவிமைச் சொர்த்திட்டு மரணபஞ்சுசெய்துகிட்டிடுப் பின்பு ருக்மிணிமய: கிதபூர்வகமாகக் கல்பாணஞ்செய்துகொண்டான்—என்பதாம், இவ் வர்வரத்தில் இன்னுள்ள கிந்தரங்களுமுண்டு

ருக்மிணிப்பிராட்டிபொருத்திற்கு உதவினைகப் பெண்டிரத்தர்க்கெல் லார்த்தவினதுபோல் கிறித்தப் பெண்ணுளன் எனஹிசெனப.

பெரும்அரங்கமே:—பெரும்என்ஹி உய்கைக்குக் கருத்தென்னில்; அவ னும் பெண்ணுளன் அவனுடைய னரின்பெரும் அரங்கமே—அதாவது—அவ மென்றால் உத்தாடுட்டத்திற்குப் பெயர்; பூரிக்கமென்றும் திருவாங்கமென்று முள்ள பாலித்தியால், பிராட்டி உத்தாடுட்டம் அரங்கம் என்று உதப்பத லால்; அவனும் பெண்கோவாழ்விப்பவன், அவனிருக்குமுதும் பெண்கள் கனிதது வாருமிடமாய்தது; இனி அங்கு என்னுகுறபெனகை (5)

- சேம்மையுடைய திருவாங்கத்தாம்பணித்த *
- மெய்மனிட்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர் *
- தமையுடையபாரைத் தாமசப்பசென்னுஞ்சோல் *
- தமையிடையெய்யாருல் சாதிப்பாராளியே.

செய்தம } (மனமொழி செய்கத்
உடைய } மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டி
குன்றவொழி) செம்
மைக்குமொழி உடைய
திரு அரங்கம் } ஸ்ரீரங்கராதர்
தாம பணிதத } (முன்பு) தம்மாவாரே
அருளிச்செய்த
மெய்யமை } உதயமானதும்
பெரு } பெருமை பொருத்தியது
மான
வார்த்தை } சாமஸ்ஸோசுபமான
வார்த்தையை
விட்டுவித்த } (என் திருத்தடிப்பது
ரான) பெரியாழ்வார்

நெட்டி } (குருமுனாசம்) நெட்டி
திருப்பர் } (அதில் சொல்லியிருக்கி
படி) சிப்பராவியிப்பர்
தம்மை உடப் } தம்மை திரும்பினவர்
பாரை தாம் } சிறை தாலும் விருமபு
உட்பு என் } உள் என்பதொழி
தும் சொல் } யானது
தம் இடைபெ } தம்மிடத்திலேயே.
பொய் ஆளுங் } பொய்யாய்ப் போய்விட்
டால்
இனி } அதற்குமேல்
சாதிப்பார் ஆர் } (அவர்தம்மை) சியமிப்பார்
ஆர்? (யாருமின்மை.)

* * * நெஞ்சில் நினைப்பது ஒன்றாய் வாயாற்சொல்வது மேருண்
றாய், மீன்பு அதுஷ்டிப்பது மறஞென்றாயிருக்கும் செவ்வகங்கேட்க்கின் ஒருவக
விடுவகக்கு மிடுவகாக்காயக்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமவாய் அக்கு
ணம்வினாவருமாறு கோயிலிலே கண்டுகளர்க்கருகுமவரான பெருமான், முன்பு
அர்ஜுனனை வயாஜீகரித்து அகலுடைய தேர்த்தட்டினேகித்தகொண்டு, யதார்த்
தமுமாய் ப்ஸாக்யமுமான ஒருவார்த்தையை அருளிச்செய்தார்; அதாவது—
“உன்காசியக்கீர யெலலாம் குறையறத் தலைக்கட்டினவக்க காரிக்குக்கிறேன்;
நீ மூன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை; உனது கலைபாசக்களையும் என்பத்
கல் லமர்ப்படுத்தி கிப்பரானும் இரு” என்று உரைத்த சாமஸ்ஸோசம். அங்
வார்த்தையைக்கேட்டு அதன்படியே நிஷ்டையுடையவாவிருப்பர் பெரியாழ்வார்
என்கிறாளுன்னடிகளில், அவருடைய மகளான தனக்கும் அந்த அப்பவனாய்
மே புதல் என்று நாட்டியவாறு.

[தம்மையுட்ப்பாளை இதயாதி] நாட்டில் ஒருவன் ஒருவனைநோக்கி “நீ
ஆர்க்கு நல்லவனா?” என்றால், அதற்கு அவன் “நான் நல்லார்க்குநல்லன்”
என்று மறுமொழிசொல்லுதலான வார்த்தையென்கும். “நல்லார்க்குந் நீயாருண்டோ?”
என்றும் ஒரு உலகநீதியுண்டு இந்த உலகவழக்குச்சொல் அவ்வெய்பெருமா
னிடத்துப் பொய்யாகப்போய்கிட்டால் “ஏன் நீர் இப்படி அலியாயம் பண்ணு
கிறீர்?” என்று அவரைக்கேட்பதற்கும் “இனிநீர் இன்னபடி வர்த்திக்கவேணும்”
என்று கீயிதித்துக்கொல்வதற்குமவல்லாருண்டோ? வேனியே பரிசையெய்கிருப்
போலே, * நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்தவனை நன்னெறிகரு மாறுபாடாக
கடக்குமாவில், நாமோ அவனுக்கு நெறியுரைப்பது? “மாமேகம் பாராசம் க்ரஜ”
என்று அவர் கடக்கு விதித்த காரியத்தை நாம் குறையறச்செய்து தலைக்கட்டி
னோம். “மோஷயிஷ்யாமி” என்றும் “மாஸாச” என்றும் ஸைக்குத்தமாக

அவர்களைச் சிறை அல்லி சிறையிலேந்து நெடுமீயில் காய் என்செய்வது? என்செய்துள்
பேசித் தும்.

“சாஸனியப்பா” என்பது தமிழ்நெறிக்கொண்ட “காதிப்பார்” என்று
கிடக்கிறது. சாஸனியத்தையிப்பித்தல், இவர்கே கியாக்கொண ஸ்ரீஸூக்தி:—
“உமணமயுகந்தவரின் நீரும், உகக்கவேணும் எனது கையெடுத்தாக் கற்பிக்
கேவா” [இவ்விடத்தில் அத்தப்பிரதிகளில் “கையெடுத்த உகப்பிக்கவே”]
என்றிருப்பது பிழையேயாம். “கையெடுத்தாக் கற்பிக்கவே” என்றும் பாட
முண்டு. கையெடுத்தாக் கற்பிக்கவே” என்றும் பாட
சாட்டை. தீரடத்தர்நாதிசன் பண்ணி மாணுக்கர்களுக்குக் கையெழுத்தாபோலே
என்பெருமீயாளுக்குக் கற்பிக்க வாராவி ழுடியும் என்றவாறு.

கண்ணிரான் எந்தத்தேரில் இருந்து கொண்டு சிறை அருளிக்கொப்
பதனே அத்தத்தேர் பெரிபதிகளுடியின் அபரவதாரமென்பது ஸம்பந்தமும்;
கிட்டித்திரும் பெரிபதிகளுடியின் அபரவதாரம்தேர், ஆகவே கிட்டித்தேர் அப்
போது தேராக இருந்துகொண்டு சிறைகையக்கேட்குருப்பர் என்கிற கருத்துப்பட
இப்பாக்கத்தில் இரண்டாமடி அமைத்திருக்கிற அழகு என்யின்.

அடிவரவு:—தாய் எழில் பொங்கு மச்ச பொன்னாக் கை உண்ணப்பாதி
கண்ணுலம் செமணம் மந்து.

பத்தொருக்கதிருமேழி உரை முற்றிற்று.

சுண்டன் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ :

சூலக்டான் திருவடிகளே சாணம்.

பன்னிரண்டாந் திருமொழி-மற்றிருந்தீர்கட்கு.

உரையவதாரிகை - இத்திருமொழியில் இவன்பட்ட சூர்த்தியை எம்
 மொருமசன் ஈட்டவேண்டி பரிசுசித்தருதாயிவ்வி, அந்தசூர்த்தியோ இவனாடி
 ஆறழகுபடவில்லை. "அவன் திருவுள்ளமானபேரது வாத எம்மைத்திருவுள்ளம்
 பறவுகின்" என் னு ஆர்விருக்குதன்மைமென இவனாக்கு. அறிவமேதமாக
 அவனானே ஈரப நேஷிகுதத்தேவென்மெயடி த்வனாயிக்கது தானொகாலால்
 ஈட்டிது அவனாக்கிடக்கே பேரகப் பார்த்தம் அஸக்தியாலே கார்க்கடை
 தாசானவயாலே தனனிடத்தினை பரிசுசனவர்க்கினை கொக்கி "கீதகன் என்னை இப்
 போதே அகமன் னிரானொழுகருவிரிசுகரு மிடத்திலே கொண்டேபோய்ப்
 போயிடும" என் னொரு தவமொருபாடடி தவம் ஒவ்வொரு உத்தேசியபூமியை
 அருளிச்சொல்லுக

மற்றிருந்தீர்கட்குரிடலாக மா தவனென்பதோரன்புதன்னை *
 உற்றிருத்தேனுக்குரைப்பதெல்லாம் ஊமையரோசேவிடர்வார்த்தை
 பெற்றிருத்தானையோழியவேபோய் பேர்த்தோகுதாலில்வளர்க்கதமயி *
 மற்றொருத்தாமற்களமடைத்த மதுரைப்புறத்தேன்னைபுத்திரமென். (ச)

மற்ற இருந்தீர்கட்கு	{ என்னுடைய தனி அக்கு, மனப்பாடகிருச கிளற உகாரொரு
அறியல் ஆக	அறிய முடியாததாய
மாதவன் என்	யதவன் விடியமான
புற சூர் அன்பு தன்னை	அபிச்சேர்த்தை.
உற்றிருத்தே	அடைந்திருக்கிற
னுக்கு	எனக்கு
உகார்ப்புற எல்லாம்	கீதகன் சொல்லுவதெல் லாம்
ஊமையரோசே	ஊமையும் செவிடனுள்
செவிடர்	உழுவார்க்குத சொல்
வார்த்தை	விக்கொள்வது போய். மென்;
(இப்போது எனக்கு சொல்பதற்கு மது மெனருவிய)	
பெற்றிருத் தானே ஒழிய போய்	{ மெய்கொந்து பெற்ற தானே தேவையை விட்டுடாழித்த
பேர்த்த ஒரு தாய் இம்	{ வேறொரு தாயாய் யசோகதயின் கருதத் தென்.
வளர்க்க	வளர்க்கவதும்.
மய்பொருத்தா மய் சாணம் அடைந்த	{ மய்யுத்தபூமியிலே மய் வளர்க்கத்தேவதற்கு முன்னே தான் முற்பாட ருப்போய்ச சொத்தி ருப்பவனுமான்
சம்பி	{ என்னிரானுடைய :(சாணமெய)
மதுரை	மதுரபுரியினுடைய

புத்த
கவியைகவிப்பாடுதலையே
எனின

புத்தகமே

கேள்வோர் கேள்வ

வினாக்கள்.

* * * எம்பெருமானே இப்பிரதே பெருமையென்று அருள்பெற்றிருக்கிற
ஆண்டவரோடே தோழிகளும் அன்புமிகும் 'அம்மா! என் தலைபாள் ஆவ
தொன்றுமில்லை; பேர அன்பு தலைபாள் ஆவதென்று என் பத அறிந்தாந்தமான
அன்பு நீ இப்படிப்பட்ட துன்பமென்று தயக்கமில்லை; அடைகின்றேனே பெருமையு
மென்று ஆற்றிப்புகழ்க்கு முகந்தை; அன்பு மிகுந்திருந்தே அன்பு
வளமும் உனக்குத் தெரியாததென்று; அன்பு மிகுந்திருந்தே அன்பு
காள்; நீ இப்படிப்பட்ட பதனாகையே 'என்றபடியே சென்றதென்று சொல்
வது, அவர்களுக்குத் தெரிந்ததும் உறுதியுள்ளது' எனக்கு இப்போது விளங்கி
அவர்களை இப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்தும் அறிபவனாக நீங்கள், பகவத்கைய
காமத்தின் மேலெல்லையிலே சித்திர எனக்குச் சொல்லுகிற வாதகதன் வினா;
உன்னைப்போல் என்னைப் புறமுண்டா; புத்தகமும் அன்புமிகு மறமொழி
உறுமையே என் சித்திரத்தினும்; ஆகையினால் நீங்கள் என்ருதலிதருகொல
என்பார்ப்பதை சித்திரத்திட்டு * நகுத்திமையுண்டிருந்த நிரகியொருத்தி மகனும்
ஒளித்தவனாகிய சாணா முண்டுகாதிமையினாலே போயிருந்த, பெருநி
பெற்ற என்னவோமொழுகுநி விருத்தி மதராபுரிபின் பார்த்ததென்று
என்னுடையோடுபாப்ப போடுங்கள்' என்றிருந்த.

எனவையோடு கேளிடவார்த்தனை - செவிடோடு எனவாய் வார்த்தனை
சொல்லுமாயினவிரைந்ததென்பது எனவ வார்த்தனை சொல்வதற்கு அந்
தன்; செவிடம் வார்த்தனைப்பதற்கு அந்நவன; அதுபோல, நீங்கள்
என்னுடையப் பதனாகையே போல்வதற்கு போல்வதற்கு வாதன்; மன்பதையிற் நீங்கள்
பெருமையும் அப்பெருமைச் சொல்வதற்கு என்ருத் செவிடத்தினாலினும்;
ஆகையினால் நீங்கள் என்ருத் சொல்லுதென்றும் வினா என்றவாறு.

'இப்படி நீ செவிடென்று துண்டாண்டாகச் சொல்லாமா? என்
உன்னுடையப் பதன் அப்பெருமை? எனனைக் கவிப்பாடுக்கையோ?' எனது
தாய்சொல்ல, 'அம்மா! என் என்ருக்கென்று? பெருமையு உறுமையினாலினும்
செவிடத்தென்போடுமென் என்ருத் தன்னுடைய மையுபத்தி கொடுத்தாண்டான்'
என்பான்போலக் உறுமையு மூன்றுபடி. என்னவோம் வனாந்தவ பதையின
தெய்வத்துப் பின்னாலுண்டிருந்த அந்தவே பதையின பரிசுதையின் மகனாக
வனாந்தருவினவாறு அறிபத்தக்கது.

மற்பெருந்த மந்தளமடைந்ததென்பது தன் மூலம்போல அந்நவனென்று
மென்றுமையுபதய எனருக்க, இத்தனையோ புறப்பட்டு மூட்டுமென
கோடு அந்நவனக்குப் போகாதிக்கும். மன்பதையின் மற்பெருமையு
புத்தகமென சொல்லு கிட்டுக்கொட்டாக தன் புத்தகமென சொல்லு கிட்டு
மாய்த்து. அவன் மன்பதையுபோல அந்நவனக்குமூன்று இடைவெளி என்

‘சென்றுகிடக்கொக்குமபடி என்னை மதுரையின் பரிஸரத்திலே கொடுபோய்ப்
‘பொருக்கொள்’ என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீமடுத்தியின் பிராக்யதை அதுபவிக்ஷத்
தக்கது.

மற்களமடைந்த வரலாறு:—கம்மனும் வலிய அழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ
க்ருஷ்ண பகவதர்கள் அவளது கைபறி செலுதலையில் அவர்களை எதிர்த்துப்
பொருது கொல்லுமபடி. கம்மனும் ஏவப்பட்ட சாஸ்திரன் முஷ்டிகள் முதலிய
பெருமல்லாகன் சிலர்மந்து எதிர்த்த உகரமாகப் பெருமபேரர்செய்ய, அவர்
களைபெல்லாம் அவரது தலையீடு இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வெள
திட்டனர் என்பது மலலதஞ்செய்த கதை.

“மதுரையின் பரிஸரத்திலே” என்று வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்
யப்பட்டிருந்ததால் “மதுரைப்புறத்து” என்றபாடமே ஏறும். “புறத்து”
என்னக்கூடாது. இடைவினரகரமல்ல, எல்லினரகரம்.

உய்த்திதேல் = கொண்டு சேர்க்கவோ, உத்தியிக்கச்செய்வோ, (௧)

காணியினியோர்க்குமயில்லை காலயலாகுமறிந்தோழிந்தார் *

பாணியாதெண்ணமகுத்துசெய்து பண்டேண்டாக்கவுறுதிரகசில் *

மாணியுருவாயுலகளந்த மரையனைக்காணில்தலைமறியும் *

ஆணையல்லீரெண்ணைக்காக்கவேண்டி வாய்ப்பாடிக்கேயெண்ணையுய்த்தியேயின்.

இனி	இனிமேல்
காணி	கெட்கப்பட்டு
நீர் கருமம்	இவ்வாறு ஒருபயனுயினி;
	(செனவனில்.)
கால் அபவ	கூறியுள்ளதெவ்வாகும்
அறிதொழிச்	(மனது செய்தலை)
தார்	அறிந்து கொண்டார்கள்.
பாணியாது	காலதாமதமின்றி
மருத்து	வேண்டும் பரிந்துரை
செய்து	களைசெய்து
என்னை	என்னை
	இப்போதைய விஷய
	வல்குதக்கு முன்பு
	தான் மனமேயைத் தவிர
	தும் முன்புத்தான் பசு
	வத் விஷய வரலாறு
	யே அறிந்த தகையிலி
	ருத்த சிந்தனைப்பெற்ற
	வாராகப் பெய்ய கிணைப்
	பேணாகெல்,

பீ	கீழ்க்
என்னை	என்னை
ஆணையால்	சுதயமன
காக்க வேண்டி	சாப்பாற்ற விரும்புகிறீர்
கூள்	களைவ
என்னை	என்னை
ஆய்ப்பாடிக்கே	திருவாய்ப்பாடியிலே
உய்த்தியேயின்	கொண்டு செத்தது
	வினைகள்;
	(அவ்விடத்தில்).
மாணி உரு	(மாணியிலிடத்தில்).
ஆய உலகு	காமாருபியாவது, சென்று
அளந்த	(நிரலிக்காமலு) உளம்
மரையனை	களை பெல்லாம் அளந்து
காணில்	கொண்டபெருமானை
	வேளிக்கப்பெற்றதால்
தலை மறியும்	(இந்த வேளானது) தலை
	மடங்கும்.

“பெண்ணே! நீ ஆசிரத்தம் கொடுத்து; உன் துண்டைய தணிவு உகத்தத் தக்கதாயிட்டது. நீ படிதாண்டாய் பதநிவிபாசிருக்க வேண்டியவன; படி உடர்த்து நீ சென்றுமனவின அன்மைபெருமானுக்கு அது பெருந்த அனத்பமாய முடியும்;” பாபநாசந்தானத்திலே இப்படியுமொருநதி விளம்பினான் என்ற வார்த்தை பழிக்கவேண்டும்; இதைப்போல உனது பெண்மை கிறையுக்குப் பாய் வலை; உன் வயறுபந்தை நீ காத்திருக்கொண்டவெண்டாவா? என்ற தாய்மார் சொல்ல, அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றான்—“என் முறை செட்டபடிவை இனிமேலாவா? அறிப்பிப்பெய்துகள்? என்னைக்கோ அறிந்த விட்டார்கள்” இனிமேல் அறிப்பெய்தும்படி இவரு நன்றம் சதையையாசிருக்கவில்லை, ஏழாய் புத்தியும் மேல்நா எட்டேந்ததன்மையையும் குடிந்த வகுநிற கொண்டப் பசுவின் நிலைப்பாற்றதன்மையே உனது நிலை; இனி காம ஆசைக்கு வஞ்சகப்பட்டுவரும; வஞ்சகப்பட்டுவதற்குப் பெறவேண்டியது என்ன இருக்கிறது.

இங்கிலே கூறிய ஆண்டாளை நோக்கிப் பிள்ளையும் அவளை “நீ இப்படித் தாணிச்சலாகச் சொல்லியிட்டதும் உன்னை நான்கு இவ்வளவிலே விட்டுப் போயேயோ? உனக்கு என்மைதென்கை கதை? கவியுனதே? யானை தந்தலை பில் தானமன்றினை வாரியிட்டுக்கொண்டதும் பாகன் அதனை நோக்கிக்கடைய வனதே? அப்படியே நீயும் அறிபாமைபாடு உன்னைக்குத் திருவிடிக் தனக் கொண்டதும் அத்தீங்கைத் தகைதது என்மைபெறத்த வேண்டியது என்மை உடையவாதலால் உன் தாணிச்சலை நான்கு கிறையெவ்வொட்டுவோயோ?” என்றார்கள்; அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றான்—“அவனைப்! எனக்கு என்மை வினைக்கெனையென்ற விருப்பம் உனக்குக்கு உன்மைபாக உண்டாகில், இப் போதே என்னைத்திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டு நோக்கப்பாருகளை; இவ்வளவு எனக்குற்ற என்மைபாய்; மற்றபடி நீனைக் கொள்ளுதெனலாம் எனக்குத் தீமைபெய்திட! என்றான். “எனனை மேல்பே நோக்கப்பார்க்கிறீர்களா? தன் துண்டையபெறுவதென்கைத் தன்னை இரப்பாருகளைவினை என்னைக்கு இலக்காகப் பாருக்கோன்” என்ற விபாக்கியான சூனியத்தி அதுவந்திக்கத் தக்கது.

பாணியாதுவாதமனம் செய்பாமல் என்றபடி. பாணித்தல் எனனும் பதந்தது ஆழிவாசனமும் பெரிபாழுவாரும் இவனும் நோயேயித்தனர். “பாணிக்கேவெண்டா உடம்பம்” என்றாரிதே பெரிபாழுவாசுதிருமொழியில்.

“பண்ணுண்டாக்கி—” “பண்டாக்க” என்றால் பேராதோ? பண்ணுண்டாக்கி என்றதற்குக் கருத்தென்? எனில், நேன்மிய. இப்போகதய என அனந்தகைக்கு முற்பட்டதான பாடுதொ அனந்தகையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்டதான பாடுதொ அனந்தகையுண்டோ அன்வலந்தகையில் என் எப்படி சிறுதேயிற் அப்படி. என்னை இப்போது ஆக்கிமுடியுமளவின் என்றபடி இதனை விவரிப்போம்.—இப்போகதய அனந்தகையாவது கிரகவலந்தகை; இதற்கு முந்திய அனந்தகையாவது மைல்மேலாவது வலந்தகை; அதற்கும் முந்திய

அவஸதைபாவது - பகவத்கிரியைபவஸனைபெய தெரியாமல் அகம்பசமாகப் போது போகின்றதாலும், உணர்வு உடைய உகத்திருத்த காலம். அப்போது ஸரீரம் வாடாமல் மதங்காமம் மானங்குன்றமன பகருபகசென்றிருக்குமிதே; தீர்விராமா உணர்வெததை தீர்ப்புக்காலத்திலே மேனி கித்யபுஷ்டமாயிருக்கும். பகவத்கிரியைத்தின் வாலனை பண்ணிப்போத்தது முதலாக "இம்மோகா விப்ரயோகாந்தா," என்றபடி க்ஷணகாலம் ஸம்ஸ்கேஷமும் சிகாஸிஸாஸேஷமுமாய் ப்வஸநமே மீதாந், தெல்லாகையாலேஇப்போதைய கிரஹாஸநதைக்கு முத்தியதான ஸமஸ்கேஷ வஸநதிலுள்ள சித்ததை அரும்புவதில் பவமிஸ்தெயெனது, அதற்கும் முத்தியதான அகம்பசத்தவஸநதையிலிருத்த சித்ததை கிருமபுரிதானாயதது இவவளவு அத்தகைதையும் இரண்டு வகையத்திலே அடக்கி அருளிச்செய்தா பெரியவாக்கள பின்னை; ஸம்ஸ்கேஷிப்பதற்கு முன்புத்தையுத்தி எணக்குண்டாகப் பார்த்துகொள்கில், - கலக்கப்படுகலந்து தொடலகி மெலிவுக்கோரே க்ருஷிபண்ணிதது. "என்று. - என்னிறம்: பண்டு பண்டுபோலோக்கும்" [பெரியதிருமொழி-௧௧-௧-௧] என்ற கிடத்தில் கிபாக்கி யானத்திலே சிறிது தெனியக்காட்டியருளினார் - "அவன் வாய்புன்றும் கிறம் அறப்பண்டுபோலேயாப; கலக்கலாமிதது பிரிவுக்கு அஞ்ஞாமிதே. கலந்து பிரித்து ஸபாஸாபங்கனறியாதே பூரணபாயிருத்தபோதை சிறப்போலேயாம்," என்பது அவ்விடதது அருளிச்செயல்.

தலைமறியும் என்ற கினைமுற்றுக்கு எருவாய்வருவித்துக்கொள்ளவேணும்; உலகைத்தமாயனை ஸேவிக்கப்பெற்றது என்னுடைய ஆற்றாமை தலைமடக்கு, மென்மை.

தக்ஷையும் தாயுமுற்றுகும் கிந்தத் தனிவழிபோயினுளென்னும் சொல்லு* வந்தபின்னைப்பழிகாப்பரிது மாயவன்வந்தகுக்கட்குதின்றான்* கொத்தளமாககிபரக்கதித்தது குறம்புசெயவாரோமகனைப்பெற்ற* கந்தகோபாலனைடைத்தலைக்கே களவிடுக்கணென்றையும்த்திடுமின். (௯)

தக்ஷையும் தாயும்	தெப்பனாகும் தாய்மாரும்	மாயவன்	ஆசர்வசேஷாதற்களை புடைபளுன்கண்ண பிரான்
உற்றாரும்	மதமுண்ட உறவினரும்	வந்து.	வறிதேகத்து
கிந்த	இருக்கும்போது	உருகாட்டு கின்றான்	தன் வடிவைக் காட்டி இழுக்கின்றானே
தனி வழி போயினான்	(இவன்) தான்தோன்றி யாகத் தெருவினே புறப் பட்டான்" என்கிறவாந்த	[இப்போது கீதன் செய்வென்றிய தென்னகென்றும்]	
என்றும சொல்லு	தையானது	கொத்தனம்	(பெண்ணைத்) குடிசெடுத்த
சாத பின்னை	உலகின் பாலினை பிறகு	கூடுபொக்கழி	தத் குறம்புசெய்யும்
பழிகாப்பு அரிது	அபபழியைத் தடுபது முடியாதது;	தது குறம்பு செய்வான் துத்	பின்னைவைப் பெற்றவ னான
(கான் தனிவழி போகாதிருக்கையு முடியவில்லை; என்னென்றால்)		மனை பெற்ற	

மார்ட்டோம்' என்று நினைவிதாக வைக்கப்பட்டு செத்துக்கொண்டு விவந்த எச்செனுவ
கண்ணை மறைத்துக்கொண்டு கதூர மதுஷயர்களைக் கண்டால் காணிக்கிடக்
கின்ற இம்முனைகளைக்கொண்டு நான் எவ்வளவு ஆற்றுவேன? கோவிந்தனுடைய
விட்டுவாசனிலே புருந்தாலன்றித் தரிக்கமுடியாத இவற்றிற்கு, "சிழிக்குக்
கண்ணிலேன் கிங்கன் மற்றல்லால் வேறெருவனோடு என்மனம் பற்றாது"
என்றும் "மணிபவாக்கெனது பேச்சுபடியில் வரமுதலிலேன்" என்றும் வைக்கல்
பித்துக்கொண்டிருக்கிற இவற்றுக்கு நான் என்னமைதாநாம உறுவேன?
ஆகையானே இங்கு கின்றும் என்னைக்கொண்டுபோய் யமுனைக்கரைவிலே
எறியுக்கொன்ருளா. *துய்ப்பெருந் பழுனைத்துறைவளுடே ஜலச்சீடைபண்ணி
வினையாட மனோரதிக்கிருளாய்த்து.

"கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயின்போகா" என்றவிடத்திற்கு விபரம்
பாணம்:— "பகைகளின்மீண்டுமேபோய்த் தீம்சிலை கையாளும் க்ருஷ்ணனுக்கள
லது, வழியேபோய் வழிவந்து ஏகதாசவாதனாபிரகிருமசக்கரவர்த்தி திருமகனுக்கு
வழிபோகாது." என்று.

ஆர்க்குமேன்போவிதரியலாகாது அம்மனைமீதுமுதப்பட்டாதே*
கார்க்கடல்வண்ணனென்பானெருவன் கைகண்ட போகம் தடவத்தீரும்*
நீர்க்கரைநின்றகடம்பையேறித் தாளியனுச்சியில்கூட்டம் பாய்ந்து*
போர்க்களமாய்க் கிருத்தஞ்செய்த பொய்கைக்கரைக்கெண்ணையுத்தியேன்.

அம்மனைமீர்	தாய்மார்சேர்!	போர்க்களம்-ஆக	அப்பொய்கை தானே
என்	என்னுடைய		புத்தகம்மாய்படியாக
இது போய்	இந்த விபாவினை	கிருத்தபசெய்த	நாதனம் செய்யப்
ஆக்கும்	உட்படிப்பட்ட குளவி		பெற்ற
	சொக்கும்	பொய்கை	கரைக்கு
அறியல் ஆகாது	அறிய முடியாதது	என்றை உய்த்	என்றைக் கொண்டு
	(ஆனாலு)	திருவிண்	போய்ப் போயிருக்கன்.
தழுதிப்	இது அப்படிப்பட்ட	கா கடல் அண்	நீலகடல்போலான
பட்டாதே	கோவா! என்று கிங்கன்	என் மண்பாய்	திரு கிறத்தனா
	அக்கபயாமல்,—	சுருவன்	கண்ணிரோன்
நீர் கரை நின்ற	காளிங்க மலையின்		தடவை
	கரையிலிருத்த		தனது திருக்கைகளால்
கடம்பை ஏறி	கடம்ப மரத்தின் மேல்		என்றைத் தடவாது
	ஏறி		கிவ
	(அங்கிருத்த)	திரும்	இந்த கோயில் தீர்த்து
காளியன் உசரி	காளியகரத்தின்		விடும்;
யில்	படத்தின்மேலே	கை கண்ட	இருதாள் கைமேலே
கட்டம்பாய்த்து	சுரு நாதன வகை		பலிக்கக்கடிய உபாயம்.
	வாய்ப் பாய்த்து		

*கோவா இவ்வ தென்னுணர்ந்த அனக்குத் தருதியாகமன்றோ பரி
தறாகம் பண்ணவேணும்; யமுனைக்கரைவிலே கொண்டு போட்டுவிட்டால்

என்னபரிஹாசம் செய்ப்பட்டதாகும்? இவனோ சித்தம் பிடித்தவன் போல வாய வந்தபடி சொல்லுகிறானே; இவனுடைய உண்மையான சொல் இன்ன தென்து கமக்கு விளங்கவில்லையே! எனது வருத்தப்படத்தொடக்கின் நாய் மாகவீர சொககே கூறுகின்றும்:—அம்மணியீர்! கீததன் வந்துடைய சொலைய அறிந்து பரிஹரிக்கலா பார்த்திரீர்களா? என்னோய் உங்களால் அறிபக்கடிய தனது; இந்நோலைய கிதேத்தலனுக்கும் இது இவ்வலவென்ற பரிச்சேதிகமுடிய யாத; ஆதலால் இந்நோய்க்ககக கீததன் துக்கப்படவேண்டா; நான் சொல்லுகிறபடியே பரிஹரிக்கப்பார்ப்பதே உங்களுக்கு என்றாய்; நான் சொல்லு மூபாயம் வ்யபிரித்துப்போகக்கடியதன்று; கைகண்டபுபாயமாய்த்து நான் சொல்லுவது, அஃது என்னபுபாயமென்றால்; கடல் வண்ணானுள் எண்ணிரான் தனது திருக்கையாலே எண்ணத்தடிகொடுக்கு மத்தனியே வேண்டுவது; அவ்வவகிலே எனது சொல் தீர்த்துவிடுங்கலையின்; ஆகையாலே என்னை இங்கு கின்றுக்கொண்டிரைய, அக்கண்ணிரான் காளியனுச்சிபிலே கடனாந் செயப்பெற்ற இடமாயிய பெரங்கையின் கலாபிலே என்னைச் சேர்த்துவிடுங்க னென்றான் காளியனுச்சிபிலே உத்தாடின இரையபு ஆதமபு அவனை முகித் தடக்கனாலே அனைந்து கிடையாறநிலைனுமென்று மனோதிக்கிருகபோலும்.

ஐழிப்பேதல்—துக்கப்படுதல். “கார்க்கடல்வண்ண னென்பானொருவன் தடவத்திரும்; (இது) கைகண்டபோகம்” எனது அந்நயம்: போகமாவது உபாயம், குட்டம்! நாய்யம்’ என்றவடசொல் எட்டமெனத்திரிந்தது; ‘ந்ருத் தம்’ என்றவடசொல்லில் திரிபாகவுமாய், ந்ருத்தமென்பது நிருத்தமென்றும் எட்டமென்றும் திரிபக்கடும். பெரியகை—பருகியவாத்தில் ஞர் பருகி (இ)

கார்த்தண்முசிலும்சுருவினாயும் காயாமல்கும்கமலப்பூவும்*
நார்த்திகேன்றனவெண்ணெவத்திட்டு இருமகேசன்பக்கல்போகேயென்று*
வேர்த்துபசித்துவயிறரைத்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது*சுதென்று
பார்த்திருந்துகேடுகோக்குக்கொள்ளும் பத்தலிலோசனத்துய்த்திரேயின். (க)

கார்	வாந்தா கலத்தி தான்	வேர்த்த	“பகமெய்ச்சித்தாமத்தா
நான்	சுவிசாத [புண	பரித்த	வேவேர்த்துயடைத்த
முசிலும்	மேகமும்	வயித ஆகா	பவியுஞ் ச்ருத்தி
சுருவினாயும்	சுருவினபூவும்	கக	வயிததார்த்த
காயாமல்கும்	காயம்பூவும்	வேண்டு அடி	வேண்டிய ப்ரணாதம்
கமலம் பூவும்	தாயகாரப் பூவுமாநித	நில் உண்ணும்	உண்ணவேண்டிய
	இவ்வைன்	பொத நத	காலம் இது
வத்திட்டி	வதிரே வந்த கிதது	வந்த	எனது
இருமகேசன்	“எண்ணிரான் பக்க	பார்த்திருத்த	நிரி பத்திரிகளின் வா
பக்கல் போகு	வில் நீயுமே”		கை) வதிரேபார்த்திருத்த
என்றுஎண்ணா	என்று என்னை வலித்	கேடு சொக்கு	கேடு காலம் கடகலித்
த்திரிகேன்றன	மன்றை;	கொள்ளும்	துக்கொண்டிருக்கும்மி
	(ஆகையாலே)		மரண

பாஸாநம் தாசெனாநம் வானேவாநா; அபபெண்டாகன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணசாமர்சவன
மா தாததிலே பசமாநக்தமஸுடந்து உடம்புமிர்த்தகூச்செறிந்து உடனே பண்டியம்,
பேரஜ்யம், லேஷ்யம், சோஷ்யம்-என நான்கு வகைப்பட்ட அன்னவர்க்கென்கொ
டியம் எல்ல எல்லபாததாயகரீவெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவதர்சனிருக்கு
மிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுவகையில், தன்னையர் தாய்மார் மகன் உடன்பிறர்
தாய் பாத்தாககனா முகலாநேரம் எவ்வளவுதடுத்தும் அவர்களுடைய தடைக்கு
உடன்பட்டாநாநாய் மகன்-என பாடு கிஷ்டைகையுடையவர்களாய் கிணைநா
மாந்து ப்ருகியாயாற்றலககைச்சோயிலே கையி மூத்தபிரானையும் கண்ணபிரான
யும் சேவித்து, கொணர்ச்சு அக்ஷரக்கககளை மையப்படுத்துகிட்டுப் பசமாநகத
பூரிதாநாநாய் பீடாநேரவநாநா, அவ்வடிவிலும் கண்ணபிரான் அல்லாபர் பீண்டி
கருக்குத்தந்து தாயும் அமுதுசெய்தனா—எனநவநாநா ஸ்ரீபாகவதத்தில்
தாயமலகத்ததில் இருபத்து மூன்றாமத்தாயத்தில கிரிவாகக் காணத்தக்கது.

ரிஷிபதிகன் இவ்வண்ணமாக அடிசில் கொணர்ந்துகொடுத்ததுஒருட்-னே
யல்ல; நாடோறும் கண்ணபிரான் ப்ருகியாதநற்ககைச்சோயில்களிலே வந்து
ஆவிரசமேய்த்தும் களைத்துபிராநேரெனென்றுநாநக அப்பெண்டிர் கொநான்
யவையில் நாடோறும் பசமில் உடரிகேயிலில் கொணர்ந்து கொடுத்தக்கொண்டி
ருந்தார்க்கெனென்றும், ஒவ்வொருநாளும் அவர்களை அடிசில்கொணரும் மையத்தம்
ஞாநரியாகக் கண்ணபிரானும் களைப்புடன அவ்வடிவில எதிர்பார்த்து அத்திக்
கையே நோக்கியிருப்பவென்றும் இப்பாடின் ப்ரஸங்கத்திலே அழகிய
மண்ணாணச்சிபர் உபசயலித்தருமபடி.

“யேண்டுகிதுன் ஸ்ரீபேரதா நென்று பார்த்திருத்து, கொடுகோக்குக்
கொள்ளும் பத்தகிரிவாசனம்” — “எமக்கு ரிஷிபதிகன் பசுநாதம் கொண்டு
கொடுக்கும்பெயர் அதுதெறு” என்று அத்திசைப்பிராக்கி கொடுத்தாகக்
கடாகுத்திருக்கு மெனறபடி. ஆசாய நமருதபததில் “காமனீலிதா” இப்பாதி
ஞர்ணிகையில் விபாக்கியானம் காண்க.

பத்தலிலோசனம்— (ஏழு) பக்தமென்ற வடசொல்லுக்கு அன்னமென்
றுபொருள்; கிரிவாசனமென்பதற்குப் பார்க்கவென்றுபொருள்; சோறு பார்த்
திருக்குமிடமென்றதாயிற்று. (க)

வண்ணத்திரிவம் மனங்குழைவும் மாணியிலாமையும் வாய்வேளுப்பும் *
உண்ணவருமையுமுள்மெலிவும் ஒதரீவண்ணனென்பானெருவன் *
தண்ணக்துழையென்னும்மரிவெகாண்டு துட்டத்தனியும்பிலம்பன்றன்னை *
பண்ணழியப்பலதெவனவென்ற பாண்டிவடத்தென்னையுய்த்திழிவின. (எ)

வண்ணம்	} (என்னுடைய) பெண்கித தனை மாதபாடு	மனம்	} மனம் கொட்டுப் போன படியும்
திரிவம்		துவரையும்த	
மனங்குழையும்	மனத்தனச்செய்யும்	வாய் வெளுப்பும்	வாய் வெளுத்துப் பும்

அங்கேகொடுப்போப் பொருள்கொள்" என்றவியாக்கியான பூரி-உத்தியோகத்தக்கது பரஸம்பா என்றவடசொல் பிளம்பன் எனத்திரிந்தது. பான்மாவடமென்ற வடசொல் பான்மாவடமெனத்திரிந்தது. யமுனியாற்றின் ஸரீபத்தில் பெரிய ஆலமாமொன்று உளானிடத்திற்குப் பான்மாவடமென்று வெயர், பசும்பலதம் உட்கூற இடமிது. (அ)

கற்றினம்மேய்க்கவும்மேயக்கட்பெற்றான் காலோஞ்சாதியுணகட்பெற்றான் *
பற்றியுலிண்டையாப்பமுண்டான் பாலிகாணுக்களுக்கேச்சக்கோலே *
கற்றனைபேசிவசவுணுதே காலிகருயமமுததேது *
கொற்றக்குடையாகவேத்திரின்ற கோவர்த்தனத்தேன்னையுய்த்தியேன். (அ)

(எண்ணபிரான்)
என்று இனம் என்றவின் திரண்டின
மேய்க்கவும் } மேய்ப்பதையே சொ
மேய்க்கப்பெற் } மீளாய் பெற்றவனு
ரன் } மானுள்;
(கீட்டைவிட்டுக் கழி
காலொழ் சாதி } உறு) காலிகுலேய
யும் ஆக பெற் } தகவொழு படியான
ரன் } சாதியும் பிறக்கப்
பெறான்,
பற்றி } வெண்ணெய் களவில்
பிடிபட்டு
உலகிட } உலகிலே
ஆப்பும் உள் } உட்டுப்படவும் பெற்
டான் } ரன்;
(வெள்ளையகரவுகடலான
இச்செய்க்கல்)
பாலிகான், } குணத்தையும் குற்ற
} மாகவொளருமபாலி
கொள் } கொள்
உச்சாருக்கு } உச்சாருக்கு

காலொழே } தவணத்தலையோ
உடையிற்ற? }
(இதுகாசியில் கீக்கன் இறந்தான்
கொன்னவன் சிறு இனியாகிலும்)
உத்தர பௌரி } கீக்கன்உத்தரகலிங்க
காலு உருதே } பபேரி (என்னிடத்தி
} க) காலுக்கேக்கோ
வளாய்,
காலிகன் உய்ய } பக்கல் பிழைக்கும்
} படி பெருமையுடையத்
மனமுததேது } தனசெய்த
கொற்றம் } வெற்றிக்குடையாக
குடல் ஆக }
சாதி கின்ற } (எண்ணபிரானுள்)தரி
செய்ப்பட்ட
கொலத்தன } கொலத்தனமலையி
த்த } னருகே
என்றான் உய்த } என்னக்கொண்டு
திருமிக் } போய்ச் செரித்த
லியெயன்.

மற்றுஞ்சிலபெணகள் ஆண்டானோக்கி, 'அம்மா! நீ இராமபிரானின்
ஆசைப்பட்டாலும் குற்றமிலக; மானமேய்க்கப்பெற்ற கண்ணிடப்போய் நீ
ஆசைப்படாவினரால்; அவர்களு கன்றவனை மேயப்பதகாச அவற்றின்மின்னே
திரிவானொருகுதியான; ஒருரிலே தக்குவதும்பின்மைய பகக்களுக்கு நீரும்புல்லு
முள்ளகிடத்தே தவருவானொருத்தன்; வெண்ணெய்க்களவாவேதும் செப்பையச்
செய்யவெதுஞ்சொப்த உலகிலேயினிப்பிண்டு திண்டாமெயன்; 'அன்னவனைப்
பெறுகைக்கோ நீ இப்படிக்கெட்ட தடிக்கெறுது? என்று ஏளனமாகச்சொன்ன;
அவர்களுக்கோக்கி சொலதுமெனன். அவன் கன்றவனை மேய்க்கப்பெற்றதும்
காலோஞ்சாதியாகப் பெற்றதும் உலகிட ஆப்பிட்டதும் "குணமாகத்தோற்ற
வேண்டியிருக்க, உச்சாருக்கு இவைபெண்ணாய் குற்றமாகாத தோற்றவதற்குக்

சான்றும் உங்களுடைய பாவமேயாம்; சிவந்தருணமே உங்களுக்குக் குற்றமாகத் தோற்ற நீங்கள் செபாஸன்பிறந்த முடிவிலித்தந்தியையோ பிறந்தது? "எத்திற முரளியோடினாந்திருந்தென்பெ ளாவினே!" என்று மறுபடவேண்டியவிஷயம் உங்க ளுக்கு துஷணாநாமமாயிற்றே! இனி நீங்கள் இப்படிப்பட்ட அகந்தப்பமாள ிசுவார்த்தைகளை எங்காதிவ்விழா சொல்லுகின்றீர்கள், நான் வாயிலாவதபடி உங்களை நிந்தித்துவிடுவேன்; அப்படி சிந்தனைகளுக்கு நீங்கள் ஆளாகாமல்: அன் றொருகால் இந்திரன் ஏழுநான் விடாமாது பெய்வித்தபோது அந்த மனமுறையத் தடுத்த அனைவரையும் காத்த கோவர்த்தனயைவினாருகே என்னைக்கொண்டு போட்டுவிடுங்கனென்கிறான். (அ)

கட்டிலிருந்துகிளியெப்போதும் கோவித்தாகோவித்தாவென்றழைக்கும் *
 ஊட்டுக்கோடாதுசெறுப்பனாகில் உலகளத்தானென்றுயர்க்கவும் *
 நாட்டிறற்றையுழியெய்தி உலகள்கண்மைவழித்துதையிடாதே *
 சூட்டியர்மாடங்கள் குழ்த்துதேள்கண் துவர்ப்பதிக்கெண்ணையுப்த்தியேன். (க)

கிளி } (சான் லாந்தர்) கிளி
 } பானது
 கட்டில் இரு } கட்டில் இருந்தொ
 } கதி
 எப்போதும் } லாந்தராவதும்
 கோவித்தாகோ } கோவித்தா கோவித்தா
 வித்தா என்று } வென்ற உலக
 அகந்தக்கும் } கின்றது;
 ஊட்டு } உலகவுகோடாமல் (பட்
 கொடாது } டிணிவிடக்குயரது
 சொற்பன் } தன்யப்படுத்தினே
 ஆகில் } லாந்தர்
 உலகு அகந்தா } உலகத்தெருவானே
 ன் என்று } என்று
 உலக உலகம் } உலகத்தெருவானே
 இத்ததிருகாமங்கள் } உலகத்தில் வீழும்
 போதே என்சேரம் புறப்பட்கின்றது
 கின்றது ஆகையால்.)

கட்டிலும் } இவ்வயதில்
 தலை பழி } பெருந்த அபாநத்தை
 எய்தி } கம்பாதித்த
 உலகன் கண்மை } உலகமுடைய கல்வியே
 இழாது } காரகெய்தித்தொகானது
 தலை இடாதே } (பிறகு ஒருவகையும் முக
) நோக்கமாட்டாமல்
 தலைவிழ்த்து நித்த
 கோவர்த்தபடி,
 குடு உயர்மாடம் } தலையுயர்த்துமாடம்
 ன் குழ்த்து } தலையுயர்த்துமாடம்
 தொன்றும் } க் குழப்பத்தி விளக்கு
 கின்ற
 துவர்ப்பதிக் கு துவர்ப்பதிக்
 என்னை உலக } என்னைக்கொண்டுபோய்
 தியேன் } சேர்த்துவிடுங்கள்,

இவன் விரைந்ததானே நோவுப்பட்டிருக்கிற இச்சமயத்தில் இவன்வளர்க் குக்கிளியின்னைபொன்று இவன் முன்பு கற்பித்தவைந்த திருகாமத்தைக் சொல்லிக்கொண்டு இங்குமக்கும் திரிபத்தொடங்கிற்று; 'இதை நான்மேதேச மாயத்திரியும்படிபாசு கிட்வேயன்றோ இது கண்ணன்மையேருமதிக் கொண்டு கின்றது; இதைப்பிடித்த அகந்தத்தினோம்' என்று பார்த்துக்கட்டிலேயைபடைத் தான்; அது அங்கேயிருந்து 'கோவித்தா! கோவித்தா!' என்று கலத்தொடங் கிற்று; அகந்தக்கட்ட ஆண்டான் 'இது சேர்த்துச்செருகோலேயன்றோ இப்படி சொல்லுகிறது, சேர்த்துந்-ருகாதத்தையாகில் தன்னையே தயிருறேது' என்று. திரித்தப் பட்டினியாகவிட்டுவைத்தான்; 'ஊடாடக்க வினைடங்கும்'

என்று இவ்வருடைய சினைவுபொது. ஆனால் அந்தப்பட்டினியானது இவருக்கு விபரீதபலப்பாதமாயிற்று; அகாலமாகப் பித்தராகத் தன்னைவிட்டுப் பட்டினி விட்டு மீட்டற்றிக்கொண்டதே ஆற்றிப்போவதுபோல இக்கெளியும் பட்டினிவிட்டதே காரணமாக உலரப்பாடத்தொடங்கிற்று; “உலகனந்தான்!” என்று அதுகூறும் போலது தங்கியிருக்கட்டால் அவன் அன்றில்லாமலானதே திருவருளால் பரப் பினைவிடவென்றும் இதுவும் தன்மீட்டற்றுகொண்டபப் பாலவிடா நின்றதேபோலும்; அந்தக்கவதனைக் கேட்டவரே காமே பதறிஞ்சுவதிலும் அவனைச்சென்று விட்டுவோமென்றதொரு தன்னைக்கின்றது; அப்படி நான் பதறிஞ்சுவது எமது குறாகுறப் பெருததாயிதாய்முடியும்; தகுதகுபாதத் தாய்மாக்களிருந்தும் ஒரு பெண்பிணைக்கு என்னைசெய்யாமல் தெருவினெழுந்தபட்டப் பார்த்திருந்தான்களே!” என்று நான்கே காலெவரும் பழிபாடும்; அப்போது நீக்கல் தனையிழந்து தகையபக்கிற் சிறைத்தானே நேரிடுமே; அப்படிப்பட்ட பரிபலத்தாக்கு நீக்கல் ஆனா காமல் இப்போதே என்னைக்கொன்றே தவிரகையினே கொண்டுசென்ற விடுக்கொண்டிருக்க.

“உலகனந்தானென்றுபாக்கவும்” என்றவிடத்து விபாக்கிபொன்னுணர் ற்தி:— “உருவஞ்ஞாயந்தாததையிடவி அவ்வருகே போந்ததானின் அத்தோடுபோகி யான ஸ்ரீவாமராயதாததா கொண்கியாயத்த லெவது ”

கெளியானது கோளிக்கோளிகளையென்றும் உலகனந்தானென்றும் கூறி னால் அந்தகாமராயனமே தாதகமாக இருக்கலானதா? அது திருநாமத்தைய் கொல்லக்கூடாதென்று இவன் தடைசெய்வதற்குத் தானமென்? எனில் “உயிர்க்கதகாலென்றமகம் பாளிரத்தேற்கு, நீர் குறியைபதகன்” என்பான் காமமே குழறிக்கொன்றிர், தயிரப்பழஞ்சொத்தொடு பாலகிதுந்தத்த சொல், பவித்தியலையாளமுட்டினி பண்புடைவீடு” என்றதிருவாயமொழியை நோக்குக, ஸம்பரலெகுகாலத்தின போகமாயிருப்பவை விசாலெகுகாலத்தில் வெறுக்கக் கூடியவையாமெனக.—ஸ்ரீவசனமுண்டத்தி:— “இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் கலபானருணத்தினும் திருச்சாக்கினும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோகையிலும் காணலாம்,” [௧-௧௩] என்ற வந்தத்தின் விபாக்கிபொனத்தையும் ஸேவிக்க.

துவராபதியின்வரலாறு.—“காலவயன்” என்பதெருவன் செருக்கிற் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒருகால காதகையப்பார்த்து “இவ்வுலகின் பாராவது ருரர்களுண்டா?” எனதுகேடக, அதற்கு காதர் “மதுகையின் பாதவர்க்கிருக் கிருக்கன்; அவர்கள் மிக்கபாக்கராமல்கின்” எனறு; அக்காலவயன் அதைக் கேட்டவுடனே அகிருந்து புறப்பட்டு மதுகைக்குவந்து பாதவர்களுடன் போர் செய்வதெதொடங்கினான்; அப்பொழுது கண்ணிராய் இதைப்பறிந்து மேற்கடதுக் குச்சென்று அக்கு எழுந்த காலகையிடுத்துப் பன்னிரண்டுபேருணியித்தின்

முன்ன இடத்தவராகி அங்கு தவாரகை என்னொரு பட்டணம் அமைத்து மதுகாமினுள்ளவாதவர்களை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்த்து அச்சம் கொடுத்தான். [பிறகு தான் மதுகார்க்கு வந்து காலவரையையும் முடித்தான்.]

மன்னுமதுகாரதோடக்கமாக வன்னதுவாபதிதன்னளவும் *

தன்னினத்தமருய்த்துப்பெய்ப்பவென்றித் தாழ்த்துமலார்துணிக்துணியை *

பொன்னியல்மாடம்பெலிக்குதோன்றும் புதுவைபர்கோன்விட்சேரித்தன்கோதை *

இன்னிசைபாற்சொன்னசெஞ்சொல்லமாலை யேத்தவல்லவார்க்கிடம்பவைகுத்தமே.

தாழ்த்துமலார் } தாழ்த்து கட்டினை
புடைபாணியை

பொன் இயல் } பொன் மயமான மாடம்
மாடம் பொலிவு } வரினில் விசுவதித்
தோன்றும் } தோன்றினிற் றூரில்
புதுவைபர் } விபுத்தரினுள்ளார்க்குத்
கோன் விட்டு } தலைகாசிய பெரியாழ
சித்தன் } வாகுடைய (திருமக
கோதை } னான்) ஆண்டான்

மன்னு மதுகா } ஸ்ரீமதுகாருக்கொருங்கு
தொடக்கம் ஆக } ஸ்ரீதவாரகை வரைத்
வன்னதுவாபதி } கும (சொவனப்பட்ட சிவ
தன் அளவும் } திவ்யதேவர்களில்
தன்னினை } தன்னினை [ஆண்டனனை]

தன் } தன் உறவினர்
உய்த்து பெய்ய } கொண்டுபோய்த்
யெண்டி } செக்கவேண்டி
துணிக்த } கொண்ட துத்தவகையையும்
துணியை } விஷயமாக,
இன் இசை } இனிய இசையுடன்
பால் சொன்ன } அருளிச்செய்த
செம் சொல் } அழகிய சொல்லமாவது
மலை } சிவ இத்திருமொழியை
வத்தவல்லவார்க்கு } ஒதவல்லவார்க்கு
இடம் } வாழ்மிடம்
வைகுத்தம். } பரமபதமேவாம்.

இத்திருமொழிகாருக்குப் பலன்கறித் தலைக்கட்டுகெனும். கடமதுகா தொடக்கித் தவாரகாபுரியவாகப் பத்தெட்டுத்தவாரகைச்சொல்லி ஆவ்விடங் களிலே தன்னிக்கொண்டுபோய்ச்செக்கவேனுமென்பதாகத் தன்னு பந்து வர்க்கத்தினுள்ளாரகாரோக்கி ஆண்டானருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதவல் லவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் சித்பாநாமம் மணவாபபெறுவர்கள் எனத் தாயிற்று.

அடிவரவு:—மந்து காணி தந்தை அக்கை ஆர்க்கும கார்த்தன் வண்ணம் கற்றினம் கட்டில் மன்னு கண்ணன்.

பன்னிரண்டாக் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயத் திருவடிகளே சரணம்.

புதி :

சூண்டன் திருவடி களே காணம்.

பதினமூன்றாம் திருமொழி—கண்ணனென்னும்.

உரையவதாரினை:—மேத்திருமொழியினை என்னை இப்போதேனான் பிராணன ஏதாவதொரிடத்தினை கொண்டுபோய்த் "சேர்த்துவிடும்களென்று உறவினாவலெய்குறைய; இயம்புகிற அவன்நைபக் கண்ணுறவெண்டவர்களுக்கும் காலஞ்—தந்து போகக்கூடியவர்களை? அவர்க்குப் போகமாட்டாதபடி தளர்ந்திருந்தார்கள்; தவிரவும், 'அம்மா! நீ இப்படிப் பதற்றமாகச் சொன்னவாகாது; பெண்டிர்த்தார்க்கு இத்தனைபதற்றம் தகாது' என்றாற்போலே 'பழம்ப'ட்டுக்களை யும் பாடிக்கொண்டிருந்தானே, அவர்களை நோக்கிச் சொன்னுமென்று—நீங்கள் என்னுடைய தகைக்குத்தகாதபடி ப்ரபோகமுமற வார்த்தைகளைச்சொல்ல வன்ப்பா; எனனை அவனபக்கன்கொண்டுபோகமாட்டார்களாகிய அலனிடமிருக் காவது ஏதாவதுமொகு ப்ரணாததைத் கொணர்ந்த எங்குந்தந்த அவ்வழி யிலொன்றை வாழ்விக்கப்பாரும்கள்—என்கிறான்—இததிருமொழியில்.

கண்ணனென்னுங்குத்தெய்வம் காட்சிப்பழகிக்கிடப்பேனை *

புண்ணிற்புளிப்பெய்தாற்போலப் புறநின்றழகுபோதே *

பெண்ணின்வகுத்தமழியாத பெருமானையெயிற்பீதக

வண்ணவாடைகொண்டே என்னைவாட்டம்தணிபவிரே.

(5)

என்னை என் } ழீ கருவனென்றே
 னும் }
 ஒரு தெய்வம் } சரிவதொரு பாதேவதை
 காட்சி } காட்சியினை வினுடைய
 பழகி கிடப் } பழகிக்கிடக்கிற
 பேனை } என்னைக் குறித்த
 (இ) தாயவர்களை! நீங்கள்
 பழக்கின்ற அசுவாசுகுந்தகொண்ட
 புண்ணில புளி } புண்ணிலே புளி சதை
 பெய்தவ } தைச் சொரித்தாத்
 போவ } போவ

அழகுபோதே } பனிவண்ண கொல்
 கதைத் தவிர்த்த,
 பெண்ணின் } பெண் பித்தாருடைய
 வகுத்தம் அறி } வகுத்தத்தை அறிவாத
 யாத பெரு } ஒருவன் என்னபெருமா
 யன் அகையில் } னுடைய திருவகையில்
 சாத்திய
 பீதக வண்ணம் } பீதாப்பாதத்தை
 ஆடைகொண்ட } சொன்னுகொண்ட
 வாட்டம்தணிப } (என்னுடைய) விசுவ
 தாயம் திரும்படி
 என்னை'விரே } என்மேல் விசுவம்.

கண்ணபிராணுடைய காட்சியிளையே பழகிக்கிடக்கிற என்னினோக்கி நீங் கள் ழவிரேதாபதேயம் செய்வதானது புண்ணிலே புளிசதைதைத் சொரிபுற போனேயிராசின்றது; 'பெண்ணே! நீ அப்படியிருந்தால் அழகாயிருக்கும்,' இப்

பயிற்சூத்தர் அழகையுக்கும் 'என்று நீங்கள் எனக்குச் சொல்லுமெவர்த்தை
என்போதும்'; எனக்குநீங்கள் ஒன்றும்! அழகுபேசவேண்டா; உண்மையாக
எனக்கு ஏதாவது நன்குமெயிக்குந்நினைமொருத்த உலகனுக்குண்டா
கில், பென்சிறந்தார்பெய்க்கை அறியாதவனான கண்ணிரோதுகடைய திரு
வகாசிற் பீதாம்பரத்தாகக் கொண்டுத் அதாவேயிடு எவனுக்கடையதாபத்தைத்
தனிப்பாருக்கள்-என்கிறான்.

கண்ணென்குள் எல்லாக்கும் மிகவும் எளிதவன் என்று ப்ரவரித்த
மாயிருத்தது; அந்தப்ரவரித்தியானது இப்பேர்த மாயிப்போய் அவன் பாசேவகை
வாய்க்கிட்டான்-மெனையப்பய்யமாயிப் பாதவம்பொலிபுகின்றமென்குள் கருத்திற்
தோன்றக் கண்ணென்குள்குருதெயலம் என்கிறான். கருதி - தாயாம்;
அது, மழைக்கிடக்கையாவது-இப்போது அவன் மெனையகைநிக்கையிட்டோதும்
மூன்றுமெனையகைநிக்கைய - மூலித்தக்கொண்டுகிடம. தரித்திருப்போ
மென்குள், அதுவும், மூலபாதபடி மூன்புண்டகாட்டி கிளவுக்குவாராம். அல்
வழி புன்புண்டகாட்டி, அப்போதேயித்த கொண்கிற்றம்போதும். ஒரு
பகன்கிரமூழியைப் தோறாமிறே. இனி, "கண்ணென்குள்குருதெயலம்
காட்சிபெறுக்கிடப்போக" என்பதற்கு 'கண்ணிரோதுக்காணவேறு
மென்புத்தியே' அவ்வாதம் உருப்போட்டுக்கொண்டிருக்கிற என்னைக்குறித்த
என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; பழகுதலாவது-அப்பாசம்பன் னுதல்; மூன்
கூறியே-பலகால், ஆங்குத்திபந்துதல், புண்ணில் புளிப்பெய்தாற்போலம்
[அதேசூதாயிவ] எனப் பட்டதலால், "புண்ணில் புளிப்பெய்தாபோக்
கூக் கிளம்" என்றார் பெரியாழ்வாரும், புண்ணிலே புளிகுத்தாகக் கொரியால்
பாகை பொறுக்கமுடியாத. புறநின்ற-எனக்கு நீங்கள் அந்தாக்கர்-என்க
இருத்த வார்த்தைகொண்டவேண்டுகுதலிக்கு அளவையின்று வார்த்தை
கொண்டுவது என்கே! என்கிறான் புறம் கிர்கையாவது-அளவென்றுதோ
தும்படியாக கிர்கை, அழகுபேசுவையாவது-பனிக்கைகொண்டுகை. எனக்கு
நீங்கள் டனிக்கை கொள்ளவேண்டாமென்றான்.

"பெண்ணின்வருத்தமறிபாத பெருமான" என்றகிடத்திலே விபாக்
விபாசுத்திக-உத்தி:- "மூலபெருமாதாபடி மோலாயெழுந்தாக்குத் தெரியாதி
தோன்று பட்டாருகிச்செய்தாக்க ப்ரவரித்தமிறே"-[மோலாயெழுதை
யாவது-மிகைமூலிக்கை.]

"கூறியில் பீதாம்பரத்தாவகொண்டு-என்கிறோம்; திருவகையில்
சாத்திய பீதாம்பரத்தாவகொண்டுமென்று என்னகிப்பகந்தம்? மோலிட்ட
உத்தரீயமாகுலாவதோ?" என்று கருதியப் பட்டகாக்கேட்ட, "ஆண்டான்
கண்ணிரோதுகடைய மெனையபரிமாதத்திலே மிகவும் ஆகை கொண்டான்
காணும்; மோலிட்ட உத்தரீயத்தின அதுகிசேஷமாககெடைக்காத; திருவகையிற்
பீதாம்பரத்தில்தான் அது ஆகைநிக்கைக்குமென்று 'அதாவிற் பீதாம்பரத்தின்
வாடைகொண்டு' என்கிறான்" என்றருகிச்செய்தாக்க.

பீதகவண்ணவாடை—பீதமென்ற வடசொல் சுபந்தப்பமேற்றுப் பீதக
மென்றாயிற்று; பீதகவண்ணம்-பொம்மல்களமான, ஆண்ட—அதாவது பீதாழ்
பரம ஆண்டாளுடைய தாபததின்மிகுதியைக் கண்ட தாய்மார்கள் விசிறி
சுயக் கொணர்ந்து அதனால் விசிறத்தொடங்க; நீங்கள் இதனால் என்னுடைய
தாபத்தைத்தானிக்முடிபாது; அவனுடைய பீதாம்பாத்தைக்கொணர்ந்து அத்
தால் விசிறினால்தான் வரட்டாதவிடிமென்றொருள்—என்று ஒருகால் அழிய
மணவாளச்சேயர் உபத்யாயித்தருளினபடி. (௧)

பாலாலியில் துயில் கொண்டு பரமன்வலிப்பட்டிருக்கிறேன் *
வேலாத்துன்னம்பெய்தாற்போல் வேண்டிற்றெல்லாம்போதே *
கோலாலினாமேய்த்தாயனுட்கு குடந்தைக்கிடத்தகுடமாடி *
கீலார்தண்ணக்குறாய்கொண்டு என்னெறிமென்குழல்மேல்குட்டிதே. (௨)

பால் ஆலியை யில்	பால் பாபும் பருவத்தை புடைய ஆலகத்தினினை	கோலால்	(இடைக்காலத்திற் று உரிபு) கோலக்கொண்டு
துயில் கொண்ட	கண்ணைக்கருவினை	கீரை மேய்த்து	பசுக்கட்டைகளை மேய்த் தவனுப்
பரமன் கலை	பெருமானுடைய கடையினே	குடந்தை	திருக்குடந்தையில் திருத் தெய்வம்
பட்டிருக் தேனை	அசுபபட்டி கொண் டிருந்தெ னனைக் குறித்து,	குடம் ஆடி	குடக்கத்தாடினவனுமா கண்ணிராளுடைய
மேலால் துன் மை பெய்தால்	மேலாடித்தந்தையிடத்தி துணைத்தந்தையோல் [கொ டுமைவாக]	கீழ் ஆர்தன் அம் துறாய் கொண்டு	பரமமேய்க்குத்தித் குவித்த அழிய திரு ததுறையைக் கொண்டு வந்து
வேண்டிற்று எல்லாம்	உந்தாளுக்குத்தோன் தின படிமெல்லாம்	கெறி மென்	கெறிப்புக்கொண்டதாயும் யிருதவாய் யிருந்துள்ள
போசாதே	செல்லத்தைத் தவித்தது	என் குழல்மேல்	என்குத்தலினே
ஆய் ஆய்	இடைப்பிள்ளையாய்	குட்டி	குட்டிகை.

தாய்மார்களே! நீங்கள் எனக்கு நிறிதஞ் சொல்லதாக நினைத்துப் பல
பேச்சுக்களைப் பேசுகிறீர்கள்; எப்படியாவது என்னொருகைக் கண்ணிராணித்
தில் வினதம் மீட்டவேனுமென்று பார்க்கிறீர்கள்; நான் அவ்விஷயத்தினே அவ
காறியிப்பதற்குமுன்பு கீவகன் நிறிதஞ்சொல்லியிருந்தால் ஒருகால் பரபொருட்ப
பட்டிருக்கலாம்; வெள்ளம் கடத்தியின்பு அணுகட்டுவாணரப்போலே, அவ்
விஷயத்தினே நான் அற்றததீர்த்தியின்பு என்னை நீங்கள் மீட்டப்பார்த்தபய
கென்? ஈரோ, “பாலகமென்று பரிபெருஞ்செய்யெல் பண்டொருதான்,
ஆலினிலவளர்ந்த தெய்வகவணியன்” என்றும் படியான கண்ணிராளுநி
வையிலேசிக்கிக்கொண்டேன்; அதில தப்பிக்க என்னுதம்முடிபாது, உக்கனா
தும தப்பிக்கமுடிபாது; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நீங்கள் எனக்கு நிறிதஞ்
சொல்லுதபோல நினைத்து வாயில்வந்தபடியெல்லாம் சொல்லவதானது வெறும்
பேச்சாயினிஃ வேலாடித்தந்தையிடத்தி துணைக்கிருப்போல் அத்தனைபாதமாயிரா
வினதது. இப்போது எனக்கு நீங்கள் உண்மையாக ஏதாவது கண்ணியசெய்ய

‘கிரும்புதிசேல், கொணரீர்ப் பௌளப்பாதிருணங்கள் கிளங்கிற்ற அக்கண்ண
யிசைநுடைய னம்பந்தம் பெற்றதொரு திருத்துழாய்மலரைக் கொணர்ந்து என்
ருழிசிலெழுட்டுங்கள் அதுவே எனக்குற நன்மைபாடும் என்கிறார்.

பாலாலிலை “என்றது பால்பசயும் பருவமான ஆலிலை என்றபடியால்
மிசையும் இவிரசானுடையபச் சொன்னபடி, கல்பத்தின் முடிவில் உலகங்களை
பெல்லாம் எம்பெருமான் தனதிருவயிற்றில்வைத்ததற் ஆவந்தனிரிலே எண்
னாந்தருள்வதாக நன்கொள்கை.

“கலைப்பட்டிருந்தேனை” என்றவிடத்து விபரம்பிரசான ஸ்ரீவைத்தி:—
“பெரியாழ்வாசர்களிறே; பரிவரிலலாதவிடத்திலே சாயந்தானென்று அதிலே
செஞ்சுவை வைத்திருக்கையாலே கால்வாகியப் போகமாட்டாதே கிறைப்பிட்டிருந்
தார்க்காணம்” (உ)

கஞ்சைக்காய்க்கிருவீல்லி கடைக்கண்ணென்றும் சிறைக்கோலால்

செஞ்சுவைவெய்யுண்டு நிலையும் தளர்ந்துவைவேனை *

அஞ்செலென்னுளவனொருவன் அவன்மார்வாணிக்தவனமாலை *

.. வஞ்சியாதேதருமாகில் மார்வில்கொணர்ந்துபுரட்டிடு (ங)

கஞ்சை	கண்ணை	அஞ்சேல் என்	‘பயப்பட்டதே’ என்
காய்க்க	தொடுத்தாலும்	ருணவன் ஒரு	வெருவார்க்கதையும்
சுரு வில்லி	பெரியவில்கொன்ற புரு	வன்	கொல்லாதவரும் விடா
	வதைப்புடையவாய் மிரு		தியுண
	த்திறைக்கொழிந்துடைய	அவன்	அப்பெருமான்
கடைக்கண்	கடைக்கண்ணுற	மார்வு அணிந்த	(தனது) திருமாற்பில்
என்றும்			சாதியருயின
கிறைசே	சிறைப்புடையஅம்பா	வனமாலை	வனமாலைவை
வால	வே	கஞ்சியாதே	மோசமபண்ணாமல்
செஞ்சுவைவெய்யு	செஞ்சுவைமுதல்	தரும் ஆளில்	கொடுத்தருள்கொடு
வெய்யுண்டு	செந்த போம்படியால்	கொணர்ந்து	(அம்மாவையக்) கொண்
	பெற்று		வந்த
நிலையும் தளர்	நிலைமகுழைத்த	மார்வில	(என்னுடைய) மார்பிலே.
த்து		புரட்டிய	செஞ்சுவை வெப்பம்
கையென	வருத்துகின்ற கண்ணை		திருவாறு புரட்டுங்கள்.
	சேர்த்தி		

கண்ணைக் கொண்டுவித்தவனும் சாக்கங்களிலென்ற திருப்பருவங்களை
புடையவனுமான கண்ணிசைநுடைய கடாசுங்கனிலே நான் மிசையும் ஈடுபட்டு
ஆற்றமாட்டாமல் கிலைதளர்ந்துகாந்தபோக நினைவேன; இப்படிப்பட்ட நிலைமை
யில் வேறு உதவியொன்று செல்பாமற்போனாலும் ‘நாளிருக்கிறேன், பயப
படாதே’ என்றொருவாய்ச்சொல்லாவது சொல்லலாமேஅதான், அதுவும்கொல்லக்
காணும் நீக்கனாவது அவனிடஞ்சென்று என்பரிதாபநிலைமையை கிண்ணப்பரு
செய்து அவனையே வசாதாத்தாக இளரு அழைத்துவரமுடியாத போனாலும்

அவன் திருமார்பிலேகாததிப் பசுமாவைப்போலது கொடுத்தெழுந்து நேருக்கன்; அவனும் அதனைப்போலமல் கொடுத்தருளினானில் கொணர்ந்த என்னுருநிலுப் போலுண்ட எனதுகொள்கில் தரபம் ஆதம்பக மார்பிலே புரட்டுகைன் என்மிறை.

கஞ்சன் என்றொரு இங்கே கஞ்சு எனச் சென்றது கிட்கிறது; கோய்த்து-காய்தல்-கோயிததலாய், அதன்காரியமான முடிந்ததில்கொண்டிருந்து, கம்மணமுடித்த-என்றகாயிற்று." கருவிலி = 'கிளபோன்றபுருவத்தையுடையவன்' என்கவென்குமிடத்து உபமேயத்தைச்சொல்லாமல் 'உபமாமாத்நித' என்றே சொல்லியிருப்பது-முற்றுவனம். இதனை வட்டதுவார் அனுகூலமாகத்தான் திசு திபகரதிசோகதி என்பர்.

‘கடைக்கமென்னும் சிறைக்கோலால்—’ எனமுயலாவிடும் இன்னும் உற்றங்கொலையாவிடேன், ஆழிவக்கண்ணோரன் திருக்கண்ணகோலோ” என்றும், “பாவிபென்றன்னைபென்ற எவகண்ணோரன்” என்றும் சொல்லுகிற படியே எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கம் விஸ்வோத்தமஸாயிதே, மிகவும் துன்பப்படுத்தவற்றது பற்றிக் “கடைக்கமென்னுஞ் சிறைக்கோலால் கொஞ் குஞ்சுவேவுண்டு” என்கிறான். “ஆஸரிதரோடு அபாஸரிதரோடு வாயிதர எவ வாரையும் கோலாலேகொண்டவன் எம்பெருமான்” என்று அழகிய மனவாள்ச் சிவன் உணர்த்தியாக அருளிச்சொல்லும்படி; அதாவது—“கொல்லாமாக்கோல் கொல்கொந்து பாரதாபிபா எவவாச்சோலையும் இருக்கின்றதித்தவெந்தாட்!” [திரு வாய்மொழி, ௩-௨-௩] என்கையாலே அபாஸரிதராகக் கொத்துகைக்கு ஒரு கோல் பரிசுரமாயிற்று; இவகே “கடைக்கமென்னும் சிறைக்கோலால்” என்னையாலே ஆஸரிதராகக்கொண்டுகைக்கும் ஒருகோல் பரிசுரமாயிற்று என்க. சிறைக்கோல்=கோல் என்று அடியுக்குப் பெயர்; சிறைக்கோலென்றது—இரத்தின அண்டைய அம்பு என்றபடி; அதாவது, சிறைக்கோலின் உபயோகிக்கப்படும் அக கோல் என்றும்பொருள்கொண்டவாய் திரிபவியப்பதிக வலவகைவாய்த்தகோல் என்பது தேர்ந்தகருத்து. வாரதாமதமான அடியுணர்ப்போல் தேர்ப்புறாயே பட்டு வில்லாமல் கொஞ்சியெட்டு மரக்கம்பர்ஸியாய்ப் பொதுக்கமென்னுந் துன்பத்தைத் தருகின்றமைதோன்ற “கெஞ்சுகேவவேவுண்டு” என்கிறான், அம்புப்பட்டால் வலகடைத்தென்று திறகு தளர்த்தியுண்டாகும்; அவனுடைய கோக்காதே அம்புப்பட்டால் அப்படி வலசு; சிந்தனையிலே துடித்திடும்படி யாகுமென்பான் “கீழையுத்தளர்த்துவேவென” என்கிறான், வைவேனை= வந்தி பந்தனைக் குறித்த கஸ்திவததைப்படைத்த என்று என்பது.

வனமாலை—“சூரபாடிவழிப்போகாததோகா” [சூரபாடித்தம் பாமாலை
வரமாலேதி ஸா மதா] என்பது வடநாடு; வனம் என்பதற்குள்ளு பசு
பொருள்வகை அழகு என்னும் பொருளையும், தாவரி என்னும் பொருளையும்
இங்கே விவரித்தது, அழகியமாலை, அகவது—திருத்தழாய்மாலை என்றுபொருள்
கொள்வதும் சந்தே. வஞ்சியாதி நகுமரிலு—கீதன் அப்பெருமானிடத்தான்
சென்று ‘சூரபாடிவழிப்போகாததோகா’ என்பதற்குள்ளு வனமாலைவழிப்போகாததோகா’ என்று
கேட்டால் அவன் உலர்ச்செய்தவன் மாயபருகையாலே தன்னுடைய புன்முறு

கூடிக் காட்டி கட்டிவிட்டிருக்கிற சாதாரணத்தின் காட்டியும் உத்தமபுரத்தின் கிணர்
விசுவநாதரின் தந்தைத் தொழிலுடைய செப்து மோசம் பண்ணிவிட்டதான் விவன்
அப்படி விஞ்சுகின்ற பண்ணும் திருமாரிவுமாவைத் தந்தருளினாலும் அதனைக்
கொண்டிருக்கிற என் பதிலில் குடும்பமாவும், புண்பட்டகிடத்தின் பரிதாபிக்க
வேண்டுமாதல்பற்றி மார்பிலேபுரத்தி அருளுருருகுவேவுண்ட தாபமெல்லாம்
தனிபுட்படி செய்புகள் என்ருள், அவ்வாறானபே நேரம் மார்பிலே
அனைபவேறுமென்று பட்டதூச அந்தோ! மார்பிலேசென்று முடிந்தது. (௩).

ஆரோபுலகத்தாற்றுவார் ஆயர்பாடி கவர்க்குண்ணும் *

காரேறுகக்கவழக்குண்டு தளர்க்கும்முறிக்கும்கிடப்பெனை *

ஆராவமுதமணையரன்றன் அமுதவாயிலுறிய *

நீர்தான் கொணர்க்குபுலராமே பகுக்கிவினைப்பைக்கிரே

ஆயர்பாடி } திருவாய்ப்பாடி முழு
கவர்க்கு } உதய
கவர்க்கு உள் } கொண்டு கொண்டு அது
புறம் } பவித்திர
காற் கொ } ஒரு கதத்தாரைப்போன்
புறம் } [த கொண்டு
உழக்க } திடுக்கிட்டு
உழக்க } (அதன) தன்ப்பட்டு
தன்ப்பட்டு } பங்கையாவகையில்
முறிக்கும்கிட } பங்கையாவகையில்
பெய்த } திடத்திடு என்னை
உவந்த } இவ்வாற்திலே
ஆற்றலா } தோதல்வெல்லி ஆத
ஆர } ஆரவா (புருமினா)
(காண்கிருக்கிருமே) அம்மா உவக்கு
உவக்குவெல்லெனும்? என்ற தாய
மாடுகொண்டு

ஆர அமுதம் } எவ்வாறு துயிலித்தானும்
அனைபாவதன் } தருபி பிரவாத அரு
தம்போன்ற கண்ணிசா
துண்டிய
அமுதம் மாயிவ் } அம்முதம்சாத்திரதிரவா
யில
கவரிய } கவரிக்கிடத்திர
கீத தான் } கவரிக்கிடத்திர
புலராமே } உவாசம் பங்கையாடு
கொண்டது } கொண்டுவந்து
பகுக்கி } அதை என் புருகும்படி
பண்ணி
துண்டிய கீத } (காது) ஆயிரத்தையப்
பரிதாபிக்கப்பாருகன்
(என்ருள்).

இதான் திராவிடத்த ஆசைப்பட்டோமாவும், உவாவொதுவா
கூடிக் காட்டி கட்டிவிட்டிருக்கிற சாதாரணத்தின் காட்டியும் உத்தமபுரத்தின் கிணர்
விசுவநாதரின் தந்தைத் தொழிலுடைய செப்து மோசம் பண்ணிவிட்டதான் விவன்
அப்படி விஞ்சுகின்ற பண்ணும் திருமாரிவுமாவைத் தந்தருளினாலும் அதனைக்
கொண்டிருக்கிற என் பதிலில் குடும்பமாவும், புண்பட்டகிடத்தின் பரிதாபிக்க
வேண்டுமாதல்பற்றி மார்பிலேபுரத்தி அருளுருருகுவேவுண்ட தாபமெல்லாம்
தனிபுட்படி செய்புகள் என்ருள், அவ்வாறானபே நேரம் மார்பிலே
அனைபவேறுமென்று பட்டதூச அந்தோ! மார்பிலேசென்று முடிந்தது. (௩).

வினா, அம்முதத்தையிட்டு இவளுடைய மயக்கத்தைத் தீர்க்கலாமென்றெண்ணி
ஞாலமுது இதயாநிகரான பகவந்தாமலகனைச் செவிப்படவுரைக்க அதுசேட்ட
யாதே தெய்வமொழுந்து, பிணைக்கவருகிச செப்பின்ருள்.

அமுதத்தினையுடைய அமுதத்தக்கொண்டது, கான் அருகாய்
உலாதுபோவதற்குமுன்னே என்னைப் பாணம் பண்ணுவித்த என்னுடைய
இளைப்பை நீக்கப்பாருங்கொண்டிருள். (ச)

அழிதத்தொழிபு முகுத்தாட்டான் அஞ்சேலென்னுளவனெருவன் *
தழவிமுழுசிபடகுத்தேன்னைச் சுழிச்சமுன்னுபோகானால் *
தழவின் பொழில்வாய்க்கிணைப்பின்னே கோமொலுநிலகுதின்ற *
குழலின்னுலாவாய்க்கோண்டே குளிர் முகத்தத்தடவிரே. (இ)

அழிதம்	அமுததம்		
தொழிதம்	தொழுததம்		
உரு காட்டான்	தன் கடிவைத் காட் டதவகுபும்	தழவின்	பிலித் குடைவளவிற பொழிவ காய்
அஞ்சேல் என்	(உருவைத் காட்டாவிக னு 'அருசேல்' என்ற ஞானகன்) தொல்லும கொலவாத கருபமுயன்	கொர பின்னே	பகட்டட்டகனின் பின புறத்திலே
குருகன்	குருமலா தபாவன் (அவன் புருத்து இடசே காது னன்)	கொடி மாய்	கம்பமுத்தனா கன்வன் பிரான்
வயனை தழவி	வயனை அருகயி முருகி	காதி வருகின்ற	காதிக்கொண்டு காய் பெற்ற
சுழி	முன்னும் பின்னும் சுழைத	குழலின் தனை	புல்லாககுழலின் தனை காய்
பேரகான்	பேரகாமயிருகெருள்; இது உண்மையான அது பகமல்லாமல் மாணாத	கி கொண்டு	கொர கொணர்த்த முகத்த
ஆவ!	பகமந்தரமான உரு கொண்பபாடகையாலே தக்கம்;	குளிர் தடவிரே	குளிர்ந்தியாகத் தடவியும் கன்.

அப்பெருமானை காண்குந்தகிங்கலேனுமென்றும் அவன் கோதிலாவாலே
அபயப்பரகாம் அருளப்பெறியனுமென்றும் ஆகக் கையாண்டு அதற்காகச்
சிறப்பங்கன்கெப்பும் உபவததைபுது செப்பினன், மேலியார் செய்யமுடியாத
தையும் செப்பினன்; (அகவது:—கண்ணிசைப் பெருகவிட்டு அருவேன்; பார்த்த
மாணதார்ப்போகம் பண்ணினுப்போலே தொழுவேன்.) எதுசெய்ததும் அவன்
கேரிகேவந்து திருஅருவைக்காட்டுவதுமினி; ஆகலா வானிசொல்லுமாபேரலே
அலாசீபாகவாதெனும் கின்று 'அஞ்சேல்' [பயப்படாதே, கானிருகிறேன்]
என்றெருவார் தந்தசொல்வதுமினி; இப்படி ஸர்வாத்மகா உபேசைப்பண்ணிக்

கிடக்கிற அல்லா மரத்தாலும் திருவாறு ஆறியிருப்பாலென்று பார்த்தாலே, அப்படியிருக்கவொண்ணாதபடி உருவெளிப்பாட்டாலே ஹிம்வர்க்கினாலே; [உருவேளிப்பாடாவது—மெய்ப்பாகவந்து ஸம்பரணை உய்கொடாமல் மாணவாதுபல மாத்தரத்தக்கு விஷயமாம்படி தனது எண்ண அய்யவகங்களையும் அருகே உலாவா செயதல்: இத்தகைய அதுபயம் எம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில், 'என்றனெயோ வந்தனியோகான்']—"ஏகழயதாசியுணதும்" என்ற இரண்டு திருவாய்மொழிகளின திசுழ்த்தமை அறிவத்தக்கது.]

இத்தகுதிக்கணக்குப் பரிதாபமுதரகதுவன ஈள்ளுகா. பெரிபாழ் வார்த்துமொழியில் "தாமதானுக்கொக்கதுர் ததுமரியொருக் தன்னுணை பெக்கம மத்தனிதாழ்ப்பிகு, குழக்கனாத்தெழுமாடு பெருகும் கோலித்தன் வரு கின்ற கூட்டத்தனாடு" என்றதொடங்கிப் பத்துப்பாட்டாலும் விந்தரிமாச அருளிச்செய்தபடியே) பக்கணியபிண்ணை பசுமீபாக்யமாக அழுத்தருளா நின்ற கண்ணிரான் குமுறுதிக்கொண்டவருளே, அக்குமுறியின்றிகளிடேய் அயனதகோதிவாயின் அமுதபுணல் தியைக்கிடக்குமே; அந்த நீரைக் கொண்டுவிந்து, குளித்திடிண்டாம்படி என்றாகத்தேன தடவுக்கொன்றிடுள், "குழலிருண்டு கருண்டேறிவகுளுகிக் கோலித்தனுடைய கோமளவாயின், குழல் முகாழ்க்கணினாடு குழிமத்தாக் கொழிந்திழிந்த யமுதபுணல் தன்னை" கிருமபுகுளுகப்பத்து, வேய்த்துழிவ வாயில்கவகத னாதுபேரது வாயைக் கொப்பனித்தவாக, உயிழிநீர் குமுறின் திவ்யபுரியாக் கொலிகருமொண்ட.

அழிவாநொழிலும் என்றகிடத்து கியார்கியானத்திலே—"பக்திப்பரத் திகளிராடுக்கும் வாகியதத்தான" என்றருளிச்செயலர் பெரிபலாச்சான் பிள்ளை, அமுதகபகவது காயலோருபமாசகாலே தாத்தருமாணபக்தியைக் கொண்ணபா: தொழுக்கபென்று பாபத்தியைச்சொன்னபடி, "சூரகாந்தி-க-புரீசு நகரீசுநகரீசு" [தொன்பதாய் கூற்றிகாஸகாலே கயர்க்குச்சுக்காரத் தனம்] என்றகிடத்து எம்மக்காய்மாவது பாபத்தி-என்றதிதே

அவனோடுவன் என்றொரு-பிணையிடொ-கொல்லாம வெறுப்புரிக்கது போதுமி நறுமணையினகொடுமே தேர்த்தும இகனா ... (டு)

நடைபொன்றில்லாவுலகத்து கத்தகோபன்மகனென்னும் :

கொடியகடியதிகுமாலால் குளப்புக்கூறுகொளப்பட்டு *

புடைபும்பெயரவில்லென்கான் போட்கண்மிதித்தவடிப்பாட்டில் *

பொடித்தான் கொணங்கத்துகாகன் போகாவுயிரென்னுடம்பையே. (சு)

கடை ஒன்ற } (மத்தகையே) மரியாதை
இல்லா } கொல்லாம குகத்து
உலகத்து } கிடக்கிற இவவுலகத்தின
அத்தகோபன் } 'சூரீசுந்த கோபக் மகன்'
மகன் என்னும் } என்ற ப்ரஸித்தரூப

கொடிய } இரகமேற்றகருவ
கடிய } ஸகார்த்தபாணா
திருமாலா } க்ரியா பரியையே [காண்
கான் } என்னுடைய
கான் } அபகையான கான்

குணபுகழ் கொணப்பட்டு	மிகவும் துன்பப்படுத்தப் பட்டு	மிதித்த அடிப் பாட்டின	திருவடி பட்டு மிதித்த இடத்தினுண்டான
புடை பெயர் யும் மெனேன்	அப்படி இப்படி அசைந் தற்கும் அசைக்கையிரா கின்றேன்	பொடி தான்	பூபாதலாகியவாயது
	(குணபின்பு)	கொணாந்து	கொண்டுகூற்து
போட்டான்	கண்ணோடான அக்கண்ணாயிரான்	பொடி உயிர் என் உடம்பை	மிட்டுப் பிரியாதவுயிரை யுண்டவ என் உடம்பிலே
		பூசின்	பூசின்.

எந்நவரே உவகதநீய் மரியாதைபெலகாய் சீருநீர்து மெக்கின்றன; அதற்குமேலே ஒன்றுபத்தாடச்சீருநீர்புமபடி எந்தோபன் மனென்றிற ஒரு மறநாறுபாவன் வந்துதேன்நிறுன்; பதமவாதவான எந்தோபனுக்கு இர்தம் கொடியவன் என்னனே மிக்கையாகப்பிறந்தானே அறிவேன்; அவனும் மிகவும் துன்பப்படுத்தப்பட்டான் புடைபெயரவும் ஒன்றுதபடி தவங்குபொனேன்; இர்தத்தவத்தி திருவதற்கு மருத்துபாதெனில்; அந்தச் சிறுசோடல் உட்குத சொதர சிலத்தினுன் பொடியகய்கொணர்ந்து என்னுடம்பிலே பூசப்பாரும் என்; இவரே உற்றமருத்தாகும் என்கிறும்.

கொடியகடியதிருமால் = கொடுமைபாவது பிறரை வருத்தச்செய்கையா திருக்கூர்த்தனா; கொடுமைபாவது தக்காரியத்தையாதீதாம் திகாந்து முடித்துக் கொள்ளுகையாதிர ஸ்வகார்ப்பரத்தகம், "கடியன் கொடியன் கொடியமான்" எனனார் (கம்மாழ்வாரும்) இப்போது திருமால் எனது சோட்டி ஸம்பத்தந்தை அது ஸத்திப்பது = இவ்வொடுகமாதிகையெனவளம் இவனும் அவனிடத்திலிருந்து தான் உறதுக்கொண்டபட்டனவெனது அவனையும் சேர்த்து வெத்கின்ற எமையைக் கட்டுமெனப் "இறவையாப்போருதிர ப்ரகாண மாணவாலே பேற்றுக்குப் பரிசுமரகச் சொல்லாமவறறபெல்லாம் இழவுக்குப் பரிசுமரகச் சொல்லுகிறான்" என்ற பெரிவகாரகாரன்பின்னை பூசுவிலத்திகாண்ட.

குணபுகழ்கொணப்பட்டு = அடிபட்டு இடத்திலேயே மேன்மேலும் அடிப்பதில் குணபுகழ்கொணளுகலாம்; [குணமபுகழ், குணப்புகழ்] கால் கடைகளின் குணமபுகழ் எப்போதும் அடிபட்டுக்கொண்டேயிருத்தலால் அதுபோல மேன்மேலும் அடிபட்டுக்கொண்டேயிருத்தலாக் குணபுகழ்து கொள்ளுதலாகக் கூறுவர்; கூறு என்னுஞ்சொல்லுக்குள்ள பண்பொருள்களில் 'தனமை' எனற பொருள் இவரே கொணவதக்கது; 'குணமபின் தன்மைமைய உடைபெருகி' என்று ஸபதார்த்தமாய், 'தவவுண்டகிடத்திலேயே மேன்மேலும் தவவுண்டு' என்று தரப்பர்வர்த்தமாகக்கூறு.

புடைபெயர்தல் = பக்கங்களில் அசைதல்; ரோலின்னைத்தினால் அசையவும் மாட்டாதிருக்கின்றேனென்கிறும் "புடையும்பெயரின்மேன்" என்று.

அடிப்பாட்டில்பொடி-திருவடிபட்டகிடத்தினுண்டான தகன் என்றபடி. அடிப்பாளேனது வழிகருப்பெயர், அதுதவையதிருமேனியில் ஸாக்ஷாத்

ஊம்பந்தம்பெற்றவன் துவே வேணுமென்றெதிர்ப்பாதுமில்லை; பரம்பரையுடையவன்
பெற்ற வன் துவாரிசுந்தரனும் உதேயமேயவன் எனது இதனால் தெரி
வித்தவனாய்

போகாவயிரென்னுடம்பு—தந்திரவிலங்கின் காங்கித்தின்றனும், எந்
தனாகத்திகழையெடுத்தும் குந்திக்கொண்டானும் இரத்தப்பாடும் உயிர் என
உடம்பைவிட்டுப் போகமாட்டேனென்றதேயென்று மிக்கவருதத்தோற்றம்
உறுகின்றபடி. பாசீர், போகாவயிர்—போகாதவரெனாபுடைய, என்று பொருள்
படுவதால் அனமொழித்தொகை; வடமொழிவடை, ... (க)

வேற்றிக்கருகங்கொடியான் தன் மீய்தாடவருகத்தது *

வேற்றவெறிதேபெற்றதாய் வேம்பேயாகவளர்த்தானே *

குற்றமற்றமுதுதன்னைக் குமரன்கொலப்பனைத்தோளோடு *

* அற்றகுற்றமவைதீர அனைவவழக்கிக்கட்டரே. (எ)

கருகங்க கொ } பெரிய திருவடியை கொ
த்தி கொடி } தந்திக்கொடியாக வுடைய
யான் தன் } எம்பெருமானுடைய
மீய்தே ஆட } ஆணையை மீறிக்கொண்ட
உலகத்தி } கடவதல்லாத இவ்வகை
ததில்

[எம்பெருமானுடைய ஆணைக்கு உட்பட்ட
தான் இவ்வகைததில்]

பெற்ற தாய் } அவனைப்பெற்றதாயாவிய
பரோகதவையவன்

(எனது புத்திரனை)

வேற்ற வெறி } கருகங்கமும் பயனின்
இ } தியே, (பயனிலையின்
இத மாதிரியேயோ?)

வேம்பு ஆரவே } வேம்பல்லாப்போல் கைக்
கைத்தாய் } கும படியாகவே
கைத்தாய் } கைத்தாய் வரையின்குள்;

குற்றம் அற்ற } (அவனைத் தவிர்த்து,
கேடுகெடுக்க விரும்பு
கொண்ட) குற்றம் இல்
வாத

குமர தவனை } (என்னுடைய) கந்தரன்

குமரன் } பொலவந்தோடு தோன்றி
நினைப்பான அப்பெருமா
னுடைய

கொளம் பின் } அழகியதாயும் கற்பாக
தோறோடு } கிளைபோன்றதாயுமுள்ள
திருத்தோள்கொடு

அற்ற குற்றம் } (என்னுடையவிடத்தில்) அவன்
அவை தீ } தந்தகே அந்தகதீர்த்த
குற்றம் திருப்படி

அனைவ அரு } அருக்கி பினைத்துக்கட்டி
க்கி கட்டி } விடுகென்.

மேற்ப்பாட்டில், “கந்தகோபன்மனென்னுள் கொடியகடிய திருமாலை”.
என்று—பெற்றதப்பின்னை வெறுத்தக்கற்றினுள்; இப்பாட்டில், பெற்றதாயை
வெறுத்தக்கற்றின்றான், கன்னபிரான் இவ்வகைய தீமபனுவிறுப்பதற்கு
காரணம்—பகோகைத அவனைவளர்த்தபொல்லாங்கு எனநிருக்கின்றான். அவன்
செவ்வையவாகவியித்து பயபத்திகளுண்டாய்படி. சிவசித்த வளர்த்திருப்பாளா
கில் இவன் இப்படித் தீம்பனுவிருக்கமாட்டான்; “அஞ்சலிப்பாளரோகைத
ஆளுடவிட்டிருக்கும்” என்னவென்றும்படி. அவன் இவனைத்தான் தோன்றி
வாக் விட்டு வேடிக்கையார்த்தக்கொண்டிருந்ததனால் இவன் தனாவிர்த்தமும் தீம்
பனுவைப் பெற்றான் என்றிருக்கின்றான். “பெற்றதாய் வெற்றவெறிதேவேம்பேயாக

வாய்ச்சியார் வாய் அந்த வாய் ஒரு பண்ணியும்பிப் பிறக்கு அகர்த்தந்தை
 வினாபுரையார்; அவ்வாய் அறிவே அபொகை கிப்பாயோகமாவே பாரகர்த்
 துவத வினாக்க இவ்வாய் தந்தானே! என்கிறான். வேம்பேயாக என்றவிடத்
 திலே விபரக்கியான ஸ்ரீவைகுதி. — “வேம்பும் கருமபுமும் வளர்க்கவனறிக்
 கொடியேம்பேயோக வளர்த்தானே; அவையேம்பனது வளர்த்தபொல்லாந்து
 வளறுகிறது” என்பதாம். வெற்றவேறிதே—சிறிதும் பலவிலலாதபடி என்
 னை; ஒருவகைத் குறிப்பிடைச்சொல். ‘செக்கஞ்செக்கென்று’ ‘கள்ளக்கரே
 சென்று’ என்றுயோபோல வெற்றவேறிதே என்பதும் ஒருவகை வழக்கச்சொல்.
 “வேம்புபோலே வளர்த்தான” என்றமல, “வேம்பேயாக வளர்த்தான்”
 என்றது—தீமயின்மிருதியாலேயுண்டான வளர்ப்பாதிபயத்தாகக்கூட்டுமே.

அவன் அப்படி வேம்பாயிருந்தாலும் “வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுன்
 னது” என்றுவகைக்கிலே என்முனைகளானவ அந்தவேம்பிலே பண்ணித்
 தினைகளோடே அணையத்தான் ஆகைப்படாநின்றன; ஆகையாலே அவன் தோ
 பும என்முனைபாபும் ஒரு அசோத்த விலங்கெட்டி வலபுக்கென்றொன் பின்னடி
 களில்.

அவன் இத்தனை தீயபாபப் உபசுத்திருக்கச்செய்தேபும் “அவனைப்
 பிராயக்கொட்கி பெனதுமாதரித் தெழுத்தவென நடமுனைகள், தவனைப்
 பிராணக்கே சங்கற்றிந்து” வனதும் “கொலகைத்தலமிவை கோக்கிக்காரிர்
 கோகிதறுக்கலமல வாயிலேயோக” வன்னும் அவனைப்பொழிய வேறொரு
 முகமகோக்காதிருக்குமுமுனைக்க “குற்றமற்றமுனை” என்கிறான்.

அற்றகுற்றமவைநீர் என்பதற்கு—இாமுனைகள் இவ்வகையில் அவனைப்
 பிரித்திருத்தருறைநீருமபடி வனது விரை பொருளையவரோடும், அது விபரக்
 கியான ஸ்ரீவைகுதியோடு பொருத்தது. “அத்தோளோடு அறநதாய்த்து
 இம்முனைகள்; இவ்வேருபுவிருப்பாய் அவகே கருதன்கேதமாய்ப்த் திருக்
 கிறதுஇவை. என்னக்கூடாதே அங்கே அற்றருறைநீருமபடி” என்றிறே
 பெரியவாக்கானபின்னையுளிக்கெய்தவனது.

“இவ்வகைத்து வெற்றவேறிதேபெற்றதாய வேம்பேயாகவளர்த்தான்”
 என்று இவ்வகையே கொல்லப் போதமாயிருக்க, “வெற்றிக் கருளக்கொடியான்
 றன் மீமிசாட வுலகத்து” என்று கருளக்கொடியுடையருள் பகவானுடைய
 ஆணையமீறிச் கொல்க்கடவதல்லாத இவ்வகைத்திலே என்று சொல்லு”கைக்
 குக் கருத்தென என்னில்; எம்பெருமான சன் ஆகுகொடியாலே எல்லாபாபம்
 சீழப்படுத்தி எதையும் எல்லாகூடத் தடவாமல் ஒரு மரியாதையாய் நடந்துவரும்
 படி விடிபதவதுமெடுத்துச் செக்கோல் செதுத்தா நின்றவுகைத்திலே எல்லா
 மரியாதைகளுக்கெட்டி மனம்போகையோக்கே செய்யுமனான ஒருபின்னையப்
 பெற்றான் பசொகை—என்கிறுனெனக்கொங்க.

சொல்லம்	{ அன்பின் அநாதை கெட்டு ஏதப்பட்டு கொல்லிற் செல்லுபவ	மூலம் கொண்டு என் மூலத்தையார்த்த
உடைய	{ கையாற்றி செல்லுபவ	மெய்யல்லம்
நிறுவாவின	{ புடைத்தான (தனது) நிறுவாவின	கொல்லி } மெய்யே சொல்லி
சொந்தா	{ (என்ன அயன்) சொந்த	விடை தான்
னாலும்	{ தன் சொந்தானாகி	தரும என்
என்று	{ (எவ்வது)	
ஒருவாந்து	ஒருவன்	யிதான்
		அது உத்தமோத்தமம்.

* சொல்லகதையின் கீழ்க்கொண்டு மன்னிப்பறிதிறையினன்? கிறிந்து, என்னை ஆதமவந்துவுண்டுகில் அவ்வாற்றவனதுதான் கிதயமாணையாலே ஒரு காலகிரேவத்திலே ஒருதேசகிரேவத்திலேபோட கிதயதபயம் பண்ணப்பெற்றாரோ; அவ்வதபயத்தையப் பெறவதற்குப் பாசித்தாகொண்டு இங்கே ஒருவாது ஆற்றிடுகக்கொளே' என்று கிளர்சொல்லா; பெற்ற இவ்வுடம்போடே இங்கே அதுபயிக்க ஆவல் வென்றாராகின்றான் தேவதாசத்திலும் தேசகதத்திலும் நேருவதொரு பேற்றைத் துபடுவோடு வெள்கொள.

சொல்லகதையிலே சொறு சொறு என்று கதறும் பாககலிப்போலே "மமக்குவருத்த கிஷயத்தககாட்டு, மமக்குவருத்தகிஷயத்தக காட்டு" என்று கொக்குகின்ற இம்முயிகளின் பகிதிரும்படி இந்தப்பிறவியிலே இந்தபரிசுத்தோடே கோபாககருத்தகருக் ககககயம்பண்ணுமல் இனி, வேறொருதேசத்திலேபோய் வேறொரு தேவதகதப்பரிசுத்தரித்த கோறொரு பாபுருகருக்குப் பண்ணுவதொரு ககககிபமுண்டோ? என்கொள முன்னகுகளில்.

'அம்மா! இப்படியுஞ் சொல்லுகொளோ? கண்ணிரோணுடைய அதுபயம் உனக்கு எளிதாயிருந்ததோ? அவந்தான் மிதக்குப்பண்ணுகொளே; துள்ளத்தில் ஆககவத்தத் தளாவதற்குப் பயனென்?' என்று உற்றாசொல்ல; அதன்மேல் தன்னுடைய அதுபயகவத்தின் உறுதியை உகாக்கின்றான் பின்னகுகளில், கண்ணிரோன் தனது நிறுவாவினே எனதுகொளககக அநாதைக்கொள்ள வேணுமென்று கிறும்பிரிக்குகிற என்கிருப்பத்தின்படி அவன் அநாதைக் கொளவனென் என்று; அப்படி அநாதைக் கொளத்திருவுளவையில்கொளில் என்முடித்தே நோகப்பார்த்து "எனக்கு உன்மேல் அன்பு என்னவாயில்கி; உன்னைக்கககிட்டேன்; சி போ" என்றுவாயிறகதொன்று சொல்லிகிட்டும்; அந்த எனக்குமிகவும் பரிசும்-என்கொள, அவனுடைய கைப்போகத்தையே அல்லும்பகதும் வாய் வெறுகிக்கொண்டு கிடக்கின்றகிவன் "கிடைதான் தருமேய்கககாரே" என்று சொல்லுக்ககருக் கருத்தயாதெனில்; உன்னைக்கககிட்டேனென்று சொல்லுகிறவார்த்தையாவது அவன், மூலம்மோக்கிச் சொல்லுவகுகில், அப்போகதயகெகவயாவது கிடைகருமே என்றும், கண்ணிரே தென்பட்டாகுகில் பிறகு அவன் உபாயக்ககக வகாதகொள்ளல்பென்று

களை நனுகுச்சொல்லுவதொடிக். “பாவினியென்றென்று சொல்லாய் பாவினியன்
காணவாதே” (திருவாய்மொழி. ௪௭௭) என்றதோடு ஒக்குமிது. எம்பெரு
மான் சொல்லுவதொன்றை எதுவாபிடுக்தாலும் அதில் கிர்ப்பந்தமில்லை;
கணமுன்னே வந்து கோற்றிக் சொல்லவேண்டு மென்பதொன்றிலேயேயுட்பந்து
கிர்ப்பந்தமுன்னது. ஆய்வாய், “பாவினியன் காணவாதே—காணாய்” என்
றாய்; இவனும் “முகமலேக்கி”^௧ என்கிறான்.

* இப்பாட்டில், சேர்த்தானேனும் என்ற பதத்திற்குப் பெரிபவாச்சான்
பின்னை விபாக்கியானமருகியசெய்யுமிடத்து, சேர்த்தானேனும் — அமமார்
லோடேசேர்த்த அணைக்கையாய்த்துப் பேருவது; அதுசெய்திலனையாகினும்”
என்றருகியசெய்திருப்பதுகொண்டு சில “சேர்த்தானேனும்” என்று திருந்து
வர்கள்; விபாக்கியானத்தின் எதிர்மறைப்பொருள் கூறப்பட்டிருத்தலால் அது
சேர்த்தானேனும் என்ற பாடத்திற்குப் பொருத்ததென்று அவர்களுடைய
கருத்துப்போளும். அத்திருத்தம பொருத்தமுடைத்தன்று; விபாக்கியான
விசேஷம்யாதும்மில்லைகாணமின், “அமமார்லோடே சேர்த்தணைக்கையாய்த்துப்
பேருவது” என்றவையே சேர்த்தானேனு மென்பதற்கான தாற்பர்ப்பாத்தம்.
“அதுசெய்திலனையாகினும்” என்ற விபாக்கியான பூணுகித்தி மேலுக்கு அவ
தாரிகை போன்றதேயாம். இப்பாட்டின் பின்னாகக் குரோவாப்பாத்தம்போல்
தோற்றுமாறு இருந்தாலும் இரண்டு வாக்பாத்தமாகப் பிரித்து வ்யகதமாக
வ்யக்யானித்தருகியிருக்கிறா பெரிபவாச்சான்பின்னை; “சேர்த்தானேனும் என்று,
விடைதான் தருமேல் மிகவன்று” என்று பொருளினையக் காட்டி “தன் மார்
லோடே அணையும்படி அம்மாலேயிப்பித்தானாகில் அழகிது; ^௧ வேண்டா
வென்று முகத்தைப்பாத்த அதுமதிபண்ணியிடுமொகில் மிகவும் என்று.” என்று
பொருளையும் விளக்கக்காட்டியருகினர்.

மெய்ம்மைசொல்லி விடை தருகையாவது—இவருடைய பாவபத்தத்தைப்
பரீட்சிப்பதற்காக வெறுமன் விடைதருகையன்றிக்கே, ஸ்தம்பமாகவே இவனைக்
கையிடவேண்டுமென்று சொல்லி விஷகர்ஷித்துக் கைவிடுதலாம்.. (முன்
னடியின்) “முலைகலிடர்தீர” என்றதனால் இவன் கிற்றின்பத்தை கிருப்பினு
ளல்லன் என்பது குற்றேவல் என்ற சொல்லைத்தவன் விளக்கும். ஸ்வாபதே
ஸத்தின் முலை என்பது பத்தியையிதே. தவம்—தபம். (௧)

அல்லலல்லினைத்தபெருமானை ஆய்நாயுக்கணிலிளக்கை *
வில்லிபுதுவைககர்கம்பி விட்டுசித்தன்விபங்கோதை *
விஸ்வத்துலைத்துபுருவத்தான் வேட்கையுற்றவிகலிகும்பும் *
சொல்லுத்துறிகவல்லவர்கள் துன்பக்கடலுள் துலாளரே

(௨)

ஸ்ரீ :

ஆண்டாள் திருவடிகளே காணம்.

பதினான்காந்திருமொழி-பட்டிமேய்ந்தோர்.

உணர்வுநாரிகை:—“ஹையொருநிக்களும்” என்ற தொடர்க்கீழ் திருமொழியளவும் ஆண்டாள் பட்ட கலைமென்மை திரும்படி கண்ணியாள் வந்து ஸேவைதந்தருளினபடியைக் கூறுவதாய்த்—இத்திருமொழி, திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் ‘என் அகவதந் சூழ்தாரே’ என்றும்படியாகப் பெற்றபெற்றதா ஆண்டாளும் பெற்றாளாய் அப்பெற்றதா கோரல் பேசுநே. “கண்ணியாளைக்கண்டதண்டோ” என்று கேட்பாரும், “ஓம்! கன்றாகக்கண்ட தண்டி” என்று விடைபளிப்பாருமாக இத்தகைய அகம்பாதிதர்பாக்கிளையிலே அமைத்த அருளிச்செய்கிறும்.

இத்தத்திருமொழியில் எந்தப்பாட்டொழிந்த ஒன்பத பட்டிலும் முன்னடிகள் “கண்ணியே” என்ற முடிவிலும் ஈந்த வினாவாகவும், பின்னடிகள் “திருத்தாவனத்தே கண்ணியே” என்ற முடிவிலும் ஈந்த விடையாகவும் விகழும். ஒரு வயசுதியாயிடி ஆண்டாள்நானே அநேகப்பகதிகளின் அவை ஸ்தம்ப ஏகாலைத்தில் அடைபுமாறு பொருந்துமோ எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஓரளத்தில் தகையதற்குப் பொருந்தாதது ஒன்றுமில்லை. இவளுடைய திருத்தநகையான பெரிபாழ்வார் தமது நியம பாயத்தத்தில் “என் னாதன் தேவிக்ரு” என்ற திருமொழியில் இரண்டு ஆபா மக்ககளின் அவைத் ததவை அடைந்து ஒருத்தி க்ருஷ்ணவதார வகுத்தார்த்தத்தைய பாடுவதாகவும் ஒருத்தி சாமாவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைய பாடுவதாகவும் கொண்டு பாட்பாடம் எதிரியாய் கிடைக்கொலி உரையுந்த பாகாததாலே உபயாவதாரானுரையே. தங்களைபும பேசி அதுபவித்தாரபோலவும்; திருமக்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் “மாணமரு மெனனோக்கி” என்ற திருமொழியில் இரண்டு பிராட்டியார் தகையை ஏகாலைத்திலே பெற்றுப் பேசினுற்போலவும் இவரும் பேசினிருளென்க. பாடிபதத்தில் சித்யஸூத்தர்கள் ஏகாலைத்தில் பல சீரான கைப பரிசுரையிப்பதாக உபரிசுத்தங்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்துவது எம்பெருமானுரையாரிதே; அப்படியே இவரும் கொன்னலாமென்று பட்டா அருளிச்செய்யுமபடி.

பட்டிமேய்ந்தோர்காரேன பலநேவற்கோர்கீழ்க்கன்குறய்*

இடையிடவேணியாடி இங்கேபோதக்கண்ணோ*

இட்டமானபக்களை வினியுழித்துகீழ்*

விட்டேக்கொண்டேவேணியாட விருத்தவனத்தேகண்டோமே.

(5)

நீர் கார் கது	{ (கண்ணிரை வென்றே) கதந்த காரைவெனது	கண்ணிரை	பார்த்திரைவோ?
பட்டி மேய்த்து	{ காவலில்லாமல் படுதொழி மயத்திரிதகொன்றும்	இட்டம் ஆன பகச்சிறை	{ (தனக்கு) இஷ்டமான பகச்சிறை
பலதேவந்து	பலதேவந்து	இனிது மறித்து	தருப்பதியாக
நீர் கீழ் கன்று	{ ஒப்பந்த தம்பியாய்	கீர் ஊட்டி	தண்ணீர குடிப்பித்து
இடக்கிடங்கு	{ கந்தோடித்துக்குப்போ கருவிடாகப் பலவகை யான கோலாநூலம் களைப்பண்ணி	கிடங்கு கொண்டு	{ (இப்படியாக) அவற்றை மேயவிட்டுக் கொண்டு
கிணையடி	கிணையடிக்கொண்டும்	கிணையடி	{ (அப்பெருகாண்), கிணையடி
இவகே போத	இப்படியாக	கிருத்தாவகைத் தே	{ பருத்தாவகைத்திரை
		கண்டோம்	மேயித்தோம்

கிறைக்கிடத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பாணைப்போலே பரமபதத்தில் திருவாந்தராவதான் மயத்திரும் மேயின முதலியாரிடமிருந் தெய்வம் பெரிய திருவடி கிறைக் கீழ்திரும் ஒடுங்கி வந்ததித்தபெருமான் இக்கிணத்தே போந்து படுதொழி மயத்திரித்து கிணையாடாகிறகை கண்டதுண்டோ? என்று கேட்பவர்களின் பரதாம முன்னடிகள். தனக்கு மிகவும் பரிதி பகச்சிறை பகச்சிறைப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள கிடங்குகளிலே கொண்டுபோய் மேய்த்துப் பரமபதத்தினுள் கிணையாட்டி கிருத்தாவகை பூரிப்பருத்தாவகைத்திரை கண்டபெற்றோம் என்று கிணையுளிப்பார் பகச்சிறை பின்னடிகள்.

பட்டிமேய்க்கப்போது--தடைசெய்வாரில்லாதபடி கண்டகிடங்களிலும் சுற்றிக்கழன்று மேய்க்கை. இப்படி கண்டகைத்திரைவரம செய்வதற்காகவே கிறை எம்பெருமான் திருகாட்டகிடத்தில் திருவாபபபடியில் பிறந்தது. திருகாட்டியே இவனுக்குப் பட்டிமேய கொண்டுதே. * வானின் வரவாகிருக்க வேணாமே. அந்தச் கிறைவிருப்பக் குறைநீர இக்கே வந்து பட்டிமேய்க்கிறாடி.

"ஆகை கருப்பந்தோட்டத்தே புக்கால் திரியுமாப்போலையெய்த்து இவனும் ஊரை முகையடியே திரியும்படி. பரமபதத்தில் தூய்மையுற்றுப் பரிமாறு மறுபோகின்றிக்கே 'வெண்ணெய் களவுபோயதது, பெண்கள் களவு போய்த்து' என்னும்படியாக வாய்த்து மரபாகக்கூட வழித்துக்கொண்டு திரியும்படி" என்ற கிவாக்கியான பூரிக்கத்தின்கு இவ்வகை அதுணர்நிக்கத் தக்கன.

இவ்விடத்தில் காரேன என்னகையலே, பரமபதத்திலே உடம்பு வெளுத் திருக்கும் போதும், இஷ்டப்படி பரிமாறலாமபடியான இடத்திலே உடம்பு தன்னிறம் பெற்றிருக்கும். அது உணவது இவகே வாய்த்து.

படுதொழி நீர் கீழ்க்கன்றுப் பட்டிமேயும் கண்ணிரைப் பலதாம னுக்கோர் கீழ்க்கன்றுப் இருப்படுவென்னின், பெண்கள் திறத்திலே சிச்சதாம

நினைவாகச் செய்து திரிமலைய பவதாமனங்களிலே பங்குபெற்றுப்பவனார், அபிமத விஷயங்களுக்கிலே தயக்கம் சேரவிடக்கூடாது அவன் துணைவனாகவாளே அவன் கிளைவின்படியே அவனாகிய அடங்கி வந்தபெண்ணை.

இடமிருட்டு எவ்வதற்கு திருபதிகரமான பொருள் விளங்குகிறதே. பெரியவாசகரான பிள்ளை கிபாக்கியவாசகத்தில் உவமநாவது—“இடமிருட்டு இச்சேதவன் முகத்தினால் பக்கத்திலுபவததால் வந்த ஹர்ஷத்தாகுப் போக்கு விட்டு வான சூரியமாவாண்டே [வந்த அசைவ காயப்பிரபா] என்று எவ்வகாணம் பண்ணுவாபோலே அவனான இடக்கேயுத்து அவதரித்து இப்பரிமாற் தத்தைப் பெறுவையாலே வந்த ஹர்ஷத்தாகுப் போக்குவிட்டுப் பண்ணும் கிபாப்பாசரிநுக்கியது.” வகற்றிவவையே உவமது. இவ்விடத்திற்கு அரும் பதவுரையிட்டாரொருவர்—“இடமிருட்டு - செருக்கால் வந்த கிபாப்பாசரி” என் றெழுதிவைத்தது. “இடமிருட்டு—சுடகமிருட்டு” என்றும் வாழ்த்தினார்கள். இனி, தெரிவிக்கையாக பாகவ தினவடங்கக் கேட்டற்கு.

வீடுக்குதலானம் என்பது—கண்ணை அவதரித்த வடமதுரைக்குச் சிறிது தூரத்தில் யமுநா நதியாகவாழ்வுள்ள இடம். கண்ணன் வளர்ந்த இடமான கோருவனென்பதிலிருந்து திரிமலைய பவதாமனம் வந்தகோபர் முதலான ஆயர்கள் அங்குபுத்திகளே வந்து இருந்தது. எவ்வாறு விழந்தது. இரட்டை மருதமாம முறிக்ந்து முதலியவராகவா உபபாதக்கொண்டகொண்ட அருளி மருதவனமென்ப படுகிற அவ்விடத்தையிட்டு, கந்துகாவி முதலிய எல்லாப்பொருள்களோடும் பருத்தாவனத்திற்கானது முடியேறினார். செரிஞ்சிக் காடாக்கிடந்த அந்த பருத்தாவனம் கருத்திப்பவரன் குளிர்த்த திருவுள்ளத்தோடு அதுக்கற்றித் தன்னால், பக்கத்தே முதலானவை வகுத்திப்பவதற்கு ஏற்ப மிகச்செழிப்புற்றது. பின்பு அங்கு சென்றான் கண்ணன் கந்துகாவிப் பக்கத்திலும் மேய்த்துக் கொண்டு பல திருவிளையாடல்களை செய்துகொண்டு வளர்ந்தருளினான். பருத்தா வனம் எனற வடசொல் கிருத்தாவனமென கிரகப்பபட்டது. செரிஞ்சிக் காடென்பது பொருள்.

(ச)

அனுங்கவெண்ணைப்பிரிவுசெய்து ஆயப்பாடிக்கவித்துண்ணும் குணங்குதார்க்குட்டேற்றைக் கோவர்த்தனனைக்கண்டாரே கணங்குளோடுமின்மேகம் கலந்தாற்போலவனமாலை மிணுங்கின்றுவிளையாட விஞ்ஞாலனத்தேகண்டோமே.

(உ)

• அனுங்க கான் வகுத்தும்படியாக
என்னை பிரிவு } என்னைப் பிரிவிலிட்டுப்
செய்தது } போய்
ஆய் பாகு திருவாயப்பாடியவை
கலந்தது ஆகியித்த
உண்ணும் அதுபவிக்கின்றதெனும்

குணங்குதார்க்கு } கொண்டுமென கொசை
குட்டேற்றை } கற்றும் கற்றவனுளும்
கோவர்த்தன } இவைய சிவப்பவனென்ற
} வகுண்
} கண்ணப்பிரகா
} என்மறே?;

மேலால் என்றது—மேலே என்பதற்கு. கண்ணிர்தான் விதிபிலே எழுத்
தருளும்போது மேலே வெய்யிலபடரமைக்கரகப் பெரிபதிருவடி தன் சிறக்கக்
குறையாக விரித்து நிழல்செய்வன்; அது கண்ணிர்தானுக்கு மேற்கட்டி அடித்

மாபு கருவியைப் பிடிப்பது
 எவ்வாறு? } எவ்வாறு நீலமணிபேரே
 எவ்வாறு? } வே படைப்போகவருவது
 எவ்வாறு? } உலகில் நீண்ட நேரம்
 எவ்வாறு? } பிழைக்கக்கொடுக்காத
 எவ்வாறு? } போய் (செருத்தா)
 எவ்வாறு? } (அவசரமாக)
 எவ்வாறு? } உலகில் உலகில்
 எவ்வாறு? } பிழைக்கக்கொடுக்காத
 எவ்வாறு? } உலகில் (உருமா) உலகில்
 எவ்வாறு? } உலகில் (உருமா) உலகில்

பேரம் ஆகை திருப்பிதாம்பரமாதி
 உலகை திருப்பிதாம்பரமாதி
 தாது } தொகைத் தொகை
 பெருகா மேக } பெருகாததாத்தொரு
 மகன்து போக } மேகக்குட்டிபோலே
 விதி ஆகை } திருவிதிக்கைய எழுத்
 உலகை } திருமணி பெருமணி
 விருத்தாவதென உண்டோம்.

எவ்வாறு தன்னை உண்டாக்கி?

திருமணி தெருவாய், எனக்கு நீலமணிபேரே அனுபாப்பனாய், உலகில் அகப்பட்டிருந்து உபயோக பற்றியோக செருக்கி ஒருவர் எனக்கும். (அ) தெருவாய் தெருவாய் உண்டாவதோ? உண்டு; திருவகையில் ரீதாப்பரத்தைத் தொகைத் தொகை அகிரத்தொகைக் கொடுக்கக்கூடியதில் திருவிதி நீலமணி எழுத்தருவாய் உலகை திருத்தாவதென உண்டோம்.

"மாதவனைப் பிடிப்பது" என்று பார்த்துமெடுத்து. "தன்னுடைய உலகில் உலகை எனக்கு முடிந்ததானவையடி பவ்யுதிருக்கெனவே" என்று தாப்பாய் மாணிக்கமேய்த பெரியவாராகப் பிண்டியின் திருவள்ளத்தின் ஆழத்தை என் கொல்லோம். "உலகைத் திருவிதிக்கைய" என்ற திருவாய்மொழியை அடி பொறதி மாதவனைப்பதற்கு உலகெனவெனே பொருள்கொண்டார்; ஒரு சிறந்த மாணிக்கமேய்த பெருமணி ஆகைத்தாமிருப்பினும் துணியின் தலைப்பில் முடிந்ததான வையடி உலகைத்தாமிருப்பினேய்த திருவள்ளமபற்றி என்மணியினை என்ப தற்கு "எனக்கு முடிந்ததானவையடி பவ்யன்" எனப் பொருள் கொண்டார். இனி, உலகில் உலகைத் தாமிருத்தவன் தாப்பாய் விருத்தத்தைப் படைப்போகவருவது அருகிச்செய்தார்.

உலகில்—ஐந்தாம் வேற்றமை என்கறக்கும் உலகில் அகப்பட்டத தென்னா வறுத்தி உலகப்படுத்தலாம்; உலகப்பட்டிருந்து தப்பினதை வறுத்தியும் உலகப்படுத்தமுடியாத, அப்படித் தப்பின பின்பு அதற்குள்ள செருக்கும் வாராய் மகோசையாமிருக்கும், அப்படிப்பட்ட செருக்கு உண்ணியானுக்குள்ள தென பகைத் காட்டுத்தற்பொருட்டு 'உலகித பிழைத்த பந்த்போல' எனப்பட்ட தெனக, ஏனும் ஒன்றும்—அதுமாதத்திலும், கோள—பிற் கொள்ளுமபடி, தாரா—தன்னிடத்திலிருந்துகொடாத,—செருக்கு மிக மிக துன்பத்தம் (எனக்கு எட்டாகம்) மிகுவின்றதெனறபடி, கோள்ள என்பது கோள என்று தொக்கிக் கிடக்கிறது.

வீதியா வகுலாணை—மேகமானது ஆகாசப்பாப்படக்கலும் தனக்கு இடமாகக்கொண்டு வகுலாபேரே உண்ணியான விதிப்பாப்பைபெல்லாம் தனக்கு இடமாகக்கொண்டு எழுத்தருள்வனென்க.

“பஞ்சாத் தவாம் கோபஸுதை: பர்தோ வேணுஸ்ஸநாகத்தித விச்வ
சேதா: ஸம்பூர்ய லீதீம் ஸவீலாஸமாபாக் கோபஸபால: குலதைவதம் ||”
என்று பாதிவாதி பயங்கரம் அண்ணாப்பா அருளிச்செய்த சலோகம் இங்கே
அதனாக்கித்தந்தது. (10)

தருமமறிபாக்குறம்பனைத் தன்னைச்சாங்குகமதுவேபோல்
புருவெழுட்டமழிய பொருத்தமிலியைக்கண்மரே*
உருவுகிரியமுதம்செய்தாய உதயபநுப்பதத்தின்மேல்
விரிபுங்கிறோபோல்வானை விருத்தாவனத்தேகண்டோமே. (11)

தருமம் அறிபா } இரக்கமென்பது அறிபா
தருமபனை } குறம்பனையே சொப்பு
மவனாய
தன்னைச் சாங்குகமதுவேபோல் } தனதுதிருக்கையி
லுள்ள சாங்குக லிலைபு
புருவெழுட்டம் } திருப்புருவ எட்டலாக
அழிய } அழகுபெற்றவனாய்
பொருத்தம் இலியை } [அவ்வழகை அன்பரட்ட
கு அதுவிக்கக் கொடு
த்த) பொருத்தியு
பெருதவனான பெரு
மான

என்றோ?—

உருவு சிறிது } திருமேனியில் தருமம்
ஆய் } பெறதம்

முதம் செய்த } திருமுதத்தில் செலுதம்
ஆய் } பெறதம் திருப்பதாலே

உதயம் பருப் } உதய பங்கதத்தின்மே
பகதின்மேல் } லே விசிறினை ரூபியன்
விரியும் சிறி } போல் விசுவரூப அப்
போல்வானை } பெருமானை

விருத்தாவனத்தே கண்டோமே—

* * * தகப்பென்றதே தாமத்தை நாடித்தம் அறிபாதலான, குறம்பு சொப்
வதையே தொழிலாகக்கொண்டவனாய், தன்னைவிடள்ள சாங்குகிலபோன்று
வட்டமாய் அழகுபெற்ற திருப்புருவவாகி அடைபவனாய், உகந்தாரோடே
பொருத்தியாழப்பெறுதவனான பெருமானாக் கண்டதன்மேல்? என்று;—
கண்டாருடைய கண்களெல்லாம் குயிருடைய இருண்டவடிவைஅடையதாய்,
செந்தாமரைபோற் சிவந்த திருமுதமண்டலத்தையுடையவனாய், உதயபங்கதத்
தின்மேலே ஆதிப்பன் உதிக்குமிபாதுணை பரபரவிசேஷத்தையுடையனான
கண்ணபிரானை விருத்தாவனத்திலே கண்டோம்.

பட்டி (தர்மம்) என்னும் வடகொடை தருமமெனத்திசினதது. ‘ஆற்ற
சம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:’ என்று பிறர் பககல் இரக்கமே பரம தாமதமாகச்
சொல்லுகையாலே அப்படியப்பட்ட இரக்கமிடவாகவென்று ஊடல் தலை
பெடுத்துச் சொல்லுகிறபடி.

[தன்னைச் சாங்குகியித்தாதி.] கண்ணபிரானை அடைப திருப்புருவங்களுக்கு
யேறென்றும் ஒப்பாகமாட்டாது; அவன் கையிலே விக்கிப்பார்த்தால் ‘முகத்
திரிருக்கவேண்டிபது கையிலிருக்கிறதே! இஃது என்ன?’ என்று வியக்கும்படி

வாகவார், முகத்திலே மூலாதயதக கண்டால் 'கைறியேபவறே' கில் இருக்க வேண்டியது; இவ்வெவன முகத்திலிருக்கிறதே! முகத்திலேயும் கில் இருக்கக் கூடவொ' என்று கியக்குமாபடியாகவும் இருக்குமாம். இத்தால்—சார்ந்தத் துக்கும் புறவதற்கும் தாக்குப்பமலை, தாதாத்மயம் என்று சொன்னபடி: வேறொன்று முப்பின்னாதிருக்கும் உறைபதைத் தெரிவித்தபடி. வட்டம். பூத (வருத்தம்) என்ற வடவொரு கிதாசம்.

[பொருத்தமில்லை] "இவ்வருகுண்டானல் பிழைபுறம் என்? உகந்தர பக்கம் தாண்டொருவொரு தோவகைய" என்ற கியக்கியான ஸ்ரீலங்க தியின் பொருத்தமைய அதுபயிக்க.

[உருவு கிரியா இத்தாதி] திருவருளம் உதய பர்வதமரகவும், முகம் ஸூர்யமண்டலமாகவும் மூலககப்பட்டது. பர்வதமென்னும் வடவொரு பருப் பதமென்று கிடக்கிறது. "பருப்பதத்துக் கபல பொறித்த" என்றாரிறே பெரியவழுவாரும்.

(க)

பொருத்தமுடையகம்பியைப் புறம்பொன்றுக்கும்கரியானை உருத்தையிழைத்துநின்ற அக்கருமமுக்கிண்கண்டரே உருத்தித்தாநகணங்களால் துரப்பெருகுவானம்போல் உருத்தம்பெரிதாய்வுருவானை விருத்தாவனத்தேகண்டோமே.

(எ)

பொருத்தம் உடைய கம்பியை	பொருத்தமுடைய கம்பியை	அருத்தி	விருத்தம்பெறுவொரு
புறம் போல் உருகும் கரியானை	உடம்புபோலே உள்வரு ம் உருத்திராசினதய ளுப்	தார கணங்க என்	கைத்தாஸுழறங்கையே
கருத்தையிழைத்து நின்ற	உண் ஒன்னும் என்ன துத்தததயி கிற்பல ளுய	ஆ பெருகு	மிகவும் சிறந்திருந்த ன்
அக் கரு மமுக்கி	உருத்திப் பொருத்தமுக்கி போன்றகணு அக் கணு பிரானை	வானம் போல்	ஆகாசம்போலே
	என்றாரே?—	விருத்தம் பெரி தி ஆய்	பெருகையிடமாய்
		வருகான	எழுந்தருளாகிறது அப் பெருகானை
			விருத்தாவனத்தே கண்டோம்.

மேற்பாட்டில் பொருத்தமில்லையக் கண்டாரே என்றாவதது இப்பாட்டில் "பொருத்தமுடைய கம்பியை" என்றது என்? எவனில்; பத்துடையடிய வர்க்கு கவியவனுன பெருமரையோ காம பொருத்தமில் என்பது; அப்படிச் சொல்வது தருதியல்ல, அவன் பொருத்தமுடையவனேயாவன் என்று திருவுள் எம்பற்றிச்சொல்லுகிறான் என்பர் சிவர். அவனைன்றியே 'இந்தப்பின்னை பரம ஸாத்' என்றால் அடுத்து வதிர் மறை இவக்கணையப் துஷ்டன் என்று காட்டுமா போலே இங்கும் பொருத்தமுடைய கம்பி பென்றது பொருத்தமில்லாமையே சொல்லிறாதுக் கொள்க, இதுவே பெரியவாச்சாவு பின்னை திருவுள்ளம்பற்றின

சுருத்தாம். “பொருத்தமிலியென்பது காட்டில் பொருத்தநாளில் ிநிற்ரு மன்றென்கு.” என்பது விபரக்கிவான பூரீஸூக்தி. — பொருத்தமில்லா தவர்கள் உலகிலும் பஸ்பெருகும்; அவர்களைப் பொருத்தமிலிகள் என்று சொல் றுகிறாப்பேரவரே எம்பெருமானையும் பொருத்தமிலி என்று சொல்லிவிட்டால் காட்டாருடைய பொருத்தமின்னகக்கும் எம்பெருமானுடைய பொருத்தமின் னகிரும் வாடி ஏற்படாமற் பேரருமென்று அதற்காக விலகணப் பச்சியிலே சொல்லுகிறபடி. அதாவது விபரீதவாடினை.

புறம் போவாளும் கரியான்—திருமேனி உறுத்திருந்தாலும் திருவள்ளு மத்தமாயிருக்கலாமே; அதுவும் அதத்தமாவேற்புக்கிற தென்று காமோயதி. அதாவது—இதவும் விபரீதவாடினை; உன்னை ஒருவிதமாகவும் வெளியில் ஒரு விதமாகவும் இருப்பவனாவன்; உனதும் புறமும் ஒத்திருப்பவன்; மனஸ்யயத் வசஸ்யயத் கர்மணஸ்யயத் தாராத்மகம் என்கிற கோடியில் சேர்ந்தவனல்லன்; “மனஸ்யேகம் வசஸ்யேகம் கர்மணஸ்யேகம் மஹாத்மகம்” என்கிற கோடியிலே சேர்ந்தவன் என்று மேலொரு சொல்லுகிறபடியால், விபரீ தவாடினைவரல், உன்னைப்போன்றவன் வெளியே ஒன்றுமாக இருப்பவனென்று காட்டுகிறது.

கருத்தைப் பிழைத்து கின்ற—காமாஸேவித்திருக்கும் காலத்திலே “மாடே! உன்னை நான் விட்டுப்பிரியேன்; பிரிந்தால் தரிப்பன்” என்று அவன் சொல்ல அதைமெய்தானென்று நம்பிவிருக்கிற காமாஸேவிதவைய பேர்த்துத்தவன் என்றவாறு. இப்படிச் சொல்லுகிறவன் ஒருகாலம் காமமவிட்டுப் பிரியமாட் டான் என்று சொண்டகருதகைத் தப்பி, பிரிந்திருப்பவனென்றபடி.

[அருத்தித்தாராகணக்களால் இப்பாதி] அருத்தி என்று விருப்பத்திறமும் விருமப்பபமே பெருகுகும் பெயர் மனப்பவகளை நாராகணங்களால் என்றபடி. இக்களே தவிழாநன் நிவ்நயிக்கும்படி பூருவர்களின் விபரக்கி யானரீதியோவென்றால், அபிபு என்னும் வடசொல் அருத்தியெனத்திரிந்து, “பார்த்திகையென்கின்ற” என்று பொருள் பெறறுக்கிடக்கிறதாய், சேதார் பிர யோகார்த்தமாக நவக்களங்களையும் உபாஸனை பண்ணுகையாலே அதைப் பற்றி அருத்தி என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதாக

விருத்தம்—வ்யாபி (பருத்தம்) என்றால் வடசொல் விருத்தமெனத் திரிந்து விடக்கிறது. (எ)

வேளியசுக்கொன்றுடையானைப் பிரகவாடையுடையானை*

அளிக்குடையதிருமாரை ஆழியானைக்கண்ணோ*

களிலுண்டெங்கும் கலத்தாற்போல் கம்; பூர்த்துறங்குந்தடந்தோன்மேல்*

மிளிர்சின் றுவியையாட விருத்தாவனத்தோண்டோமே

(அ)

1 “நிற்ருமென்றென்கு” என்ற அசப்யதகையபாடம் அதைமென்கென்குறிக் கித்தமன்று—நிற்ருமபோது, கிதருவாகிய பன்வாறு

வெளிய சங்கு } வெருத்த ஸ்ரீபாஞ்ச
ஒன்று உடை } யசியசென்றபுடை
வாரை } துய
பீதம் புடை } பீதம்பரத்தை உடை
உடைவாரை } உடைக்கொண்டபுடை
சங்கு அளி } சங்குசங்குடைபுடை
உடைய } குய
ஆழியாரை } திருவாழியத்தாரை
புடைவங்குய }
திரு மாரை } ச்சிய: பரிவான சன்
வைகை }
சங்குமே?—;

சளி வண்டி } (மதுபானத்தாலே) சளி
ந்துவண்டுகொண்ட }
வை. }
சங்குமே } எப்பதத்திலும்
வைத்தால் } பரம்பிணத்தோடு
பொம் }
மேற் பூ குழங்க } பரிவளிக்கின்ற அழகிய
ன் } திருக்குழங்கானவை
தட தோள் } பெரியதிருத்தோள்களே
மேன் } ன்மேலே
மிளிர கின்ற } (தாமத) விளக்கின்ற
விளையாட } விளையாட
விருத்தாவனத்தே ன்மேலாம்.

உடம்போலே உறுத்த துருவிக்குப் பரபரமான வெண்மைமைய
புடைபுகியசுதையமான ஸ்ரீபாஞ்சப்பக்கக்கைமேலேபுடைபுடைமும், பீதம்பரதா
னும், பீதம்புறையோட்டைச் சேர்த்துபுடையக் கருணாபுடையனும் திருவாழியாழ்
வாரைபுடைபுடைமையான பெருமானாக் கண்டதுண்டோ?—மதுபானத்தாலே
மதித்தவண்டுகைப் பரம்பிணத்தோடு, பரிவளப்பாசமாய் அழகான திருக்குழங்க
ளானவை திருத்தோள்களிலே திறையை விளையாட கிற்க விருத்தாவனத்திலே
சுண்டோம்.

வெளிய— வெள்ளிய எய்தன் தொகுத்தல். இப்பாட்டுக்கு அழகிய
மணவானச்சீயர் மூலத்தின்மேல் பாரும் அருளிச்செய்யும்போது 'வெளியசங்
கோன்றுடைவாரை, என்றதன் க்கத்திலே ஆழியாரை என்பதைக்கொண்டு
சேர்த்து "வாருகுடிபுடிபுடிவாரை" [பாடக்கிரமாத் அர்த்தகரமோ
பலியாக்] என்றிற் றவரத்தாலே 'வெளியசங்கோன்றுடைவாரை ஆழியாரை'
என்று அரவயிற்றுப் பொருள் சொகுதல் என்று என்றருளிச்செய்து, மேலே
விவாக்கியானம் லேவிக்குமிடத்.

"ஆழியாரை— ஸ்ரீபாஞ்ச சூர்த்ததோடே சொல்லில் கண்டென்சிலா
மென்று பிரித்த அதுபவிக்கிறா" என்ற ஸ்ரீவைத்தினைப் திருச்செவிராத்தி,
"ஐயோ! இந்த ன்வாரைப்பதன் அறியப் பெற்றிலேனே! இப்படி அர்த்தமரு
ளிச்செய்ய சூர்க்குத் தெரியும் என்று கெடும்போது கண்ணும் கண்ணீரு
மாயிருத்தருளினார்,

எம்பெருமானுடைய திருக்குழங்கை "மைவண்ண நறுக்குஞ்சி குழல்
பிந்தாழ" என்றபடி தோள்களில் அலைபாழிப்பதைக் களியவண்டுகைப் பரம்பின
தாக உத்தரோகித்தெய்து. "சங்குமேலுழங்கித் தேனாண்னும் வண்டேபோல்
பங்குகை" என்றார் பெரியாழ்வாரும், "வாடிவாரை" (வைவகர்த்த) என்றிற்
திருமேனியானவையாலே வண்டிகை மொய்க்குமிதே.

மிளிர்தல்—விளக்குதல்

நாட்டைப்படை பென்றயன் முதலாத்தந்த களிமாமலகுத்தி
விட்டைப்பண்ணிவினயாமே விமலத்தன்னைக்கண்டோமே
காட்டைப்பாடித்தேனாகனும் களித்திபுள்ளுமுடன்மடியை
வேட்டையாடிவகுவானே விருத்தவனத்தேகண்டோமே.

(க)

நாட்டைப்படை } எவர்களை எஞ்சும்
என்று } என்று
அயன் முதலா } பிரமன் முதலானபிரஜா
தந்த } பதிகளை
தனிர் மா மலர் } உண்டாகின
உத்தி விட் } குவிந்த பெரிய மலையா
டை பண்ணி } யுடைத்தான திருகாபி
வினயாமே } யாதெ விட்டைக்கண்
} டாக்கி
} இப்படியாக விவரணை
} மதவித்தே

அவன் தன் } பரமபாவனான பெரு
னை } மான
} என்மனோ?—
தேனாகனும் } தேனாகனாகனும்
அதிலும் } குவையாபிடயானையும்
புத்தும் } பகவானாகனும்
உன் மடிய } உடனே மாலும்படியாக
கட்டை கைய } காட்டித்தொன்றகோட்
கோட்டை ஆட } கையாடினாகும் அப்
பருகான } பெருமானே
விருத்தவனத்தே என்மனோ.

கிறிது இடத்தைத்தாரேன கைகொட்டிஞ்ஞடித்த மேதுள்ளகையெல்
லாம் நீங்கள் எஞ்சும்புக்கொன்று சுவர்முன் முதலான ப்ரஜாபதிகளைபுன்
டாக்கினவனும், அந்த நான் முகன்கெடுப்பியாகத் திருகாபி கைத்தையுன்
டாக்கித் தந்து இதமே வினயாக இருப்பனான பரமபுருஷனைக் கண்ட
துண்டோ?—எம்மை ஏனை அனாராவேம் பெற்ற ஜுத்தக்கையெல்லாம்
முடித்துக்கொண்டு வேட்டையாடிவந்த அபிபருமானே விருத்தவனத்தேனே
என்மனோ.

“அயன் முதலானவர்களை” என்றதற்கிணங்க “காட்டைப்படைமின்”
என்று பன்மையாகவன்றோ இருக்கவேண்டும்; படை என்று ஒருமையாக இருத்
தன்கூடுமோ? எனின்; அயன் முதலானவர்களைத் தனித்தனியே கிளித்த “காட்
டைப்படை” என்று கிதித்ததாகக்கொள்க. “அயன் முதலாத்தந்த” என்
பதாகவிட “அயன்றன்றித்தந்த” என்ற படமாவில் அழகையிருக்குமென்று
கம்பின்னை அருளிச்செய்வதாகும். அயன்—பிரமன், முதலா—முதன்மையாக,
தந்த—, என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. அயன்—அது என்ற வட
கொல் கிளராய். அ-எம்பெருமான் பக்கலில், ஜு—தொன்றினவன். விமலன்—
விவரணத்திச வேடுகுரு பனை விரும்பாகையாதே தாய்மையுடையன் என்னை

தேனாகனை மடித்தவரலாறு:—கண்ணின் பலகாமனோடும் ஆயர் கிதி
வர்களோடும் மாடுமேய்த்துக்கொண்டு, பழங்க: அழகாக யிருதியாய்ப்பழுத்து
வரலான விதிக்கொண்டிருந்த ஒரு பனங்காட்டைஅகடத்து அப்பனம்பழக்கை
விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அப்பனத்துக்குத் தலைவனும் எம்மை
பரிவரத்தில் ஒருவனுமாயிவ கருதவருவாக்கொண்ட தேனாகனான கோபு
கொண்டு ஒடிவந்து உதிர்த்துப் போர்கொண்ட, உயிவ கண்ணன் அநிலாகியுடைய

பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி
பின்னாங்கா சிவன்வாடும் பற்றி அப்பாசைக்கொறுதையைச் சுற்றித் தலையிடுக்குடம்படி

பருந்தாள்களிறுக்களுள்செய்த பருமன்றன்னைப்பாரின்மேல்*
விருந்தாவனத்தேகண்டமை விட்டுச்சித்தன்கோதைசொல்*
மருத்தமென்றுமனத்தே வைத்துக்கொண்டவோழவார்கள்*
பெருந்தாளுடையபிரணவக்கீழ்ப் பிரியாதென்மையிருப்பாரே.

(10)

பருதான் } பருத்த காங்கிரசுடைய
களிறுக்கு } கஜேந்திராழ்வாருக்கு
அருள் செய்த } கருவாய்ப்பெற்ற
பருமன் தன்னை } திருமால்
பாரின் மேல் } இச்சித்தன்கோதை

விருந்தாவனத் } பூ பருத்தாவனத்திலே
தே கண்டமை } வேலித்தப்பெற்றமை
வைப்பாற்றி

விட்டுச்சித்தன் } பெரியாழ்வார் திருமா
கோதை } சாண ஆண்டாருவிச்
சொல் } செய்த இப்பாசைகை
கை

மருத்த ஆம் } (பிரியோவக்கு) மருத்
என்று } தகைக்கொண்டு

தம் தீவத்தே } தக்கன் சிவதையிலே
வைத்துக்கொ } அருமன் தீவத்தேசொன்
ண்டு காழ்வா } காராழ்வார்கள்

பெருதான் உ } பெருமை பொருத்திய
டைய பிரான் } திருவாழ்வாருடைய
அடி மே } மெம்பெருமானுடைய
தீருவார்களிடே

என்றும் } எக்காரும்

பிரியாத இரு } பிரியாமலிருந்து நித்தர,
ப்பார் } துபாசம் பண்ணப்பெ
றுவர்கள்.

இத்திருமொழிசுற்றுக்குப் பருமன் கொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாட்டு.
பூ கஜேந்திராழ்வான் முதலையின் வாயிலகப்பட்டு கொஞ்சன் துடித்த, பிறகு
பெருமானுடைய சேவைவையப் பெற்றுத் துயர்தீர்த்து பாமனார்தந்தை அடைந்
ததுபோல ஆண்டாரும் கொஞ்சப்பட்ட கிள்ளைக்காய்களும் தீர்த்து மழைப்பெற்
றுவனென்னுமிடம் முதலையில் வினாக்குமாறு காண்க. [பாரின்மேல்] “கொம்மை
முலைகளிடத்தோக் கொலித்தந்தோர் குற்றேவல். இம்மைப் பிறகிசெய்யாதே
இனிப்போவம்ச் செய்யும் தவந்தானென்?” என்று பாமபதா தபவத்தை வெறுத்
திருந்த இவனுக்கு இச்சிவத்திலேயே பேது வையுருத்ததென்க: இப்படிப் பேது
பெற்ற ஆண்டான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இப்பாசைக்கார ஸம்ஸார பேஷஜமா
கக்கொண்டு சித்திக்குமவர்கள் * எஞ்ஞான்று மெம்பெருமானினைப்படிக்கேழ்வினை
பிரியாதிருப்பார்கள் என்று தலைக்கட்டிற்றாய்த்து.

மருந்துதும் என்று—இன்னதற்கு மருந்து, இன்னுக்கு மருந்து—என்று சொல்லியிருக்கின்றதும், ஸம்ஸாரிகளுடைய நமக்காகவே இத்திவ்யப்பிரபந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு மருந்து, ஸம்ஸாரமாகிற பொருளுக்கு மருந்து—என்று விளக்கக் குறையில்கூட. "அம்ருத்தினியாகுவா" என்றும்; "மருந்தும் பொருளு மமுதமுந்தாவே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் அவருடைய மருந்து வன்னிச்; அந்த மருந்தாகும் கார்வகாதலாகத்தி பதிகப்பதை விளக்கவல்ல மருந்து இது என்றுணர்க.

அடிவரவு:—பட்டி அணங்க மயில் கார்த்தன் மாதவன் தருமம் பொருத்தம் வெணிய காட்டைப்பருந்தான் இருள்.

பூண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

தாயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாய்ச்சியார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பபங்கரம்

அண்ணங்கிராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிச்செய்த திவ்யமார்த்த தீபிகையில்

நாய்ச்சியார் திருமொழி உரை

முற்றுப்பெற்றது.